

विश्वासीहरूका निम्ति लेखिएको
पवित्र बाइबलको टिप्पणी

फिलिप्पीहरूलाई
लेखिएको प्रेरित
पावलको पत्रको
टिप्पणी

विलियम म्याक डोनाल्ड

Title of the English Original:

Believer's Bible Commentary by William MacDonald

Indian Publisher of the English Original:

**Authentic Media, Medchal Road, Suchitra Junction,
Secunderabad – 500 067, India**

ISBN of the English Original: ISBN 9789381905593

Copyright of the English Original: © 1995 by Christian
Mission in Many Lands, Inc. P.O. Box 13, Spring Lake,
NJ 07762, USA www.cmml.us

Copyright of the Nepali translation: © 2015 by Christian
Mission in Many Lands, , Inc. P.O. Box 13, Spring Lake,
NJ 07762, USA www.cmml.us

Publisher of the Nepali translation:

जीवन मार्ग प्रकाशन

पी.ओ. बक्स नं. २३

पी.ओ. कालिम्पोङ्ग - ७३४३०१

दार्जीलिङ्ग, पश्चिम बंगाल

भारत

Printed at:

फिलिप्पीहरूलाई लेखिएको प्रेरित पावलको पत्र

भूमिका

‘यस कृतज्ञताले पूर्ण पुस्तिकामा परमेश्वरको अनुग्रहले आफ्नो सुन्दर आवरण लगाइदिएको छ ।’

श्री जे. एच. जोवेट

१) कानुनमा त्यसको अद्वितीय स्थान

यहाँ सम्प्रदायहरूको कुरा आयो: वर्तमान समयमा कुनै सम्प्रदायले एउटा गाउँ वा शहरमा स्थापित गरेको प्रथम मण्डलीको मान र इज्जत त्यस सम्प्रदायका सदस्य-सदस्याहरूको दृष्टिमा ठूलो हुन्छ। तब मानिलिनुहोस्: एउटा शहरमा मात्र होइन, तर सम्पूर्ण यूरोप महादेशको सर्वप्रथम मण्डली हुनु कति महत्त्वपूर्ण कुरा हुनुपरेको थियो होला? उत्तर ग्रीस देशको म्यासिडोनिया प्रदेशमा अवस्थित फिलिप्पी शहरमा स्थापित भएको मण्डलीको भूमिका यस्तो थियो। अनि यो स्थानीय मण्डली प्रथम साम्प्रदायिक मण्डली पनि थिएन; किनकि

त्यस बेलामा मण्डलीको सम्प्रदाय एउटै पनि थिएन । अनि यस कुरामा पश्चिम देशहरूका इसाईहरू सारा खुशी हुनुपर्छ, र उनीहरूले आनन्द मनाउनुपर्छ; किनभने प्रेरित पावलले म्यासिडोनियामा जाने बोलावट स्वीकार गरे । अँ, इसाईधर्म यूरोपमा पुगेको कारणले जुन उपफलहरू अइसाई मानिसहरूले हालैसम्म उपभोग गर्दै आएका छन्, यी उपफल-हरूका निम्ति तिनीहरू पनि कृतज्ञ हुनुपर्छ । आफ्नो सुसमाचार-धावामा प्रेरित पावल एशियातिर पूर्व लागेनन्, तर यूरोपतिर पश्चिम लागे, र फलस्वरूप तिनले रोमी साम्राज्यभरि ख्रीष्टको सुसमाचार प्रचार गरे । हुन सक्छ, तिनी पूर्व गएका भए अथवा यूरोपका मानिसहरूले तिनको सुसमाचार ग्रहण नगरेका भए वर्तमान समयमा एशियाका मण्डली-हरूले मिशनेरीहरूलाई यूरोप र उत्तर अमेरिकाका मानिसहरूकहाँ पठाउनेथिए ।

फिलिप्पीको मण्डलीका विश्वासीहरू उदारचित्तका थिए; अनि उनीहरूले पावललाई बेला-बेलामा आर्थिक सहयोग पठाउँथे । अनि यहाँ, यस ठाउँमा मानिसको दृष्टिकोण लगाएर विचार गर्नु हो भने, उनीहरूले पठाएको अनुदानका निम्ति पावलले उनीहरूलाई यस धन्यवादको पत्र लेखे; यो पत्र लेख्ने खास कारण यही हुँदो रहेछ ।

तर फिलिप्पीहरूलाई लेखिएको पावलको पत्रमा धन्यवाद-ज्ञापनबाहेक अरु धेरै कुराहरू पनि उल्लेख गरिएका छन् । यो पत्र साँच्चै आनन्दको पत्र हो; किनभने यसका चारवटा अध्यायहरूमा आनन्द भन्ने शब्द वा आनन्द गर्नु भन्ने क्रियापद जम्मै बाह्र पल्ट लेखिएका छन् । अनुकूल परिस्थितिमा होस्, प्रतिकूल परिस्थितिमा होस्, पावलले आनन्द गर्न जान्दथिए (फिलिप्पी ४:११) । यस सकारात्मक पत्रमा पावलले कुनै वादविवादको विषय उठाउनुपरेको थिएन र कसैलाई चेताउनी वा हप्की दिनुपरेको पनि थिएन ।

ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले आनन्द मनाउने प्रमुख कारण यो हो: परमेश्वरको पत्र मानिसको रूपमा यस धरतीमा आउनुभयो । उहाँ मानिस हुनुभयो, अँ, उहाँले दासको रूप धारण गर्नुभयो । उहाँले

रोगीहरूलाई निको पार्नुहुन्थ्यो र मानिसहरूलाई परमेश्वरको राज्यको शिक्षा दिनुहुन्थ्यो; तर उहाँको सेवकाइ यतिमा सीमित रहेन। उहाँ मृत्युसम्म आज्ञाकारी हुनुभयो, र हाम्रा निम्ति क्रूसको मृत्यु सहनुभयो।

फिलिप्पी २:५-११ पदको खण्डमा यो महान् सत्यता प्रस्तुत गरिएको छ। धेरैजनाको रायअनुसार यो सुन्दर अनुच्छेद शुरूका विश्वासीहरूको एउटा भजन थियो, जुन भजन कि त पावलको रचना हुनुपर्ला, कि त तिनले यस खण्डमा त्यही पुरानो भजनबाट उद्धृत गरेको हुनुपर्ला अरे। निस्सन्देह, हामीले नम्रताद्वारा आपसमा एकता कायम राख्नुपर्छ भन्ने शिक्षा सिकाउने हेतुले यो खण्ड यस पत्रमा हालिएको थियो। किनकि नयाँ नियमभरि शिक्षा र व्यवहार कहिल्यै विच्छेद नहुने चिरस्थायी जोड़ी भएका छन्। तर आजकाल आइतवारपिच्छे गिर्जा गइरहेका इसाईहरूले बाइबलको शिक्षा र आफ्नो व्यवहारको बीचको सम्बन्ध विच्छेद गरेका छन् र आफ्ना प्रभुलाई गिर्जाभित्र छोडिदिएका छन्, कि कसो हो? यस प्रकारको कारबाईका नकारात्मक नतिजाहरू दुःखलाग्दा हुन्छन्।

पवित्र बाइबलमा, अँ, परमेश्वरको समस्त वचनभरि फिलिप्पीको पुस्तकचाहिँ सबैभन्दा आनन्ददायक पुस्तक हो; यही कारणले यस पुस्तकले हामीलाई बढी आकर्षित पार्छ।

२) त्यस पत्रको लेखकको विषयमा पाइने जानकारी

फिलिप्पीहरूलाई लेखिएको पत्र पावलको रचना हो। सबैभन्दा बढी बाइबल-विद्वान्हरूको राय यो हो; यसमा विवाद छैन। तब यसको पक्षमा प्रमाणहरू भिक्किरहुनु दरकार छैन। तर कुनै खास प्रमाण पेश नगर्दाखेरि हाम्रो प्रयास अधूरो मानिन्छ होला। यी अल्पसङ्ख्य विद्वान्हरूको खातिर हामीले पावलको पक्षमा पक्का प्रमाणहरू दिनुपर्छो; किनकि तिनीहरूको रायअनुसार दुईवटा पत्रहरूबाट एउटा

पत्र बनाइयो, अथवा कम्तीमा फिलिप्पी २:५-११ पदको खण्ड यस पत्रको मूल रचनामा पछिबाट थपिएको वा पछि घुसाइएको अंश हो अरे। तर आजको दिनसम्म कुनै पाण्डुलिपिले यस प्रकारका व्यर्थ परिकल्पनाहरूको समर्थन गरेको छैन।

बाहिरी प्रमाणहरू: बाहिरी प्रमाणहरू बलिया छन्। निक्कै अगाडिदेखि इगनाटियस (इस्वी संवत् -१४०), रोमको क्लेमेन्ट (इस्वी संवत् ३५-९९), पोलिकार्प (इस्वी संवत् ६९-१५५), इरेनेयस (इस्वी संवत् १३०-२०२), अलेक्जान्द्रियाको क्लेमेन्ट (इस्वी संवत् १५०-२१५) र टर्टुलियानले (इस्वी संवत् १५५-२२०) पनि यस पत्रबाट केही अंश उद्धृत गरे, र प्रायः सबैजनाले यस पत्रको लेखक पावल हुन् भनेर सीधा बताइदिए। अँ, मार्सियोन कानुन र मुराटोरी कानुनमा पनि यो पत्र पावलको नक्कली पत्रको रूपमा समावेश गरिएको छ।

भित्री प्रमाणहरू: फिलिप्पी १:१ पदले के भन्छ? प्रभु येशू ख्रीष्टको दास पावलले यो पत्र लेखे। अनि यस पत्रको शैली पावलको हो; अनि यस पत्रमा प्रयोग गरिएको शब्दभण्डार पनि पावलको हो। तब तिनको विरोधमा त्यो संकीर्ण विचार र तर्क कहाँबाट उठेको छ त? फिलिप्पी १:१ पदमा बिशप र डिकनको कुरा उल्लेख गरिएको कुरामा कतिले निहुँ पाए। तिनीहरूको तर्कको कुरा यस प्रकारको छ: बिशप र डिकनहरूको नियुक्ति पावलको जमानाको पछि मात्र भएको चलन थियो रे। जस-जसले यस प्रकारको तर्क गर्छन्, तिनीहरूले बिशपहरूको विषयमा आफ्नो धारणा पहिलो शताब्दीमा भएको चलनमाथि होइन, तर दोस्रो शताब्दीदेखि उता चल्ती भएको धर्माधिकारीवादमाथि स्थापित गरेका छन्। तर जब प्रेरित पावलले आफ्ना लेखहरूमा बिशपहरूको कुरा गर्छन्, तब तिनले एल्डरहरूको कुरा गरेका हुन्छन्; यो कुरा तिमोथीलाई र तीतसलाई लेखिएका पास्टरीय पत्रहरू र प्रेरित २०:२८ पदबाट स्पष्ट बुझिन्छ।

यहाँ ग्रीक भाषाको कुरा आयो: एपिस्कोपोस् भन्ने ग्रीक शब्दको भाषिक अर्थ अध्यक्ष वा निरीक्षक, अधीक्षक हो। अनि यो शब्द एल्डरहरूको समानार्थमा प्रयोग गरिएको छ। अनि यसमा अभै याद गर्नुपर्ने कुरा के हो भने, फिलिप्पीको एउटा स्थानीय मण्डलीमाथि बिशपहरू नियुक्त गरिएका थिए। फिलिप्पीको मण्डलीमा एकजना बिशप कहाँ थिए र, त्यस मण्डलीमा एकभन्दा बढी बिशपहरू थिए।

भित्री प्रमाणहरूको विषयमा श्री एच. ए. ए. केनेडीले कुरा सुन्दर ढङ्गले यसो भनेर पोको पारेका छन्:

‘मेरो विचारमा, पावलले लेखेका सबै पत्रहरूमध्ये फिलिप्पीको पुस्तकचाहिँ सबैभन्दा बढी तिनको मौलिक रचना सुनिश्चित ठहरिएको छ; किनभने यसमा बनावटी कुरा केही पनि छैन; यहाँ मान-मर्दायासितको सद्व्यवहार छ; यहाँ पाठकहरूप्रति तिनको आभारी हृदय पोखिएको छ; कसैले यसमा पावलको नक्कल गर्न सक्दैनथियो।’¹⁾

३) त्यस पत्रको लेखे मिति

एफेसीहरूलाई, कलस्सीहरूलाई र फिलेमोनलाई लेखिएका पत्रहरू जस्तो फिलिप्पीहरूलाई लेखिएको पावलको पत्र पनि भ्यालखानामा लेखियो। यी पत्रहरूचाहिँ ‘भ्यालखानामा लेखिएका पत्रहरू’ भन्ने नामले चिनिएका छन्। एफेसीहरूलाई, कलस्सीहरूलाई र फिलेमोनलाई लेखिएका पत्रहरू एकै समयमा अर्थात् इस्वी संवत् ६० सालतिर लेखेर पठाइएका पत्रहरू हुन् भने फिलिप्पीहरूलाई लेखिएको पत्र पछि लेखियो; यो स्पष्ट देखिन्छ। अनि इस्वी संवत् ८५-१६० सालमा जिएका श्री मार्सियोनले सीधा भने, कि पावलले रोमबाट फिलिप्पीहरूलाई यो पत्र लेखे। हुन पनि हो, फिलिप्पी १:१३ र ४:२२ पदले यस प्रकारको धारणा पुष्टि गर्छन्। यी पदहरूले पत्र लेखे ठाउँ रोम थियो भन्ने स्पष्ट सङ्केत दिन्छन्। पावल रोममा दुई वर्ष गृहबन्दी

भए । अनि यस पत्रमा भेट्टाइएका कति सङ्केतहरूअनुसार हुन सक्छ, तिनले यस अवधिको अन्तमा फिलिप्पीहरूलाई यो पत्र लेखे होलान् । फिलिप्पी १:१२-१८ पदको खण्ड हामी यसको एउटा सङ्केत लिन्छौं; किनकि यस खण्डअनुसार पावल रोममा भर्खर पुगेका थिएनन्, तर निक्कै समय त्यस राजधानीमा बसेका र त्यहाँ सुसमाचार प्रचार गरेका हुनुपर्छ । अनि फिलिप्पी १:१२-१३, १:१९ र १:२३-२६ पदहरूअनुसार पावलको मुद्दा छिन्न लागिरहेको थियो; अनि त्यस न्याय-जाँचको फैसला सकारात्मक हुने र त्यसअनुसार तिनको रिहाइ चाँडै हुने सम्भवना अनुमान लाउन सकिन्छ ।

यी तथ्यहरूमाथि आधारित यस पत्र लेख्ने मिति इस्वी संवत् ६१ सालको अन्त सम्भव देखिन्छ; किनभने पावलका निम्ति विभिन्न भेटघाटहरू गर्न, चिट्ठीहरू लेख्न र आर्थिक सहयोगहरू पाउन अर्थात् यस पत्रमा सङ्केत गरिएका कुराहरूका निम्ति हामीले उचित समय राख्नुपर्ला ।

४) सन्दर्भ र विषयवस्तु

प्रेरित पावल आफ्नो दोस्रो सुसमाचार-धावामा त्रोआसमा पुगे । इसाई मिशन-कार्यको दृष्टिकोणमा त्यो एउटा स्मरणीय ऐतिहासिक दिन भयो । त्रोआस नगरचाहिँ एशिया माइनरको उत्तर-पश्चिममा, एजियन समुद्रको किनारमा अवस्थित थियो; त्यस समुद्रको पारिपट्टि ग्रीस देश परेको छ । एक रातमा प्रेरित पावलले एउटा दर्शन देखे । म्यासिडोनियाको एकजना मानिस तिनीकहाँ देखा परे, जसले तिनलाई यसो भने: *‘यहाँ म्यासिडोनियामा आएर हामीलाई सहायता गर्नुहोस् !’* (प्रेरित १६:९) । तत्कालै पावलले म्यासिडोनियामा जानलाई समुद्र यात्राको योजना बनाइहाले । यस यात्रामा तिनको साथमा तिमोथी थिए, साथै लूका र सिलास पनि थिए । नेआपोलिसमा तिनीहरू पानीजहाजदेखि उत्रे, र तिनीहरूले पहिलो पल्ट यूरोपमा खुट्टा टेके ।

अनि त्यहाँदेखि तिनीहरूले फिलिप्पीसम्म नौ माइल लामो पैदल-यात्रा पूरा गरे । फिलिप्पी शहरचाहिँ एउटा रोमी उपनिवेश थियो, र त्यसका बासिन्दाहरू रोमी अधिकारीहरूको शासनको अधीनतामा बसेका थिए । यस कुराले त्यस शहरका मानिसहरूलाई रोमी नागरिकतादेखि लिएर अन्य सौभाग्य र विशेष अधिकारहरू प्रदान गरेको थियो ।

त्यस समयको कुरा हो: त्यो दिन विश्राम-दिन थियो, अनि यी सुसमाचारका प्रचारकहरू नदीको किनारमा गए; किनभने त्यहाँ केही स्त्रीहरू प्रार्थनाका निम्ति भेला हुन्थे (प्रेरित १६:१३) । त्यहाँ भेला भएका स्त्रीहरूमध्ये एकजनाचाहिँ लिडिया थिइन्, जो थिआटिरा शहरकी थिइन्, जसले फिलिप्पीमा बैजनी बिक्री गर्थिन् । उनले सुसमाचार ग्रहण गरिन् । अनि यसरी नै हाम्रो जानकारीअनुसार उनी यूरोप महादेशमा प्रभु येशूकी प्रथम चेली भइन् ।

तर पावलले फिलिप्पीमा आरामसँग बस्न पाएनन् । किनकि जोखना हेर्ने आत्मा लागेकी कुनै एउटी जवान केटीले प्रभुका दासहरूलाई भेटी, र तिनीहरूलाई निक्कै समयसम्म पछ्याई र यसो भन्दै कराई: 'यी मानिसहरू सर्वोच्च परमेश्वरका दासहरू हुन्, जसले हामीलाई मुक्तिको बाटो बताउँछन्' (प्रेरित १६:१७) । तर दुष्ट आत्मा लागेकी त्यस तरुणीको गवाही ग्रहण गर्न पावललाई के खाँचो परेको थियो र? यसकारण प्रेरित पावलले त्यस दुष्ट आत्मालाई आज्ञा गरेर त्यस तरुणीबाट त्यो दुष्ट आत्मा निकाले । जब त्यस केटीका मालिकहरूले आफ्नो कमाइको आशा टुटेको देखे, तब उनीहरू नाराज भए र पावलसित पूरा रिसाए । उनीहरूले तिनलाई र सिलासलाई बजारको चौकमा घिस्याउँदै तिनीहरूलाई रोमी शासकहरूको हातमा सुम्पे । अनि यस शहरका दण्डाधिकारीहरूले तिनीहरूलाई पिट्न लगाए र भ्यालखानामा हालिदिने हुकुम गरे ।

त्यस बेलामा फिलिप्पीको जेलमा के-के घट्यो, त्यो सबै कुरा अहिले सर्वविदितै छ । किनकि मध्यरातमा पावल र सिलासले प्रार्थना गर्दैथिए र परमेश्वरका निम्ति केही स्तुतिगानहरू गाउँदैथिए । तब

एक्कासि एउटा ठूलो भुइँचालो गयो; भ्यालखानाका सबै ढोकाहरू खोलिए; कैदीहरूका नेलहरू फुस्के। त्यत्तिनैखेर भ्यालखानाको हाकिम बिउँफे, र कैदीहरू भागे भन्टाने; अनि उनले आत्महत्या गर्न लागेका थिए। तर पावलले उनलाई 'आफूलाई केही हानि नगर्नुहोस्; किनभने हामी सबैजना यहाँ छौं' भनेर यसो गर्न रोकिदिए। तब भ्यालखानाको हाकिमले चिच्च्याएर सोधे: 'हजुरहरूहो, मुक्ति पाउनलाई मैले के गर्नुपर्छ?' तब पावल र सिलासले यो स्मरणयोग्य उत्तर दिए: 'प्रभु येशू ख्रीष्टमाथि विश्वास गर्नुहोस्, र तपाईंले मुक्ति पाउनुहुनेछ - तपाईं र तपाईंको परिवारले' (प्रेरित १६:३१)। यसरी नै परमेश्वरको अनुग्रहले फिलिप्पीमा अर्को अमूल्य आत्मालाई बचाइ-दियो। भोलिपल्ट बिहान स्थानीय अधिकारीहरूले पावल र सिलासलाई छोडिदिने हुकुम गरे। तर पावलले निस्कन मानेनन्; किनकि उनीहरूले तिनीजस्ता एकजना रोमी नागरिकलाई जाँचबुझ नगरी पिटे र जेलमा हाले। तब ती स्थानीय अधिकारीहरू आफू आएर तिनलाई र तिनका साथीहरूलाई यस शहरबाट पाल्नुहोला भन्ने विन्ती गरे। भ्यालखानाबाट निस्केपछि तिनीहरू पहिले लिडियाको घरमा पसे, त्यसपछि मात्र तिनीहरू त्यहाँबाट बिदा भए (प्रेरित १६:४०)।

त्यस घटनाको लगभग दस वर्षपछि पावलले फिलिप्पीहरूलाई यो पत्र लेखे। यसपालि पनि तिनी भ्यालखानामा बसिरहेका थिए। अनि यो खबर फिलिप्पीका विश्वासीहरूका कानमा पुग्यो। तत्कालै उनीहरूले तिनलाई आर्थिक सहयोग पठाइहाले। अनि यो आर्थिक सहयोग पावलकहाँ लाने एपाफ्रोडिटसको जिम्मा थियो। आफ्नो जिम्मा पूरा गरेपछि उनले त्यहाँ केही समयसम्म रहने र पावललाई तिनका दुःखकष्टहरूमा साथ दिने निर्णय गरे। पावललाई साथ दिँदा-दिँदै एपाफ्रोडिटस बिरामी भए, र भन्डै मरे। तर परमेश्वरको दया उनीमाथि रहेको थियो, र उनी निको भए। उनी फिलिप्पीमा आफ्नो स्थानीय मण्डलीका विश्वासीहरूकहाँ फर्कन तयार थिए। यसकारण प्रेरित पावलले उनको साथमा यो धन्यवादको पत्र पठाए।

पावलका पत्रहरूमा फिलिप्पीहरूलाई लेखिएको पत्र तिनको एकदम व्यक्तिगत, स्नेहले पूर्ण पत्र मानिन्छ। यस मण्डलीका विश्वासीहरूले पावलको हृदयमा विशेष स्नेहको ठाउँ पाएका थिए। जब हामी यो पत्र पढ्दै जानेछौं, तब महान् प्रेरित पावल र तिनले स्थापित गरेको यस मण्डलीको बीचमा खूब प्रेममय र एकदम घनिष्ठ सम्बन्ध रहेको कुरा थाहा गर्छौं।

रूपरेखा:

- क) फिलिप्पी १:१-११: पावलको न्यानो अभिवादन; तिनले परमेश्वरलाई फिलिप्पीका विश्वासीहरूका निम्ति धन्यवाद चढाउँछन् र उनीहरूका निम्ति प्रार्थना गर्छन् ।
- ख) फिलिप्पी १:१२-३०: पावल भयालखानामा, तिनका आकाङ्क्षाहरू र फिलिप्पीका विश्वासीहरूका निम्ति तिनको आग्रह: उनीहरूले विश्वासमा लागि रहनुपर्छ ।
- ग) फिलिप्पी २:१-१६: ख्रीष्ट येशूको नम्रताको उदाहरण र उहाँको बलिदानको आधारमा तिनले फिलिप्पीहरूलाई एकताको आह्वान गर्छन् ।
- घ) फिलिप्पी २:१७-३०: पावल, तिमोथी र एपाफ्रोडिटसचाहिँ ख्रीष्टतुल्य उच्च नमुनाहरू हुन् ।
- ङ) फिलिप्पी ३:१-३: पावलले भूटा शिक्षकहरूको विषयमा उनीहरूलाई चेताउनी दिन्छन् ।
- च) फिलिप्पी ३:४-१४: पावलले ख्रीष्ट येशूका निम्ति आफ्नो पैतृक सम्पत्तिरूपी यहूदी परम्परा र आफ्ना व्यक्तिगत सफलताहरू त्यागे ।
- छ) फिलिप्पी ३:१५-२१: प्रेरित पावलले फिलिप्पीहरूलाई तिनको स्वर्गीय चालको उच्च नमुनाको देखासिकी गर भन्ने आदेश दिन्छन् ।

ज) फिलिप्पी ४:१-९: पावलले उनीहरूलाई निम्न अर्तीहरू दिन्छन्: उनीहरूको बीचमा मेलमिलाप हुनुपर्छ; उनीहरूले एक-अर्कालाई सहायता दिनुपर्छ; प्रभुमा आनन्द गर्नुपर्छ; धीरज धर्नुपर्छ; प्रार्थनाशील हुनुपर्छ; उनीहरूले आफ्नो सोचाइमा लगाम लगाउनुपर्छ ।

भ) फिलिप्पी ४:१०-२०: यी पवित्र जनहरूले पठाएको आर्थिक सहायताका निम्ति तिनले उनीहरूलाई धन्यवाद दिन्छन् ।

ब) फिलिप्पी ४:२१-२३: बिदाको अभिवादन ।

फिलिप्पीहरूलाई लेखिएको प्रेरित पावलको पत्रको टिप्पणी

क) फिलिप्पी १:१-११: पावलको न्यानो अभिवादन;
तिनले परमेश्वरलाई फिलिप्पीका विश्वासीहरूका निम्ति
धन्यवाद चढाउँछन् र उनीहरूका निम्ति प्रार्थना गर्छन् ।

फिलिप्पी १:१: यस पत्रको शुरुमा हामी दुईजनाका नामहरू पढ्छौं: पावल र तिमोथी – त्यो खूबै मिलेको जोड़ी । तर तिमोथीले यस पत्र लेख्ने काममा पावललाई साथ दिए वा यस पत्रको सहलेखक थिए भन्ने अनुमान लाउन ठीक नठहरिएला । पावल फिलिप्पीमा प्रथम पल्ट पुगेको बेलामा तिमोथी पावलको साथमा थिए । अनि फिलिप्पीका पवित्र जनहरूले उनलाई चिन्दथिए । अनि हालैमा पनि प्रेरित पावलले यो पत्र लेख्न लागेको बेलामा तिमोथी तिनको साथमा थिए ।

यस समयमा पावल वृद्ध भइसकेका थिए (फिलेमोन १:९); तर तिमोथी जवान थिए । सर्वोत्तम मालिकको सेवामा यी जवान र यी वृद्ध एउटा जुवामनि आएर सँगै नारिएका थिए । श्री जे. एच. जोवेटले

सुन्दर ढङ्गले राखेका शब्द सुनों, जसले उनीहरूको सम्बन्धमा यसो भनेका छन्:

‘यो त बसन्त र शरदको मिलन थियो; उत्साह र अनुभवको जोड़ा थियो; जोश र होशको संसर्ग थियो; कलिलो मुनारूपी आशा र सुदृढ़ जङ्गरूपी भरपूर निश्चयताको सङ्गति थियो ।’²⁾

पावल र तिमोथी, दुवैजना येशू ख्रीष्टका दासहरू थिए । दुईजनाले प्रभु येशू आफ्ना मालिकलाई प्रेम गर्थे । गलगथाका बन्धनहरूद्वारा बाँधिएका यी दुईजनाले आफूलाई सधैंका निम्ति मुक्तिदाताको नित्य सेवा गर्ने उहाँका कमारा तुल्याए ।

यस पत्रको प्रापकहरूचाहिँ मण्डलीका बिशपहरू र डिकनहरू लगायत फिलिप्पीमा भएका सबै पवित्र जनहरू थिए, जो ख्रीष्ट येशूमा थिए । यस पत्रमा ‘सबै’ भन्ने शब्द घरिघरि पढिन्छ; किनकि पावलको हृदयमा प्रभुका सबै जनहरूको निम्ति माया थियो ।

फिलिप्पीका विश्वासीहरू ख्रीष्ट येशूमा थिए । यस वाक्यले उनीहरूका दुईवटा अवस्थाहरू देखाउँछ: एक, आत्मिक दृष्टिकोणले उनीहरू ख्रीष्ट येशूमा परमेश्वरका निम्ति अलग गरिएका मानिसहरू थिए; अनि दुई, भौगलिक दृष्टिकोणले हेर्दा उनीहरू फिलिप्पीमा बस्दथिए । एकै समयमा उनीहरू दुईवटा ठाउँहरूमा थिए ।

त्यसपछि प्रेरित पावलले बिशपहरू र डिकनहरूलाई उल्लेख गर्छन् । बिशपहरू मण्डलीका एल्डरहरू वा निरीक्षकहरू थिए; यिनीहरूले गोठाला भएर परमेश्वरको बगालको हेरचाह गर्थे । यिनीहरूले आफ्नो निष्ठावान् उदाहरणद्वारा बगालरूपी मण्डलीका विश्वासीहरूलाई आत्मिक अगुवाइ दिन्थे । अनि डिकनहरूचाहिँ ? डिकनहरू मण्डलीका सेवकहरू हुन्, जसले रुपियाँपैसाको हिसाब-किताबदेखि लिएर अन्य भौतिक कामकुराहरू सम्भाल्थे ।

फिलिप्पीको मण्डलीमा तीन किसिमका मानिसहरू हुन्थे: पवित्र जनहरू, बिशपहरू र डिकनहरू । यस मण्डलीका कुनै धर्माधिकारी

भएका भए पावलले यिनको नाम अवश्य लिनेथिए । तर तिनले यहाँ केवल बिशपहरू र डिकनहरूको कुरा गरेका छन् । यस मण्डलीमा एकजना बिशप थिएनन्, एकजना डिकन पनि थिएनन् ।

शुरुका दिनहरूमा मण्डलीको जीवन अति सरल र धेरै साधारण थियो । यस पदले यसको दर्शनीय चित्रण गरेको छ । पहिले पवित्र जनहरू उल्लेख गरिएका छन्, त्यसपछि उनीहरूका आत्मिक अगुवाहरू र अन्तमा मण्डलीका ऐहिक सेवकहरू उल्लेख गरिएका छन्; बस यति !

फिलिप्पी १:२: पावलको आदतअनुसार तिनको अभिवादन यस प्रकारको छ: 'परमेश्वर हाम्रा पिता र प्रभु येशू ख्रीष्टबाट तिमीहरूलाई अनुग्रह र शान्ति !' यहाँ अनुग्रह भन्ने शब्दको अर्थचाहिँ पापी मानिसलाई प्रभुकहाँ फर्केर आएको बेलामा प्रदान गरिने परमेश्वरको निगाह बुझिँदैन, तर हिब्रू ४:१६ पदले भनेअनुसार हामीलाई खाँचो परेको बेलामा हामीले हरेक समयमा सहायता पाउन परमेश्वरको अनुग्रहको सिंहासनको नजिक गएर त्यहाँबाट अनुग्रह प्राप्त गर्नुपर्छ । अनि पावलले उनीहरूलाई शुभेच्छाको रूपमा टक्राएको शान्तिचाहिँ के हो ? परमेश्वरसँग उनीहरूको मेलमिलाप त अघिबाट भइसकेको थियो । प्रार्थना गरेको र परमेश्वरलाई धन्यवाद चढाएको फल-स्वरूप हामीले मनमा परमेश्वरको शान्ति अनुभव गर्न पाउँछौं (फिलिप्पी ४:६-७) ।

यी दुवै आशिषहरू परमेश्वर हाम्रा पिता र प्रभु येशू ख्रीष्टबाट आउँछन् । प्रेरित पावलले परमेश्वर पितालाई जुन आदर र सम्मान दिन्छन्, त्यो आदर र सम्मान तिनले उहाँको पुत्रलाई पनि दिन्छन् (यूहन्ना ५:२३) । पावलका निम्ति येशू ख्रीष्ट परमेश्वर हुनुहुन्छ; यसमा कुनै शङ्का छैन । हाम्रा निम्ति येशू ख्रीष्ट परमेश्वर हुनुहुन्छ । अनि तपाईंको निम्ति चाहिँ उहाँ को हुनुहुन्छ ?

फिलिप्पी १:३: पावलले अझै थाम्न सक्दैनन्, तर अब तिनको मनबाट धन्यवादको स्तुतिगान फुत्त निस्केर आउँछ । प्रेरित पावलको

निम्ति यो कुनै नयाँ कुरा थिएन; किनभने पावल र सिलास पहिलो पल्ट फिलिप्पीमा आएको बेलामा त्यस शहरको भ्यालखानाका भित्ताहरूले उनीहरूले गाइरहेका स्तुतिगानहरूको गुञ्जन फर्काएका थिए। अनि अहिले यस पत्रका यी शब्दहरू लेख्दाखेरि पनि रोममा भएका यी कैदी अझै पनि राति तिनलाई दिइएका गीतहरू गाइरहे (अय्यूब ३५:१०) – हार कहिल्यै नखाने यी पावल कस्तो-कस्तो वीर! यी फिलिप्पीहरूको सम्भना आउनासाथ तिनले उनीहरूका निम्ति हृदयदेखि परमेश्वरलाई धन्यवाद चढाउँथे। उनीहरू विश्वासमा तिनका छोराछोरीहरू थिए; यति मात्र होइन, तर फिलिप्पीको मण्डली एउटा आदर्श-मण्डली पनि थियो।

फिलिप्पी १:४: आफ्नो हरेक प्रार्थनामा तिनले खुशीसाथ फिलिप्पीहरूका निम्ति अन्तर्विन्ती गर्दथिए। उनीहरूका निम्ति प्रार्थना गर्न तिनलाई बेस्वाद र अरुचिको भार लागेन, तर तिनका निम्ति आनन्दै-आनन्द दिलाउने कुरा थियो। यस खण्डबाट र पावलका अन्य पुस्तकहरूका उस्तै-उस्तै खण्डहरूबाट स्पष्ट बुझिन्छ: पावल प्रार्थना गर्ने वीर थिए। परमेश्वरले किन तिनलाई अद्भुत प्रकारले प्रयोग गर्नुभयो? यसको निम्ति हामीले अन्य कुनै कारण खोज्नुपर्दैन। अनि हामी यो कुरा पनि नभुलाँ: तिनले कहाँ-कहाँ यात्रा गरे; तिनले धेरै-धेरै ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई चिन्दथिए, ता पनि तिनले उनीहरू सबैसित व्यक्तिगत, घनिष्ठ सम्बन्ध कायम राख्ने गर्थे।

फिलिप्पी १:५: तिनले उनीहरूका निम्ति परमेश्वरलाई धन्यवाद चढाउने मुख्य कारण के थियो भने, पहिलो दिनदेखि अहिलेसम्म उनीहरू सुसमाचारमा सहभागी भए। सहभागी हुनु भनेको आर्थिक सहायता दिनु हो; तर यसबाट उनीहरूले प्रार्थनामा र सुसमाचारको वृद्धिमा पूरा तनमनले पावललाई साथ दिएको कुरा पनि बुझ्नुपर्छ। जब पावलले पहिलो दिनको कुरा गर्छन्, तब हामीलाई फिलिप्पीको भ्यालखानाको हाकिमको याद आउँछ। के उनी अझै जीवित थिए कि, र फिलिप्पीको मण्डलीमा यो पत्र पढेर सुनाउँदा पावलका यी शब्द

सुन्न सके कि ? त्यस बेलासम्म उनी अभै पनि जीवित भएका भए पावलले फिलिप्पीका विश्वासीहरूलाई लेखेको पत्रको भूमिकामा 'पहिलो दिनदेखि' भन्ने शब्दले उनको मनलाई कति छोएको हुनुपर्छ; यो सुनिश्चित छ ।

फिलिप्पी १:६: यी ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले आफ्नो आत्मिक जीवन कति असल प्रकारले शुरु गरेको कुरा प्रेरित पावलले सम्भन्छन्; यसकारण तिनी ढुकै र सुनिश्चित छन्: परमेश्वरले उनीहरूमा शुरु गर्नुभएको काम अवश्य सिद्ध्याउनुहुनेछ ।

जुन असल काम उहाँले हामीमा शुरु गर्नुभयो,
त्यो काम उहाँको सामर्थी हातले पूरा गर्ने नै छ;
किनकि परमेश्वरको प्रतिज्ञा ख्रीष्टमा 'हो' र 'आमेन' हुन्छ;
र अहिलेसम्म त्यसको जफती कहिल्यै भएकै छैन ।

श्री अगष्टस एम. टोपलेडी

जुन असल कामको विषयमा पावलले यहाँ कुरा गरेका छन्, त्यो असल काम उनीहरूले पाएको मुक्ति थियो, नभए त्यसले सुसमाचारको वृद्धिमा उनीहरू सक्रिय भएका र उनीहरूले आर्थिक सहयोग दिएको अर्थ पनि लिन सक्ता । अनि येशू ख्रीष्टको दिनको सन्दर्भचाहिँ उहाँको दोस्रो आगमनको घडी हो, जब प्रभु येशूले आफ्ना जनहरूलाई स्वर्गको घरमा लैजानुहुनेछ । प्रभु येशूको दिनमा ख्रीष्टको न्यायआसनको कुरा पनि समावेश हुन्छ होला, जब प्रभुका निम्ति गरिएको सबै सेवाको जाँच हुनेछ र विश्वासीहरूलाई त्यसको उचित प्रतिफल दिइनेछ ।

फिलिप्पी १:७: पावलले फिलिप्पीहरूलाई धन्यवाद नदिई सकदैनथिए; किनभने सुसमाचारको प्रतिवाद र समर्थनको सम्बन्धमा पावलको न्यायजाँच हुँदा, तिनी भ्यालखानामा हालिँदा र तिनले यताउता यात्रा गर्दैगर्दा उनीहरूले कति निष्ठापूर्वक तिनलाई साथ दिइरहेको मीठो सम्भना तिनको मनमा अडिग, अचल धन भएको

थियो । सुसमाचारको प्रतिवाद भन्नाले विपक्षी छिद्रान्वेषीहरूलाई जवाफ दिने तिनको सेवकाइ बुझिन्छ भने, विश्वासीहरूको हृदयमा परमेश्वरको वचन सुदृढ पार्ने सेवकाइलाई सुसमाचारको समर्थन भन्नुपर्ला । यसको स्पष्टीकरण गरेर श्री डब्ल्यू. ई. वाइनले यसो भनेका छन्: 'सुसमाचारले आफ्ना विपक्षी र विरोधीहरूलाई परास्त गर्छ, तर आफ्ना मित्र र शुभचिन्तकहरूलाई सुदृढ पार्छ ।' ३)

'तिमीहरू सबैजना मसँग यस अनुग्रहमा सहभागी हो' भन्ने वाक्यमा अनुग्रह भन्ने शब्दको अर्थ घोर विरोधको सामना गर्नुपरेर पनि प्रभुको काम अगाडि बढाउन सक्न परमेश्वरबाट पाइने अनर्जित शक्ति बुझिन्छ ।

फिलिप्पी १:८: उनीहरूको विश्वासयोग्य सहकारिताको सम्भनाले गर्दा प्रेरित पावलले उनीहरूलाई फेरि भेट्ने ठूलो इच्छा गरेका छन्; परमेश्वर यसको साक्षी हुनुहुन्थ्यो; किनकि तिनले उनीहरूलाई येशू ख्रीष्टको कोमल प्रेमले खूबै तिरसना गरेका थिए । पावलले यी अन्यजाति विश्वासीहरूलाई कति प्रेम गरेका हुनुपर्छ; किनकि तिनले उनीहरूलाई ख्रीष्टको प्रेमले प्रेम गरे ? यसमा याद रहोस्: तिनी जन्मजात यहूदी मानिस थिए । परमेश्वरको अनुग्रहले यहूदी र अन्यजातिको बीचमा त्यो पुरानो घृणा हटाइदियो; किनभने अब उनीहरू सबैजना ख्रीष्टमा एक भए र एक थिए ।

फिलिप्पी १:९: उनीहरूका निम्ति धन्यवाद चढाउँदा-चढाउँदै तिनले अब उनीहरूका निम्ति प्रार्थना गर्न थाल्छन् । तपाईंको विचारमा, पावलले उनीहरूका निम्ति परमेश्वरसित के अनुरोध गर्लान् ? के धन, वा सुख अथवा समस्याबाट छुटकारा ? होइन नि ! उनीहरूको बढ्दै गएको प्रेममा ज्ञान र सब प्रकारको विवेचना थपिनुपर्छ । इसाई जीवनको मुख्य उद्देश्यचाहिँ परमेश्वरलाई, साथै आफ्नो छिमेकीलाई प्रेम गर्नु हो । तर यो प्रेम मनको भावना होइन । प्रभुका निम्ति गरिने सेवा प्रभावकारी हुनु हो भने, हामीले त्यसमा आफ्नो समझ लगाउनैपर्छ र विवेचना काममा लगाउनैपर्छ । नभए हाम्रा कोशिशहरू

व्यर्थ हुनेछन् । यसकारण पावलले यहाँ प्रार्थना गरेर फिलिप्पीका विश्वासीहरूका निम्ति के माग्छन् भने, उनीहरू आफ्नो जीवनबाट ख्रीष्टको प्रेम देखाउँदै जाऊन्; तर यति मात्र होइन । उनीहरूको प्रेममा ज्ञानको कमी नभएको होस्, अँ, सारा विवेचनाअनुसार भएको होस् ।

फिलिप्पी १:१०: यस प्रकारले ज्ञानसम्पन्न भएको प्रेमले उनीहरूलाई उत्तमभन्दा उत्तम कुराहरू पत्ता लगाउन सक्षम तुल्याउँछ । जीवनका सबै क्षेत्रहरूमा असल कुराहरू छन् भने, यी असल कुराहरूभन्दा अझै उत्तम कुराहरू पनि होलान् । धेरजसो असल कुरा सर्वोत्तम कुराको शत्रु ठहरिन्छ । प्रभावकारी सेवा गर्नु हो भने, हामीले असल कुराहरू र असलभन्दा उत्तम कुराहरूको बीचमा छुट्ट्याउन सक्नुपर्छ ।

ज्ञानसम्पन्न भएको प्रेमले उनीहरूलाई शङ्कास्पद र गलत कुराहरू जान्न र खराबीहरूबाट अलग रहन पनि सक्षम तुल्याउँछ । पावलले उनीहरूलाई पूरा इमानदार⁴⁾ अर्थात् निर्मल भएका चाहन्थे । ख्रीष्टको दिन आउन लागेको थियो; अनि त्यस दिनमा उनीहरू निर्दोष हुनुपर्नेथियो । दोषरहित भनेको पापरहित होइन; किनकि हामी सबैजनाले कताकतै पाप गर्छौं । तर जसले आफ्नो पाप मानिलिन्छ र छोडिदिन्छ, त्यो व्यक्ति निर्दोष ठहरिन्छ । अनि जसको विरोधमा हामीले पाप गरेका छौं, त्यस मानिसबाट हामी क्षमा प्रार्थी हुनु छ । अनि जहाँ सम्भव छ, त्यहाँ हामीले क्षतिको पूर्ति पनि गर्नुपर्छ ।

ख्रीष्टको दिनको सन्दर्भचाहिँ विश्वासीहरूलाई आकाशमा उठाइलगिने त्यो क्षण हो; अनि त्यसपछि ख्रीष्टको न्यायआसनको सामु विश्वासीहरूले गरेका कामहरूको न्यायजाँच हो । फिलिप्पी १:६ पदमा येशू ख्रीष्टको दिनको सन्दर्भ पनि त्यही हो ।

फिलिप्पी १:११: प्रेरित पावलको प्रार्थनाको अन्तिम बुँदा यस प्रकारको छ: यी ख्रीष्ट-विश्वासीहरू धार्मिकताका फलहरूले भरपूर होऊन् । धार्मिकताले हामीमा पैदा गर्ने असल फलहरूचाहिँ धार्मिकताका फलहरू हुन् । अथवा धार्मिकताका फलहरू भन्नाले सबै

इसाई सदगुणहरूले युक्त धर्मा जीवन बुझिन्छ । यी सदगुणहरू येशू ख्रीष्टबाट आउँछन्; उहाँ यी गुणहरूको स्रोत हुनुहुन्छ । अनि यी फलहरूले परमेश्वरको महिमा र प्रशंसा गर्छन्; यी फलहरूको उद्देश्य यही हो । पावलको अनुरोध र यशैया ६१:३ पदका शब्दहरू पूरा मेल खान्छन्, जहाँ यसो लेखिएको छ: 'तिनीहरू धार्मिकताका वृक्षहरू, परमप्रभुद्वारा रोपिएकाहरू कहलाइऊन्; फलस्वरूप उहाँ महिमित हुनुहुनेछ ।' धार्मिकताका वृक्षहरू धार्मिकताका फलहरूले भरिन्छन् भने, परमप्रभुको रोपणचाहिँ येशू ख्रीष्टद्वारा हुने फलहरू सङ्केत गर्छ । अनि 'फलस्वरूप उहाँ महिमित हुनुहुनेछ' र 'जुन फलहरू परमेश्वरको महिमा र प्रशंसाको निम्ति हुन्छन्' भन्ने कुरा मिल्छ ।

यस विषयमा श्री लेहम्यान स्ट्राउसले यसो लेखेका छन्:

'फलहरू भन्ने शब्दले ख्रीष्ट येशूसित हाम्रो घनिष्ठ सम्बन्ध देखाउँछ । उहाँले हामीबाट फलहरू खोज्नुहुन्छ; किनभने दाखको बोटका हाँगाहरूको एकमात्र काम फल फलाउनु हो ।' ⁵⁾

ख) फिलिप्पी १:१२-३०: पावल भ्यालखानामा, तिनका आकाङ्क्षाहरू र फिलिप्पीका विश्वासीहरूका निम्ति तिनको आग्रह: उनीहरूले विश्वासमा लागिरेहुनुपर्छ ।

फिलिप्पी १:१२: पावलको प्रार्थना सिद्धियो । अबचाहिँ तिनले फिलिप्पीहरूलाई ती कुराहरू सुनाउँछन्, जुन कुराहरू तिनो भ्यालखानामा हालिएका नतिजाहरू थिए र जुन कुराहरू तिनले आशिषहरू सम्भन्धे । श्री जे. एच. जोवेटले 'दुर्भाग्यको सौभाग्य' भनेर यस खण्डको शीर्षक राखेका छन् ।

प्रेरित पावलमाथि जुन कुराहरू आइपरे, ती कुराहरू फिलिप्पीका भाइबहिनीहरूले जानेका तिनले चाहन्थे, अर्थात् तिनको न्यायजाँच र कैदबाट सुसमाचारको प्रगति भयो, सुसमाचारलाई कुनै बाधा भएन, सोचिएको जस्तो भएन । परमेश्वरले दुष्ट आत्माहरू र दुष्ट

मानिसहरूका युक्तिहरू सबै विफल पार्नुहुन्छ; उहाँले आफ्ना जन-हरूलाई दुःखद घटनाबाट निकालेर विजयी तुल्याउनुहुन्छ; उहाँले खरानीबाट सुन्दरता निकाल्नुहुन्छ (यशैया ६१:३) । यसको अद्भुत उदाहरण यहाँ, हाम्रो सामु छ । मानिसको दुष्टता जेजति किन नहोस्, परमेश्वरले आफ्नो उद्देश्य पूरा गर्नुहुन्छ ।

फिलिप्पी १:१३: पावलको कैदबाट पहिलो असल नतिजा यो हो: तिनको बन्धनचाहिँ ख्रीष्टको निम्ति भएको हो भन्ने कुरा प्रकट भयो । तिनी अपराधी वा कुकर्मी थिएनन्, तर तिनले ख्रीष्ट येशूका निम्ति गवाही दिएको कारणले तिनी भ्यालखानामा हालिए भन्ने कुरा चारैतिर प्रायः सबै मानिसहरूलाई थाहा भएको थियो ।

दरवारभरि र अरू सबै ठाउँहरूमा तिनको बन्धनको खास कारण प्रत्यक्ष भयो । दरवारको अर्थ दुई प्रकारको हुन सक्छ, जस्तै: क) त्यसमा राजदरवारको पहरा दिने रोमी सिपाहीहरू बुझिन्छ, जुन सिपाहीहरू सम्राटको अङ्गरक्षक टोली थिए । अथवा ख) त्यसमा सम्राटको दरवार र त्यसका सबै बासिन्दाहरू बुझिन्छ । जेजस्तो भए पनि, पावलले यहाँ के भन्न चाहेका छन् भने, तिनी भ्यालखानामा हालिएको कुरा रोमी साम्राज्यका स्थानीय प्रतिनिधिहरूका निम्ति गवाही बन्न गयो ।

यसको विषयमा श्री टी. डब्ल्यू. ड्ररीले यसो लेखेका छन्:

‘रोमीको दण्डको कानूनअनुसार जुन नेल कैदीको हातमा लगाइएको थियो, त्यो नेल कैदीलाई पहरा दिने सिपाहीसँग पनि जोडिएको थियो । यसरी पावलको छेउमा तिनको कुरा सुन्ने मानिस सधैं भइरहन्थ्यो । तिनले कति धीरजसित ख्रीष्ट येशूका निम्ति सबै कष्टहरू सहन्थे, त्यो कुरा अरूलाई सुनाउने त्यस सिपाहीको ड्यूटि आज अङ्गरक्षक-टोलीमा परेपछि सायद भोलिपल्ट सम्राट नेरोको उपस्थितिमा हाजिर हुनुपरेको थियो होला; कसले जान्दछ ?’ ७)

फिलिप्पी १:१४: पावलको कैदबाट दोस्रो असल नतिजा यस प्रकारको छ: त्यसबाट अरू ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले नडराईकन प्रभु

येशूका निम्ति गवाही दिन उत्साह पाए । सतावटले गर्दा अरू बेलामा चुप लाग्ने र लाज मात्रे विश्वासीहरू साक्षी दिने वीर बन्दा रहेछन् । धेरै पल्ट कुरा यस्तो भएको छ ।

फिलिप्पी १:१५: कतिजनाको हृदयमा डाहा र होडबाजीको भावना हुन्छ होला । त्यस बेलाको कुरा हो: कतिजनाले ख्रीष्टको प्रचार त गरे, तर पावलसित डाहा र भगडा गरेको कारणले यसो गरे ।

अरूको भावना यसमा सच्चा र शुद्ध थियो । तिनीहरूले भलो मनसायले ख्रीष्टको प्रचार गर्थे, र यसरी तिनीहरूले प्रेरित पावललाई सहायता पुऱ्याउँथे ।

फिलिप्पी १:१६: पावललाई डाहा गर्ने प्रचारकहरूले तिनको कैद भन् तिक्त बनाउन खोजे होलान् । तिनीहरूले प्रचार गरेको सुसमाचार उत्तम थियो, तर तिनीहरूको मन खराब थियो । ख्रीष्टका निम्ति गरिने सेवकाइ शरीरको बलले पूरा गरिएको र लोभलालच, भगडा, घमण्ड र डाहाले प्रेरित हुनु कति दुःखलाग्दो कुरा हो । प्रभुको सेवा त गरिन्छ, तर कुन अभिप्रायले ? हामीले यहाँबाट एउटा कुरा सिक्नुपर्छ: हामीले प्रभुको सेवा कुन मनसायले गरिरहेका छौं, सो जाँच्नुपर्छ । हामीले यसमा आफ्नो प्रतिभाको प्रदर्शन गर्न खोज्नुहुँदैन; हामीले कुनै पन्थ, कुनै मतको वृद्धि गर्ने प्रयासले यसो गर्नुहुँदैन; हामीले अरू ख्रीष्ट-विश्वासीहरूसित प्रतिस्पर्धा गरेर उनीहरूलाई जित्न चाहनुहुँदैन ।

हाम्रो प्रेम ज्ञानले पूर्ण र विवेचनयुक्त हुनुपर्छ भन्ने कुरा देखाउन असल उदाहरण यहाँ छ ।

फिलिप्पी १:१७: परमेश्वरलाई धन्यवाद होस् ! शुद्ध र सच्चा मनले, प्रेमको भावनाले सुसमाचार प्रचार गर्नेहरू पनि छन् । तिनीहरूले जान्दथिए, कि पावलले सुसमाचारको प्रतिवाद गरिरहेका थिए । तिनीहरूको सेवकाइमा स्वार्थ थिएन, कुनै सम्प्रदायिक विचार थिएन, कुनै कुइच्छा पनि थिएन । पावलले साहसपूर्वक सुसमाचारको पक्ष लिएका हुनाले तिनी जेलमा परेको कुरा तिनीहरूले राम्ररी जानेका

थिए । यसकारण जबसम्म तिनलाई थुनामा राखिन्थ्यो, तबसम्म तिनी-
हरूले सुसमाचारको काम अघि बढाउन र निरन्तरता दिन चाहन्थे ।

फिलिप्पी १:१८: कतिजनाको गलत अभिप्राय त थियो; तर
त्यसमा पावलले निराश र हताश हुन मानेनन् । जेजस्तो भए पनि
ख्रीष्टको प्रचार भइरहेको थियो । अनि त्यस कुराले तिनलाई खूब
आनन्दित तुल्यायो ।

पावलको परिस्थिति नाजुक थियो, निक्कै अप्ठ्यारो थियो; तर
पावल आत्मगलानि थिएनन्; तिनले अरूको सहानुभूति खोज्दै-
थिए । होइन, तिनी प्रभुको आनन्दले भरिए; बरु 'आओ, मसँग आनन्द
मनाओ' भनेर तिनले यहाँ आफ्ना पाठकहरूलाई उत्साह दिएका
छन् ।

फिलिप्पी १:१९: तिनको भविष्य उज्यालो देखिन्थ्यो । प्रेरित
पावल आफ्नो चाँडै हुने छुटकारामा सुनिश्चित थिए । प्रतिकूल
परिस्थितिहरूको ज्वार सेलाएर साम्य हुनेछ । ग्रीकमा यहाँ 'मुक्ति' भन्ने
शब्द छ, जुन शब्दको अर्थ यहाँ, यस ठाउँमा छुटकारा हुनुपर्ला;
किनभने पावलको आत्माको मुक्तिको कुरा गरिएको छैन, तर कैदबाट
हुने रिहाइ पो यसको सन्दर्भ हो । परमेश्वरले तिनको रिहाइ कसरी
ल्याइपुर्‍याउनुहुनेछ ? यसका निम्ति उहाँले फिलिप्पीहरूको प्रार्थना र
येशू ख्रीष्टको आत्माको सेवकाइको सहायता लिनुहुन्छ । फिलिप्पीका
कमजोर विश्वासीहरूको प्रार्थनामाथि पावलले कति ठूलो जोड दिएका
छन्, के यो अचम्मको कुरा होइन र ? रोमी साम्राज्यको शक्तिशाली
अधिकार र त्यसका उद्देश्यहरू विफल तुल्याउन उनीहरूको प्रार्थना पूरा
सक्षम भएको थियो । यो कुरा बिलकुल सत्य हो: ख्रीष्ट-
विश्वासीहरूले देशहरूको भाग्य पल्टाउन अनि इतिहासको क्रम र पथ
हेरफेर गर्न सक्दा रहेछन् ।

येशू ख्रीष्टको आत्माको सहायता भनेको पवित्र आत्माको शक्ति
हो, जुन शक्ति तिनको निम्ति कार्यकारी हुन लागेको थियो । पवित्र
आत्माले तिनलाई चाहिएको बेलामा शक्ति दिनुहुनेथियो । पवित्र

आत्माको सहायताको सामान्य अर्थ यस प्रकारको छः पवित्र आत्माको शक्ति र अन्य प्रबन्धहरूको स्रोत असीमित छ; यसकारण ख्रीष्ट-विश्वासीहरू हर परिस्थितिमा स्थिर भई खडा रहन सक्छन् ।

फिलिप्पी १:२०: अबदेखि यी ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले पावलका निम्ति प्रार्थना गर्नेथिए, अनि पवित्र आत्माले तिनलाई सहायता दिनुहुनेथियो । यसकारण तिनी कहिल्यै, कुनै कुरामा शर्ममा पर्ने-थिएनन्; यो पावलको उत्कट चाहना र दृढ आशा थियो । किनकि तिनले ख्रीष्ट येशूका निम्ति सदैव निडर र साहसी साक्षी बन्न चाहन्थे ।

चाहे तिनको मुद्दा छिनेर तिनको रिहा भएको, चाहे तिनले मुद्दा हारेर तिनलाई मृत्युदण्ड दिइएको होस् – जेजस्तो भए पनि पावलको शरीरमा ख्रीष्टको महिमा हुनुपरेको थियो । तिनको एकमात्र अभिप्राय यही थियो । ख्रीष्ट येशू महान् हुनुहुन्छ; अनि हामी कुनै हालतमा पनि उहाँलाई अभिमान महान् तुल्याउन सक्दैनौं । तर हामी मानिसहरूको बीचमा उहाँको महिमा बढाउन सक्छौं । हाम्रो जीवनले गर्दा अरू मानिसहरूले ख्रीष्ट येशूको प्रशंसा गरून् र उहाँलाई महिमा दिऊन् । आफ्नो जीवनद्वारा हामी शरीरमा ख्रीष्टको महिमा कसरी गर्न सक्छौं, सो कुरा श्री गुड किङले हामीलाई यसो भन्दै बताएका छन्:

‘ख्रीष्टको महिमा गर्नु हो भने, हामीले खुशीसाथ उहाँका निम्ति आफ्नो मुख खोलनुपर्छ र उहाँको निम्ति साक्षी दिनुपर्छ; हाम्रा हातहरूले सहर्षसाथ उहाँको सेवाटहल गर्नुपर्छ; हाम्रा खुट्टाहरू खुशीले उफ्री-उफ्री उहाँका कामहरूमा कुदनुपर्छ । परमेश्वरको राज्यको वृद्धि गराउन हाम्रा घुँडाहरू टेकिनुमा आनन्दित हुनुपर्छ; हाम्रा काँधहरूले आनन्दसाथ एक-अर्काका भारहरू बोक्नुपर्छ । यसरी नै हाम्रो शरीरद्वारा ख्रीष्टको महिमा हुन्छ ।’ 7)

हाम्रो शरीरको मृत्युद्वारा ख्रीष्ट येशूको महिमा पनि हुन सक्दो रहेछ, जस्तै: उहाँको सेवामा लागिपरेर र पूरा खटेर, आफ्नो जीउको अलिकति माया नगरेर खिउँदै गएको हाम्रो शरीरद्वारा, वा क्रूर भालाहरूले रोपिएको हाम्रो शरीरद्वारा, अथवा ढुङ्गाले हानिएको हाम्रो

शरीरद्वारा वा अग्निखांबामा बाँधिएर जिउँदै जलाइएको हाम्रो शरीरद्वारा आदि ।

फिलिप्पी १:२१: पावलको जीवनको सिद्धान्तको संक्षिप्त रूप यहाँ प्रस्तुत गरिएको छ । तिनी पैसा कमाउन जिएनन्; तिनी नाम कमाउन पनि जिएनन्, सुख पाउन वा मोज गर्न पनि जिएनन् । प्रभु येशूलाई प्रेम गर्न, उहाँको उपासना र सेवा गर्न तिनको जीवनको उद्देश्य थियो । तिनको एकमात्र चाहना यस्तो थियो: तिनको जीवन ख्रीष्टको जीवनजस्तै हुनुपर्छ । मुक्तिदाता प्रभुले तिनीद्वारा आफ्नो जीवन पूर्ण तवरले प्रकट गर्न सक्नुपर्छ भन्ने तिनको इच्छा थियो ।

‘... अनि मर्नुचाहिँँ लाभ हो ।’ मर्नु भनेको अनन्त-अनन्तसम्म ख्रीष्ट येशूको साथमा रहनु र उहाँजस्तो हुनु हो । किनकि त्यस बेलामा हामी पापरहित अवस्थामा उहाँको नित्य सेवा गर्न पाउनेछौं र हाम्रा पाउहरूले कहिल्यै, अँ, कहिल्यै कहीं पनि फेरि ठेस र ठक्कर खानेछैनन् । मृत्यु हाम्रो लाभ हो भन्ने विचार हाम्रो मनमा विरलै आउँछ । दुःखको कुरा के हो भने, वर्तमान इसाईहरूको जिउने सिद्धान्तचाहिँँँ जिउनु भनेको भौतिक लाभ गर्नु हो, अनि मर्नुचाहिँँँ लाभको अन्त हो । तर यस विषयमा श्री जे. एच. जोवेटले के भनेका छन्, सो हामीले सुन्नपर्छ:

‘प्रेरित पावलका निम्ति मृत्युचाहिँँँ निस्पृह अँध्यारो सुरुङ थिएन, जुन सुरुङ्भिन्न हाम्रो धनसम्पत्ति सबको सब एकै क्षणमा सडेर नष्ट हुनेछ । होइन, होइन; तर तिनका निम्ति मृत्यु एउटा अनुग्रहले पूर्ण प्रवेशद्वार र एउटा सुरक्षित पथ थियो, जुन प्रवेशद्वार र जुन सुरक्षित पथद्वारा ज्योतिको राज्यमा प्रवेश गर्न पाइन्छ ।’ ४)

फिलिप्पी १:२२: पावलका निम्ति अभ्र पनि केही समयसम्म शरीरमा जिउनु परमेश्वरको इच्छा भए तिनले परिश्रम गरेर फल फलाउनेथिए; तिनले परमेश्वरका जनहरूलाई अरू थप सहायता गर्न पाउनेथिए । तर तिनले कुनचाहिँँँ निर्णय गरे ठीक होला ? तिनी यस विषयमा दोधारमा परेका थिए । तिनले औधि प्रेम गरेको मुक्तिदाता

प्रभुकाँ जानु कि पृथ्वीमा रहेर अर्भै पनि प्रभुको सेवा गरिरहनु ? किनकि प्रभुको सेवामा तिनी पूरा तल्लीन र संलग्न थिए । तिनले कुनचाँहिँ छात्रु हो, सो जानेनन् ।

फिलिप्पी १:२३: यो धार कि त्यो धार भएको अवस्थामा जोसुकैलाई पनि निर्णय गर्नु गाह्ये पछ । पावलको सामु दुईवटा बराबर सम्भव हुन सक्ने परिस्थितिहरू थिए: स्वर्गको घरमा जानु वा यस पृथ्वीमा रहेर ख्रीष्ट येशूको प्रेरितको भूमिका निभाउनु ।

बिदा लिएर ख्रीष्टको साथमा रहनु तिनको निम्ति बेस हुनेथियो । तिनको तीव्र तिसर्ना यही थियो; तिनले आफ्नो स्वार्थ खोजेका भए तिनले अवश्य यो कुरा छात्रेथिए ।

के तपाईंले यहाँ ख्याल गर्नुभयो ? पावलले मरिगएको मानिसको आत्मा सुत्छ भन्ने कुरामा विश्वास गर्दैनथिए । यो एउटा मित्था परिकल्पना मात्र हो । ख्रीष्ट-विश्वासीको मृत्यु हुनासाथ ऊ ख्रीष्टको साथमा रहन जान्छ, र त्यहाँ उसले प्रभुको उपस्थितिमा आनन्द उपभोग गर्नेछ । हिजोआज कतिजनाले यसो भन्दै गर्छन्: 'जिउनु ख्रीष्ट हो, अनि सुतिजानु लाभ हो;' अथवा यो पनि सुनिन्छ: 'बिदा लिएर सुतिजानु बढिया हो ।' यो कति हाँसउठ्दो सुनिन्छ । नयाँ नियमको भाषाअनुसार ख्रीष्ट-विश्वासीको मृत्यु हुँदा उसको शरीर पो सुत्छ (१ थेस्सलोनिकी ४:१४), तर उसको आत्मा कहाँ सुत्छ र? आत्मा सुत्छ भन्ने कुरा कल्पनाको फल हो ।

यहाँ तपाईंले अर्को कुरा पनि ख्याल गर्नुहोला । मृत्यु र मुक्तिदाता प्रभुको दोस्रो आगमन एउटा कुरा होइन । मृत्युको बेलामा हामी उहाँको साथमा रहन जान्छौं भने, ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई आकाशमा उठाइ-लगिने क्षणमा उहाँ हामीलाई लिन आउनुहुनेछ ।

फिलिप्पी १:२४: फिलिप्पीका विश्वासीहरूका निम्ति पावल यस पृथ्वीमा रहिरहनु बेस हुनेथियो, अँ, बढी खाँचो परेको थियो । पावलजस्तै महात्माको निस्वार्थी भावनामा छक्क नपर्न र अचम्म नमात्र सकिँदैन । तिनले आफ्नो सुविधा र सुख खोज्दैनथिए, तर के गरेर,

कसो गरेर खीष्टको काम अघि बढाउन र उहाँका जनहरूको भलाइ गर्न सकिन्छ, सो कुराको बढी चिन्ता गर्दथिए ।

फिलिप्पी १:२५: यस कुरामा पावल ढुक्कै थिए, सुनिश्चित थिए: यी पवित्र जनहरूलाई शिक्षा दिन, सान्त्वना दिन र उत्साह दिन तिनका निम्ति यस पृथ्वीमा अबै रहिरहनु उचित र दरकार थियो । पावलले जान्दथिए: तत्कालमा तिनको मृत्यु हुनेथिएन । तिनले यो कसरी जान्दथिए ? हाम्रो विचारमा, तिनी प्रभुको साथमा उहाँको यति नजिकको सङ्गतमा हिँड्दैथिए; यसकारण पवित्र आत्माले तिनलाई यसको जानकारी दिन सक्नुभयो । किनकि 'परमप्रभुको रहस्य उनीहरूसँग रहन्छ, जसले उहाँको भय मान्दछन्' (भजन २५:१४) । परमेश्वरसँग जस-जसको सङ्गति गहन हुन्छ, र जसले चुपचापसित उहाँको वचनमाथि मनन-चिन्तन गर्छन्, यिनीहरूले रहस्यमय कुराहरू सुन्न र जान्न पाउँछन्, जुन कुराहरू कसैले वर्तमान जीवनको हल्लाखल्लामा, यसको हतार र हडबडमा सुन्न र जान्न पाउँदैन । परमेश्वरको सोर सुन्नलाई उहाँको नजिक हुनुपर्छ; यसैले उहाँको नजिक जानुहोस् ! पावल परमेश्वरको नजिक हुन्थे र रहन्थे ।

पावलको बाँकी जीवन विश्वासीहरूको आत्मिक प्रगति र उनीहरूको आनन्दको वृद्धिका निम्ति समर्पित गरिएको थियो । प्रभु येशूमाथि विश्वास गरेर उनीहरूको आनन्द शुरु भएको थियो ।

फिलिप्पी १:२६: पावल यसपालि मृत्युदण्डबाट उम्कनेथिए; यसकारण तिनले यस पृथ्वीमा जिएर सेवा गर्ने थप समय पाएका हुनाले फिलिप्पीहरूले प्रभुमा प्रशस्त आनन्द मनाउने मौका पाउनेथिए; किनकि पावलले उनीहरूलाई फेरि एकचोटि भेट्नेथिए । अनि यहाँ तपाईंले यी विश्वासीहरूसित पावलको भेट एकक्षण कल्पना गर्ने कोशिश गर्नुहोला । तब उनीहरूले तिनलाई अँगालो मारेर चुम्बन गरेका र ठूलो आनन्दले प्रभुको प्रशंसा गरेका तपाईंले देख्नुहुनेथियो । हुन सक्छ, त्यस बखतमा उनीहरूले पावललाई यसो भने होलान्: 'हो, पावल दाजु, हामीले तपाईंको निम्ति प्रार्थना गरेका थियौं; तर तपाईंलाई

फेरि एकपल्ट व्यक्तिगत रूपले भेट्न पाउने आशा गरेनौं । यो हाम्रो आकाङ्क्षाबाट बाहिरको कुरा थियो । तर प्रभुको स्तुति होस् ! किनभने उहाँले तपाईं हामीलाई फेरि एक पल्ट फिर्ता दिनुभयो ।’

फिलिप्पी १:२७: अब पावलले उनीहरूलाई होशियार गराएर यसो भन्छन्: ‘तिमीहरूको चालचलन ख्रीष्टको सुसमाचारको योग्य हुनुपर्छ; यो नभई नहुने कुरा हो ।’ ख्रीष्ट-विश्वासीहरू ख्रीष्टतुल्य हुनुपर्छ । स्वर्गका नागरिकहरू स्वर्गको व्यवहार देखाउँछन् । तब हामी आफ्नो ठहरअनुसार जे भइसकेका छौं, त्यो कुरा हामीले व्यवहारमा ल्याउनुपर्छ ।

इसाई जीवन त्यसले अङ्गीकार गरेको विश्वाससित अनिवार्य रूपले मिल्नुपर्छ । यसमा अझै पनि एउटा कुरा थपिन्छ: उनीहरूको व्यवहारमा एकनिष्ठ नियमितता हुनुपर्छ भन्ने तिनको आह्वान हो । चाहे पावल आएर व्यक्तिगत रूपले उनीहरूको बीचमा उपस्थित होऊन् वा उपस्थित नहोऊन्, तिनले उनीहरूको विषयमा असल खबर सुन्न चाहे । सुसमाचारको विश्वासका निम्ति एउटै मनको भएर एकसाथ संघर्ष गर्दै उनीहरू एउटै आत्मामा बलियो गरी खडा रहनुपर्छ । के उनीहरू बलियो गरी खडा रहेका छन्? के उनीहरूले मिलेर सुसमाचारको विश्वासका निम्ति यत्न र मेहनतसाथ परिश्रम गरेका छन्? बस, पावलले उनीहरूको विषयमा जान्न खोजेको कुरा यति थियो । सुसमाचारको विश्वास भन्नाले यहाँ इसाई विश्वास बुझिन्छ । ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले सामना गर्नुपर्ने शत्रु एउटै हो । तब उनीहरूले एक-अर्कासित भगडा गर्न किन आफ्नो बल खर्च गरून्, किन आफ्नो समय खेर फालून्? होइन, उनीहरूले सँगै मिलेर उही एकमात्र शत्रुको विरोध गर्नुपर्छ ।

फिलिप्पी १:२८: उनीहरू सुसमाचारका शत्रुहरूदेखि डराउनु-हुँदैन; किनभने उनीहरू घोर सतावटमा निडर रहन सके, यसबाट दुईवटा अर्थपूर्ण कुराहरू स्पष्ट देखा पर्छन्: एक, यो चाहिँ परमेश्वरको विरोध गर्नेहरूका निम्ति तिनीहरूको विनाश पक्का भएको अशुभ

लक्षण थियो । दुई, साहससित शत्रुको क्रोध सहनेहरूका निम्ति यो मुक्ति पाएको शुभ लक्षण हुनेछ । यहाँ मुक्तिको सन्दर्भले हामीलाई भविष्यमा लान्छ, जब पवित्र जनहरूले अन्तमा सबै जाँच र परीक्षा-हरूबाट छुटकारा पाउनेछन्, र त्यसले उनीहरूको शरीरको उद्धार पनि सङ्केत गर्छ; किनभने त्यस दिनमा उनीहरूको आत्मा, प्राण र शरीरको उद्धारको कार्य पूरा हुने नै छ ।

फिलिप्पी १:२९: फिलिप्पीका विश्वासीहरूका निम्ति ख्रीष्ट येशूका निम्ति दुःख भोग्नु एउटा सौभाग्य थियो, उहाँमाथि विश्वास गर्न पाएको सौभाग्य जत्तिकै थियो ।

इस्वी संवत् १८३१-१९१२ सालमा जिउने चीनमा मिशनरी र बाइबल-अनुवादक भएका डा. ग्रिफिथ जोहनलाई एकदिन अन्यजातिका मानिसहरूको विरोधी भीडले घेरे र उनलाई पिटे । तिनीहरूले उनलाई पिट्दाखेरि उनले आफ्नो अनुहार आफ्नो हातले छोपे, अनि जब उनले यो हात हटाए, तब यो हात रगतैरगत भएको थियो । यस घटनाको सम्बन्धमा उनले यसो लेखे: 'उच्च पारिएको असाधारण अनुभवले म हर्षातिरेक भएको थिएँ; किनकि प्रभु येशूले मलाई उहाँको नामको खातिर दुःख भोग्न योग्य ठान्नुभयो।' दुःखभोगाइ इसाई विश्वासमा यति उच्च स्थानमा राखिएकोमा हामीलाई अचम्म लाग्छ । के तपाईंलाई अचम्म लाग्दैन त ? हो, हाम्रो दृष्टिमा मामुली भएको कुरा धरि, जब त्यो कुरा महामहिमको सम्बन्धमा रहेको छ वा उहाँका निम्ति हामीले सहेका छौं, तब त्यसमाथि अमर ज्योति सल्केभैं त्यो कुरा अति यशशाली हुन जाँदो रहेछ । यसकारण बुभ्नुहोस्: क्रूसले क्रूस भोगिएको कुरा र क्रूस भोग्ने विश्वासीको इज्जत र गौरव बढाइदिन्छ ।

फिलिप्पी १:३०: यस पदको सम्बन्ध अधिको पदसित रहेको छ । यसकारण निम्न प्रकारको अनुवाद गरे कुरा अभ स्पष्टसँग बुझिन्छ, जस्तै:

‘... तर उहाँका निम्ति दुःख भोग्न पनि तिमीहरूलाई अनुग्रह दिइएको छ; किनकि जुन संघर्षचाहिँ तिमीहरूले ममा देख्यौ र अहिले पनि ममा भइरहेको सुन्दैछौ, त्यही प्रकारको संघर्ष तिमीहरू पनि गर्दैछौ ।’

ग) फिलिप्पी २:१-१६: ख्रीष्ट येशूको नम्रताको उदाहरण र उहाँको बलिदानको आधारमा तिनले फिलिप्पीहरूलाई एकताको आह्वान गर्छन्

फिलिप्पीमा भएको मण्डली धेरै कुराहरूमा उदाहरणीय थियो; अनि पावलले यी पवित्र जनहरूको हार्दिक सराहना गर्दैथिए । तर उनीहरूको बीचमा भिन्न-भिन्न प्रच्छन्न भगडा र अमेल भएछ । इयोदिया र सुन्तुखे, यी दुईजना बहिनीहरूको बीचमा कति कुरा मिलेका थिएनन् (फिलिप्पी ४:२) । यो कुरा हामीलाई याद गर्न उचित छ; किनभने फिलिप्पीको पत्रको दुई अध्यायमा प्रेरित पावलले परमेश्वरका जनहरूको बीचमा भइरहेका भगडाहरूको मूल-कारण पर्दाफास गर्छन् र रगडाभगडाको इलाज गर्ने उपाय के हो, सो कुरा पनि स्पष्ट बताउँछन् ।

फिलिप्पी २:१: ‘यसकारण यदि ...;’ यदि भन्ने शब्दले यहाँ निम्न कुराहरूमा ‘होला कि’ भन्ने सन्देह पैदा गर्न खोजेको होइन, तर बलियो तर्क गर्ने बुँदा पो पेश गर्न खोजेको हो । किनभने यस पदमा चारवटा ध्यानमा राख्नुपर्ने ठूला कुराहरू प्रस्तुत गरिएका छन्, जुन कुराहरूले ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई सुमेलको घनिष्ठ सम्बन्धमा ल्याउने गर्छन् र उनीहरूको बीचमा सहकारिता सृजना गर्छन् । प्रेरित पावलले खास गरी यसो भन्न खोजेका हुन्: ‘ख्रीष्टमा उत्साह हुने धेरै कारणहरू भएका हुनाले, उहाँको प्रेममा हामीलाई ठूलो प्रेरणा मिलेको हुनाले, पवित्र आत्माले हामी सबैजनालाई एउटा मीठो, गजबको सङ्गतिमा एकत्रित गराउनुभएको हुनाले, अनि इसाई विश्वासमा कोमल माया र कृपाहरू

प्रशस्त भएका हुनाले हामी सबैजनाले मेलमिलापमा एक-अर्कासित मिलीजुली बस्न सक्नुपर्छ ।’

श्री एफ. बी. मेयरले यी चारवटा प्रेरणाका बुँदाहरू यस प्रकारले राखेका छन्:

क) ख्रीष्टमा उत्साह दिने प्रेरणा छ ।

ख) प्रेमबाट अरूको पर्बाह राख्ने कोमल दया आउँछ ।

ग) यसकारण पवित्र आत्माबाट पाएका वरदान र आशिषहरू हामी अरूसँग बाँड्नुपर्छ गर्छौं;

घ) र हामीमा भएको दयालुपना र सहानुभूतिले काम गर्छन् । १)

पावलले ख्रीष्ट येशूप्रति भएको हामी सबैमा भएको श्रद्धाभक्ति र पवित्र आत्मामा हामी सबैको साभा सहभागिता आफ्नो तर्कको आधार बनाएर ‘हाम्रो बीचमा एकता अनिवार्य रूपले हुनुपर्छ’ भन्ने आह्वान गर्छन् । ख्रीष्ट येशूमा कुनचाहिँ कुरा छैन त ? उद्देश्य र अभिप्रायमा एकता छ, प्रेममा एकता छ, मेलमिलापमा एकता छ, दयामायामा एकता छ; तब ख्रीष्टको देहका अङ्गहरूमा कुनचाहिँ एकता छैन, मलाई भन्नुहोस् ! किनकि ख्रीष्ट र उहाँको अनुग्रहमा हाम्रो एकता सुदृढ छ ।

फिलिप्पी २:२: यी उपरोक्त तर्कका बुँदाहरूमा फिलिप्पी विश्वासीहरूका निम्ति केही मतलब, महत्त्व र बल भएदेखि ‘मेरो आनन्द पूरा गरिदेओ’ भन्ने पावलको आज्ञा र आग्रहमा उतिको मतलब र बल थियो; किनभने यस तर्कका यी बुँदाहरूमाथि तिनले आफ्नो यो आग्रह र आज्ञा स्थापित गरेका हुन् । हो, अहिलेसम्म फिलिप्पीका विश्वासीहरूले पावललाई आनन्द मनाउने धेरै कारण र मौकाहरू दिएका थिए । तिनले यो कुरा कहिल्यै इन्कार गर्दैनथिए र कहिल्यै इन्कार गर्नेथिएनन् । तर पावलको आनन्दरूपी कचौरा पोखिएको थिएन; यसकारण तिनले अब उनीहरूलाई ‘यो मेरो कचौरा भरेर पोखाइदेओ’ भन्ने विन्ती गर्छन् । पावलको आनन्द कसरी पोखिने-थियो ? एकै मनको भएर, एउटै प्रेम राखेर, एकै चित्तको भएर र एउटै

कुराको चिन्ता गरेर नै उनीहरूले तिनको आनन्द यति धेरै बढाउन सक्नेथिए ।

के सबै ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले एकै प्रकारले विचार गर्न र उस्तै-उस्तै व्यवहार देखाउनु यसको मतलब हो ? परमेश्वरको वचनमा यस किसिमको सुभाउ कहीं पनि पाइँदैन । हो, हामी ख्रीष्टीय विश्वासका महान् आधारभूत शिक्षा र सत्यताहरूमा एकमत हुनुपर्छ; यो अनिवार्य कुरा हो । तर कम महत्त्वपूर्ण कुराहरू पनि छन्, जसको विषयमा हामीले एक-अर्कासित नमिल्ने बेग्ला-बेग्लै विचार लिन पाउँछौं । यसकारण बुभुहोस्: एकता र एकरूपता एउटा कुरा होइन । आपसी एकरूपताविना एकता हुनु सम्भव छ; किनभने कम महत्त्वपूर्ण कुराहरूमा एकमत नभए पनि हामीले आफ्नो व्यक्तिगत विचार दमन गर्न सक्नुपर्छ, र अरूको भलाइ खोज्नुपर्छ; किनभने त्यससित कुनै आधारभूत शिक्षाको सरोकार छैन ।

तब एकै मनको हुनु भनेको के हो त ? हामीमा ख्रीष्टको मन हुनुपर्छ, र हामीले कुराहरू उहाँकै दृष्टिकोणले हेर्न सक्नुपर्छ र परिस्थितिअनुसार उहाँको जस्तो व्यवहार देखाउनुपर्छ । अनि एउटै प्रेम राख्नुचाहिँ प्रभु येशूले हामीलाई जुन प्रेमले प्रेम गर्नुभयो, त्यही प्रेम अरूलाई देखाउनु हो । उहाँको प्रेम आयव्ययिक थिएन, तर बेहिसाबको थियो । अनि एकै चित्तको हुनुचाहिँ ? यो त एकै लक्ष्य राखेर मिलीजुली काम गर्नु हो । अनि एउटै कुराको चिन्ता गर्नु भनेको एकसाथ काम गरेर हाम्रो कार्यकलापमाथि ख्रीष्टको मनको छाप र उहाँको अगुवाइ बसेको देखाउनु हो ।

फिलिप्पी २:३: 'आपसी विरोध वा खोक्रो प्रशंसाको कारणले केही पनि नगर !' परमेश्वरका जनहरूको बीचमा मेलमिलाप बिगार्ने सबैभन्दा ठूला शत्रुहरू दुईवटा छन्: स्वार्थी भावना र खोक्रो घमण्ड । स्वार्थी मानिसले जस्तो भए पनि जहिले पहिले हुनुपर्छ । अनि खोक्रो घमण्डचाहिँ ? त्यो त अहम, त्यो त सेखी, त्यो त धाक, त्यो त अडाम्बर हो । गुट बाँध्ने मानिसहरू जहाँ छन्, अथवा जहाँ आफ्नो स्वार्थसिद्धि पूरा गर्न खोज्ने मानिसहरू हुन्छन्, त्यहाँ भगडाको गुँड

हुन्छ, अनि त्यहाँबाट कलह र भनावैरीको खराब बीउ छरिन्छ । यस रोगका निम्ति औषधी यो रहेछः 'तर मनको नम्रतामा एक-अर्कालाई आफूभन्दा असल ठान !' यहाँ अपराधीहरूमा भएको नैतिक स्वभाव हाम्रो भन्दा असल ठान्नुचाहिँ अर्थ लगाउने काममा हृददेखि बाहिर गएको ठहरिन्छ । तर हामी निस्वार्थी जीवन जिउनुपर्छ; हामीले अरूका निम्ति जिउनुपर्छ; हामीले अरू मानिसहरूको खाँचोगाहोमा चासो राख्नुपर्छ, अँ, हाम्रो खाँचोभन्दा अगाडि राख्नुपर्छ; यस अर्तीको अर्थ यही हो । अनि यो अर्ती र योजस्ता अर्तीहरू परमेश्वरको वचनमा सजिलोसित पढिन्छन्, तर के हामीले यहाँ भन्न खोजेको कुराको गहन अर्थ बुभ्यौं ? तब यस सम्बन्धमा हाम्रो व्यवहार कस्तो छ ? गर्नुपर्ने कुराको अर्ती जान्नु एउटा कुरा हो, तर त्यो व्यवहारमा उतार्नु अर्को कुरा हो । अरूलाई आफूभन्दा श्रेष्ठ ठान्ने भावना मानिसको दिमागमा पस्दैन, त्यहाँबाट कहिल्यै आफैआफ उब्जिँदैन । यसकारण यो आज्ञा तपाईंले आफ्नो शक्तिले होइन, तर पवित्र आत्माको शक्तिमा पालन गर्न कोशिश गर्नुहोला । के पवित्र आत्माले तपाईंमा वास गर्नुभएको छ ? तब उहाँको शक्तिमा भर परेर यो आज्ञा व्यावहारिक तुल्याउनुहोस् ! उहाँमा तपाईं सक्षम हुनुहुन्छ ।

फिलिप्पी २:४: परमेश्वरका जनहरूको बीचमा उठेका समस्या-हरू हल गर्नु सजिलो छ; किनभने यसको दवाई यस प्रकारको छः हामी हरेक स्वकेन्द्रित हुनुहुँदैन, तर हामीले अरूका कुराहरूमाथि ध्यान दिनुपर्छ । यस अध्यायको अर्थ खोल्ने चाबी, त्यो कुञ्जी-शब्दचाहिँ 'अरू' हो । के हामी स्वार्थपूर्ण मानिसहरूको भगडागरगडाहरूदेखि मुक्त हुन माग्छौं ? तब हामीले आफ्नो जीवन अरूको सेवामा खर्च गर्न अर्पण गर्नुपर्छ ।

हो, अरूका निम्ति, अरूका निम्ति,
विन्ती छ, प्रभु, यो नै मेरो जीवन-सूत्र हुन दिनुहोस् !
अनि अरूका निम्ति जिउन मलाई सहायता गर्नुहोस् !
म तपाईंजस्तै जिउन पाऊँ !

श्री चार्ल्स डी. मैग्स

फिलिप्पी २:५: 'ख्रीष्ट येशूमा जुन मन थियो, त्यही मन तिमीहरूमा पनि भएको होस्!' अबचाहिँ पावलले फिलिप्पीहरूका आँखाको सामु प्रभु येशू ख्रीष्टको उदाहरण प्रस्तुत गर्न लागेका छन्। उहाँले कस्तो मनोभाव प्रकट गर्नुभयो? अरूप्रति उहाँको व्यवहार कस्तो थियो? श्री गुइ किडले प्रभु येशूको मनको बयान यस प्रकारले गरेका छन्:

क) उहाँको मन निस्वार्थी थियो;

ख) उहाँको मन बलिदान गर्न तयार थियो;

ग) उहाँको मन सेवा गर्ने मन थियो। प्रभु येशूको ध्यान सधैं अरु मानिसहरूमाथि केन्द्रित रहन्थ्यो।¹⁰⁾

आफ्ना दुःखकष्टहरूका निम्ति उहाँका आँखाबाट एउटा आँसु भरेन; तर मेरा दुःखहरूका निम्ति उहाँको पसिना रगतको थोपा-थोपाभैं थियो।
श्री चार्लस एच. गाब्रियल

फिलिप्पी २:६: ख्रीष्ट येशू परमेश्वरको स्वरूपमा हुनुभएको कुरा पढ्दाखेरि हामी अनादिकालदेखि नै उहाँ परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो भन्ने कुरा बुभ्छौं। उहाँले परमेश्वरको रूप लिनुभएको अर्थ पर जाओस्, उहाँ स्वयम् परमेश्वर हुनुहुन्छ। यस वाक्यका शब्दको सही अर्थ यही हुन्छ।

'उहाँले परमेश्वरसँग बराबरी हुने कुरा लुटको माल सम्भनुभएन।' यहाँ, यस ठाउँमा हामीले परमेश्वरसित ख्रीष्ट येशूको समानताको सम्बन्धमा छुट्ट्याउन सक्नुपर्छ। परमेश्वरसित उहाँको व्यक्तिगत समानता छ र उहाँको दर्जाको समानता पनि छ। परमेश्वरसित ख्रीष्ट येशूको व्यक्तिगत समानताको कुरा गर्नु हो भने, ख्रीष्ट परमेश्वरसित जहिलेदेखि बराबर हुनुहुन्थ्यो, सधैं बराबर हुनुहुन्छ र अनन्तसम्म बराबर हुनुहुनेछ। उहाँले यस सम्बन्धमा परमेश्वरसित बराबर हुने कुरा छोड्न सक्नुहुन्न; यसो गर्नु उहाँको निम्ति असम्भव हुन्छ।

तर परमेश्वरसित उहाँको दर्जाको समानता अर्को कुरा हो। ख्रीष्ट अनादिकालदेखि नै परमेश्वरको पुत्र हुनुहुन्थ्यो, पितासित बराबर

हुनुहुन्थ्यो, र यस दर्जामा उहाँले स्वर्गको सारा महिमा, सारा वैभव उपभोग गर्नुहुन्थ्यो । तर यस ओहदामा कुनै हालतमा पनि उहाँ सदैव बसिरहनुपर्ने कुरा थिएन । उहाँले त्यही कुरा थामिराख्नुपर्ने कुरा सम्भन्नुभएन । संसारभरि हराएका मानिसहरू, मुक्तिको खाँचो परेका लाखौं-करोडौं मानिसहरू छँदैथिए । तब उहाँले स्वर्गको सुख र आनन्द कसरी उपभोग गरिराख्ने ? यसैले उहाँ परमेश्वरसित बराबर दर्जामा बस्ने कुरा छोडिदिन तयार हुनुभयो । उहाँका निम्ति यस दर्जामा परमेश्वरसित सधैं बराबर हुनुपर्ने कुरा थिएन रहेछ; किनभने उहाँले यो दर्जा छोड्नुभयो ।

यसो हुँदा उहाँ यस संसारमा आउन र आफ्नो विरुद्धमा पापी मानिसहरूको विरोध सहन राजी हुनुभयो । परमेश्वर पिताले कहिल्यै थुकाइ र कुटाइ सहनुपरेन; उहाँलाई क्रूसमा टाँगिंदैनथियो । तब यही कुरामा परमेश्वर पिता उहाँको पुत्रभन्दा महान् हुनुहुन्थ्यो । पिता र पुत्र व्यक्तिगत रूपमा समान हुनुहुन्छ; तर दर्जाको हिसाबले र देहधारण गरिनुभएको हिसाबले पुत्र र पितामा भिन्नता आयो ।

आउनुहोस्, यस विषयमा हामी प्रभु येशूको मुखबाट निम्न शब्दमा सुनौं, जसले यसो भन्नुभयो: 'तिमीहरूले मलाई प्रेम गरेका भए तिमीहरू रमाउनेथियो; किनभने मैले "म पिताकहाँ जान्छु" भनी भनें; किनभने मेरा पिता मभन्दा महान् हुनुहुन्छ' (यूहन्ना १४:२८) । अर्को शब्दमा भन्नु हो भने, प्रभु येशूका चेलाहरू किन रमाउनुपर्नेथियो ? किनभने प्रभु येशू स्वर्गको घरमा फर्कन लाग्नुभएको थियो । यस संसारमा उहाँले क्रूर व्यवहार सहनुपरेको थियो; अनि मानिसहरूले उहाँलाई इन्कार गरे । उहाँको परिस्थिति कति नीच र नाजुक थियो; यसमा उहाँ पिताभन्दा कति फरक हुनुहुन्थ्यो । उहाँको पिता यस कुरामा उहाँभन्दा महान् हुनुहुन्थ्यो । तर उहाँ स्वर्गमा फर्केर जानुभयो; अनि त्यस समयदेखि परमेश्वरको पुत्र परिस्थितिमा, दर्जामा र व्यक्तित्वमा फेरि पितासँग बराबर हुनुभयो र पूरा बराबर हुनुहुन्छ ।

श्री ई. एच. गिफर्डले यसको स्पष्टीकरण यसरी दिएका छन्:

‘ “उहाँले परमेश्वरसित बराबरी हुने कुरा लुटको माल सम्भन्नुभयो” भन्ने वाक्यमा ख्रीष्ट येशूको अस्तित्वले कुन रूप लिएको छ, त्यस कुरामाथि ध्यान लगाइएको छ, उहाँको ईश्वरीय स्वभाव वा सारतत्त्वमाथि होइन। किनभने उहाँको नभई नहुने स्वभावमा कुनै परिवर्तन आउनु असम्भव नै थियो, तर उहाँको जीवन-स्तरमा हेरफेर हुन सकिन्थ्यो। आउनुहोस्, हामी प्रेरित पावलको मुखबाट यसको स्पष्टीकरण सुनौं, जसले यसो भने: ‘उहाँको गरिबीद्वारा तिमीहरू धनवान् होओ भन्ने हेतुले उहाँ धनवान् भएर पनि तिमीहरूका निम्ति गरिब हुनुभयो’ (२ कोरिन्थी ८:९)। धनी मानिस गरिब भयो भने अथवा गरिब मानिस धनी भयो भने उसको जीवन-स्तरले अर्को रूप लिएको छ, तर उसको स्वभावमा कुनै हेरफेर आएको छैन – मानिस मानिस नै रहेको छ। परमेश्वरको पुत्रसित कुरा उस्तै छ। स्वर्गमा उहाँको जीवन-स्तरचाहिँ धन र महिमाले पूर्ण थियो, अँ, उहाँको ईश्वरीय स्वभावको पूरा योग्य र सुहाउँदो थियो। तर उहाँले हाम्रा निम्ति आफ्नो उच्च स्तर छोड्नुभयो र आफूलाई होच्याउनुभयो; उहाँ मानिस बन्नभयो। मानिसको चोला धारण गर्नुभएको बेलामा उहाँले कति नीचो र गरिब जीवन-स्तर अपनाउनुभयो, यसको साध्य छैन।’ 11)

फिलिप्पी २:७: ‘तर उहाँले आफूलाई रिक्तो पार्नुभयो।’ यस वाक्यबाट प्रभु येशूले आफूलाई रिक्तो पार्दा कुनचाहिँ कुरा छोड्नुभयो होला भन्ने प्रश्न उठ्छ; यो स्वाभाविक कुरा हो।

यस प्रश्नको उत्तर हामीले पूरा होशियारीसाथ दिनुपर्छ। किनभने मानिसहरूले यस वाक्यको अर्थ लाउँदा-लाउँदै आफ्ना कोशिश-हरूद्वारा ख्रीष्टबाट उहाँको परमेश्वरत्व खोसेछन्। किनकि कतिजनाले भनेका छन्: प्रभु येशू यस संसारमा हुनुहुँदा सर्वज्ञानी र सर्वशक्तिमान् हुनुहुन्नथियो; उहाँ एकै समयमा सबै ठाउँहरूमा हुन सक्नुहुन्नथियो रे। मानिसको चोला धारण गरेर उहाँ यस धरतीमा आउनुभएको बेलामा

उहाँले राजीखुशीले यी ईश्वरीय गुणहरू पन्छाउनुभयो अरे । यस्ताहरू पनि छन्, जसले उहाँलाई मानिसमा हुने सबै कमजोरी र सीमाहरूभित्र हाल्न खोज्छन्, यहाँसम्म कि उहाँ हामीजस्तो भूलत्रूटि गर्न सक्नुभएको प्राणी हुनुभयो; उहाँले आफ्नो जमानामा चल्ती भएका विचार, राय र पौराणिकथाहरू समेत ग्रहण गर्नुभयो अरे । तर यो कुरा हामी कुनै हालतमा पनि स्वीकार गर्दैनौं, तर सरासर खण्डन गर्छौं । यस संसारमा आउनुभएको बेलामा प्रभु येशूले आफूसँग भएको ईश्वरीय एउटै गुण पनि पन्छाउनुभएन ।

❁ प्रभु येशू सर्वज्ञानी हुनुहुन्थ्यो; उहाँले सबै कुराहरू जान्नुहुन्थ्यो ।

❁ उहाँ सर्वव्यापी हुनुहुन्थ्यो; उहाँ एकै समयमा सबै ठाउँहरूमा हुनुहुन्थ्यो ।

❁ उहाँ सर्वशक्तिमान् हुनुहुन्थ्यो; उहाँसँग असीम शक्ति हुन्थ्यो ।

तब उहाँले आफूलाई कुन कुरामा रित्तो पार्नुभयो ? यो कुरा हामी फेरि एकपल्ट स्पष्टसँग भन्छौं: परमेश्वरसित बराबर दर्जामा ख्रीष्टको जुन समानता थियो, त्यो दर्जाको समानता उहाँले पन्छाउनुभयो र आफ्नो ईश्वरीय महिमामाथि मानिसको शरीररूपी घुम्टा हाल्नुभयो । उहाँमा त्यो ईश्वरीय महिमा रहेको थियो, तर लुकिएको थियो । त्यस पर्वतमा उहाँको रूप-परिवर्तन भएको बेलामा जस्तो कहिलेकाहीं मात्र त्यो घुम्टो हटाइयो र उहाँको ईश्वरीय महिमा चम्क्यो । यस पृथ्वीमा प्रभु येशूको जीवनभरि उहाँमा परमेश्वरका सबै गुणहरू रहिरहे; उहाँको जीवनमा उहाँमा परमेश्वरका गुणहरू नभएको कुनै क्षण नै थिएन ।

उहाँले पन्छाउनुभएको परमेश्वरत्वरूपी पहिरन सद्देको सद्दे थियो, तर उहाँले आफ्नो त्यस परमेश्वरत्वमाथि माटोको घुम्टो लगाइ-दिनुभयो;

अनि यस साधारण मानवरूपी पहिरनमा आफ्नो अद्भुत प्रेम प्रदर्शन गर्नुभयो । हामीलाई लुट्न कहाँ हो र ? हामीले गुमाइपठाएको कुरा हामीलाई फर्काउन पो उहाँ आउनुभयो ।

‘उहाँले आफूलाई रित्तो पार्नुभयो’ भन्ने वाक्यमा अर्थ लगाउँदा हामी पूरा होशियारी हुनुपर्छ भन्ने कुरा हामीले किन भनेका छौं, सो तपाईंले बुझ्नुभयो होला । यसकारण आउनुहोस्, हामी आउँदा वाक्यहरूलाई यसको खास अर्थ खोल्ने काम गर्न दिऔं ! उहाँले आफूलाई कुन प्रकारले रित्तो पार्नुभयो ? उत्तर: ‘दासको रूप धारण गरेर उहाँ मानिसहरूको समानतामा हुनुभयो ।’ अर्को शब्दमा भन्नु हो भने, मानव चोला धारण गरेर नै उहाँले आफूलाई रित्त्याउनुभयो । यस्तो उहाँले अधि कहिल्यै गर्नुभएको थिएन । उहाँले आफ्नो परमेश्वरत्व कहीं छोड्नुभएन; उहाँले स्वर्ग पो छोड्नुभयो, केवल केही समयका निम्ति आफ्नो घर छोड्नुभयो ।

उहाँ हामीजस्तो मानिस हुनुभएको भए उहाँले आफूलाई कुनै कुराबाट रित्तो पार्नुपर्नेथिएन । किनभने यस संसारमा जन्मदाखेरि हामीले कुनै कुरा हाम्रो पछाडि छोड्नुपरेन । तर जब परमेश्वर मानिस हुनुभयो, तब उहाँले केही न केही पछाडि छोड्नुपरेको थियो; रित्तो पार्नु भनेको त्यही हो । वास्तवमा यस प्रकारको रित्त्याउने काम केवल परमेश्वरले गर्न सक्नुभयो ।

‘दासको रूप धारण गरेर;’ हामी मुक्तिदाता प्रभुको देहधारण, उहाँको जीवन र सेवकाइको सार यूहन्नाको मनोहर शब्दमा भन्छौं: ‘आफ्ना लुगा एकातिर राखेर येशूले तौलिया लिनुभयो र त्यससित आफ्नो कम्मर बाँध्नुभयो’ (यूहन्ना १३:४) । तौलियाले लुंगीको काम गर्छ, र तौलियाचाहिँ सेवाको चिन्ह हो । दासहरूले यस प्रकारका तौलियारूपी लुंगी लाउने गर्थे । अनि हाम्रा परमधन्य प्रभु येशूले यही दासहरूले लाउने तौलिया लिनुभयो । ‘मानिसका पुत्र पनि सेवा गरिमाग्न होइन, तर सेवा गर्न र आफ्नो प्राण धेरैको सट्टामा छुटकाराको दामको रूपमा दिन आए’ (मत्ती २०:२८) ।

तर यहाँ हामीले यस खण्डको सिलसिला के हो, सो फेरि एकपल्ट आफूलाई याद दिलाउने क्षण लिनुपर्छ। फिलिप्पीका पवित्र जन-हरूमध्ये कसै-कसैको बीचमा भित्रभित्र अमेल थियो। यसकारण पावलले उनीहरूलाई ख्रीष्टको मन धारण गर्ने आग्रह गरेका छन्। तिनले पेश गरेको तर्कको संक्षिप्त सार यस प्रकारको छ: ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले आफूलाई होच्याउनुपर्छ, अरूको सेवा गर्नुपर्छ र आफ्नो जीवन बलिदानको रूपमा दिइहाल्नुपर्छ; तब जुनै पनि भगडा थामिन्छ। सामान्य हिसाबले विचार गर्नु हो भने, जुन भाइबहिनीहरू अरू मानिसहरूका निम्ति मर्न तयार हुन्छन्, ती भाइबहिनीहरूले कसैसँग भगडा गर्दैनन्।

ख्रीष्टको अस्तित्व अनन्त हो; तर उहाँ यस संसारमा आउनुभयो – मानिसहरूको समानतामा। 'मानिसहरूको समानता' भन्नाले वास्तविक मानिस बुझनुपर्छ। प्रभु येशू वास्तविक मानिस हुनुहुन्थ्यो, जसरी उहाँ वास्तविक परमेश्वर पनि हुनुहुन्छ। उहाँ साँचो परमेश्वर र साँचो मानिस हुनुहुन्छ – कति अद्भुत रहस्य! सृष्टि गरिएको प्राणीको कुनचाहिँ दिमाग होला, जसले यस रहस्यको लमाइ-चौदाइ बुझ्न सक्छ? तर यो रहस्य सबैले विश्वास गर्न सक्छन्।

फिलिप्पी २:८: यस खण्डको एक-एक वाक्यमा परमेश्वरको प्रिय पुत्रले आफूलाई कहाँसम्म होच्याउनुभयो, सो स्पष्ट देखिन्छ। अघि बढ्दै जाँदा यसको गहिराइ पनि बढिरहन्छ: पहिले उहाँले स्वर्गको महिमा छोड्नुभयो; त्यसपछि उहाँले आफूलाई रित्तो पार्नुभयो; उहाँले दासको रूप धारण गर्नुभयो; उहाँ मानिस बन्नभयो। तर अहिले हामी के पढ्छौं त? 'उहाँले आफूलाई नम्र तुल्याउनुभयो।' अनन्त-अनन्तसम्म उहाँको महिमित येशू-नामको बढाइ भइरहोस्! किनभने हामीजस्ता दोषी अपराधीहरूलाई बचाउन उहाँ नभुक्नुभएको गहिराइ कुनै पनि छैन रहेछ।

मृत्युसम्म आज्ञाकारी हुन उहाँले आफूलाई नम्र तुल्याउनुभयो। यो हाम्रो दृष्टिमा कति अद्भुत कुरा हो। आफ्नो प्राण बाँकी नराख्ने गरी

उहाँ आज्ञाकारी हुनुभयो । मृत्युसम्म आज्ञाकारी हुनु भनेको जीवनको अन्तसम्म आज्ञाकारी हुनु हो । मत्ती १३:४६ पद उहाँको जीवनमा पूरा भयो; किनभने उहाँ ती व्यापारी हुनुहुन्थ्यो, जसले एउटा बहुमूल्य मोती किन्नलाई आफूसँग भएका सबै थोकहरू बेच्नुभयो ।

‘अँ, क्रूसको मृत्युसम्म उहाँ आज्ञाकारी हुनुभयो ।’ क्रूसको मृत्यु सबैभन्दा शर्मलागदो मृत्यु थियो । क्रूसको मृत्युचाहिँ फाँसी, विजुलीद्वारा प्राणदण्ड दिने कुर्सी वा ग्यास च्याम्बरको तुलना गर्न सकिन्छ, जुन मृत्युदण्ड दिने तरिकाहरू हत्याराहरूमा मात्र सीमित राखिन्थे । अनि स्वर्गको सर्वश्रेष्ठ जन यस संसारमा आउनुभएको बेलामा उहाँले यस प्रकारको मृत्यु सामना गर्नुपरेको थियो । उहाँले समय पुगेर बिछ्यौनामा सुती-सुती आफै-आफै मर्न पाउनुभएन । उहाँ कुनै दुर्घटनामा परेर मर्नुभएन । उहाँको मृत्यु क्रूसको मृत्यु, त्यो अपमानजनक मृत्यु हुनुपरेको थियो ।

फिलिप्पी २:९: यहाँ, यस पदमा आकस्मिक परिवर्तन आएको देखिन्छ । अधिका केही पदहरूले प्रभु येशूले के-के गर्नुभयो, सो कुरा बयान गरेका छन् । उहाँले आत्मत्यागको बाटो अपनाउनुभयो; उहाँले आफ्नो निम्ति नाम कमाउन खोज्नुभएन; उहाँले आफूलाई नम्र पो तुल्याउनुभयो ।

तर अबचाहिँ परमेश्वरले के-के गर्नुभयो, त्यस कुरामाथि हाम्रो ध्यान खिचिन्छ । मुक्तिदाता प्रभुले आफूलाई नम्र तुल्याउनुभयो, तर परमेश्वरले उहाँलाई अति उच्च पार्नुभयो । उहाँले आफ्नो निम्ति नाम कमाउन खोज्नुभएन; तर परमेश्वरले उहाँलाई हरेक नामभन्दा उच्च नाम दिनुभयो । उहाँले अरूको सेवामा आफ्ना घुँडा धस्नुभयो; तर परमेश्वरले उर्दी गर्नुभयो: ‘*येशूको नाममा हरेक घुँडा टेकिनुपर्छ ।*’

अनि फिलिप्पीहरूका निम्ति उनीहरूले सिक्नुपर्ने पाठ के थियो ? र हाम्रा निम्ति सिक्नुपर्ने कुरा के हो ? उनीहरूका निम्ति र हाम्रा निम्ति पाठ यही हो: उच्च स्थानमा पुर्‍याउने बाटो ओरालो जाँदो रहेछ ।

हामीले आफूलाई उच्च तुल्याउनुहुँदैन, तर हामी अरूका सेवक बन्नपछि; तब परमेश्वरले हामीलाई सठीक समयमा उच्च पार्नुहुनेछ।

परमेश्वरले ख्रीष्टलाई कसरी उच्च पार्नुभयो? परमेश्वरले उहाँलाई मरेकाहरूको बीचबाट बौराएर उठाउनुभयो र स्वर्ग खोलेर उहाँलाई फेरि आफ्नो दाहिने हातपट्टि पुनर-स्वागत गर्नुभयो। यति मात्र कहाँ हो र, परमेश्वरले उहाँलाई हरेक नामभन्दा उच्च नाम दिनुभयो।

यसमा बाइबल-विद्वान्हरूको कुरा आयो। परमेश्वरले प्रभु येशूलाई कुनचाहिँ नाम दिनुभयो, त्यस सम्बन्धमा तिनीहरू एकमत छैनन्। कतिको विचारमा यो नामचाहिँ येशू हो, जुन नाममा 'यहोवा' भन्ने नाम समावेश हुन्छ। यशैया ४५:२२-२३ पदअनुसार परमप्रभुको सामु हरेक घुँडा टेकिनेछ र हरेक जिब्रोले शपथ खानेछ। तर अरू विद्वान्हरू पनि छन्, जसले यसो भनेका छन्: 'हरेक नामभन्दा उच्च नाम' भन्ने अर्थ सङ्केतात्मक हो, अँ, सृष्टिमा सबैभन्दा उच्च स्थानका निम्ति, परमाधिकार र प्रथमिकताको ओहदाका निम्ति उपयोगी शब्द हुन्। यी दुईवटा व्याख्याहरू स्वीकार्य छन्।

फिलिप्पी २:१०: ख्रीष्ट येशूको त्राणको कामबाट पूरा सन्तुष्टि लिएर परमेश्वरले यसो ठहराउनुभयो: येशूको नाममा हरेक घुँडा टेकिनुपर्छ – स्वर्गमा, पृथ्वीमा र पृथ्वीमनि भएका सबै प्राणीहरूको हरेक घुँडा टेकिनैपर्छ। यी सबै प्राणीहरूले मुक्ति पाएर यसो गर्नेछन् भन्ने व्याख्या बाइबलीय होइन। यस पदको अर्थ यो हुँदै होइन। वर्तमान समयमा जस-जसले उहाँको सामु घुँडा टेक्न चाहँदैनन्, तिनीहरूलाई एक दिन घुँडा टेक्न करै लाग्नेछ। अनुग्रहको समयमा परमेश्वरसित मेलमिलाप नराख्नेहरू अवश्य न्यायको दिनमा लुरुक्क परेर भुक्नुपर्नेछन्।

फिलिप्पी २:११: प्रभु येशू स्वर्गको महिमा छोडेर यस धरतीमा आउनुभयो, बेतलेहेमको गोठमा जन्मनुभयो, अनि गेत्समनीको बगैंचाबाट भएर गलगथाको क्रूसमा जानुभयो। यो अनुपम अनुग्रह

भनिन्छ । अनि त्यसको सट्टामा परमेश्वरले के गर्नुहुनेछ ? सारा सृष्टिका प्राणीहरूले प्रभु येशूलाई ढोग्नुपर्नेछ; सारा सृष्टिले उहाँको प्रभुत्व मान्नुपर्नेछ । परमेश्वरको इच्छाअनुसार प्रभु येशूको सम्मान यस्तो हुने नै छ । उहाँका दाबीहरू इन्कार गर्नेहरूले एकदिन आफ्नो विषयमा यसो भनेर स्वीकार गर्नुपर्नेछ: 'म कति मूर्ख भएछु ! मैले ठूलो भूल गरेछु; किनभने नासरतको येशू महिमाको प्रभु हुनुहुँदो रहेछ ! !'

योजस्तो प्रतापी खण्ड छोडेर अघि बढ्नुभन्दा अघि हामीले फेरि दोहोस्त्र्याएर भन्नुपर्छ: प्रभु येशू र उहाँको कामको विषयमा लेखिएको यो प्रतापी खण्ड फिलिप्पीको मण्डलीमा उठेको सानो समस्याले गर्दा लेखिएको हो । पावलले प्रभु येशूको विषयमा कुनै निबन्ध लेख्न खोजेनन्; होइन नि ! तिनले पवित्र जनहरूको बीचमा उठ्न खोजेको स्वार्थी भावना, दलबन्दी र अमेल् हुने सम्भावना समयमै सच्याउन खोजेका हुन् । ख्रीष्टको मन धारण गरेपछि उनीहरूको यो समस्या समाधान हुने रहेछ । तिनले हरेक परिस्थिति प्रभुसित उचित सम्बन्धमा राख्छन् । यस विषयमा श्री सी. आर. एर्डम्यानले यसो लेखेका छन्:

'पावलले अति अष्टचारो, तिनलाई दुःख लाग्ने र मन नपरेको कुनै विषय उठाउनुपरे ता पनि तिनले प्रभावशाली, सुन्दर ढङ्गले त्यसको बारेमा तथ्य बताउन जान्दछन्, मानौं तिनले पेश गरेको त्यो सत्यता साधारण माटोको बीचबाट अमूल्य मणिजस्तो देखा परेको होस् ।' ¹²⁾

फिलिप्पी २:१२: अघि प्रेरित पावलले ख्रीष्ट येशूको ज्वलन्त उदाहरण प्रस्तुत गरे; अब तिनी त्यसको आधारमा अर्ती दिन तयार भए ।

फिलिप्पीका विश्वासीहरूले पावलको उपस्थितिमा सधैं आज्ञा-पालन गरे; त्यसरी नै अब तिनको अनुपस्थितिमा उनीहरूले भन् बढ्ता गरी डराउँदै र काम्दै आफ्नो मुक्तिको काम पूरा गर्नुपरेको थियो ।

पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलको यस खण्डको विषयमा धेरैजना अन्योलमा परेका छन् । शुरुमा हामी सफासँग भनिहाल्छौं: पावलले यहाँ काम गरेर मुक्ति कमाउने शिक्षा दिएका छैनन् । तिनका अन्य

पत्रहरूमा हेर्नुहोस्, तब प्रभु येशू ख्रीष्टमाथि राखिएको विश्वास मुक्ति पाउने एकमात्र सत्आधार हुन्छ भन्ने कुरा बुझ्नुहुनेछ; मुक्ति हाम्रा कामहरूमाथि आधारित छैन भन्ने कुरा स्पष्ट बुझिन्छ । यस सम्बन्धमा तिनले घरिघरि विश्वासमाथि जोड गरेका छन् । तब यस पदको अर्थ के हो त ? यसमा दुईवटा अर्थ सम्भव देखिन्छन्, जस्तै:

क) जुन मुक्ति परमेश्वरले विश्वासद्वारा हामीभित्र राख्नुभएको छ, त्यो मुक्ति हामीले कार्यान्वित तुल्याउनुपर्छ अर्थात् व्यवहारमा ल्याउनुपर्छ । परमेश्वरले हामीलाई सित्तैमा अनन्त जीवन दिनुभयो । अनि त्यो नयाँ जीवन हामीले देखाउन सक्नुपर्छ; हो, व्यावहारिक पवित्रताद्वारा हामीले त्यो देखाउनुपर्छ ।

ख) मुक्ति भन्ने शब्दको अर्थ समस्याको समाधान पनि हो । यसर्थ फिलिप्पीमा भएका विश्वासीहरूले आफ्नो समस्या आफैले हल गर्नुपरेको थियो । उनीहरूको बीचमा बाभाबाभ र भगडा भइरहेका थिए । अनि प्रेरित पावलले उनीहरूलाई त्यसको निम्ति उपाय बताइसके । अब उनीहरूले ख्रीष्टको मन धारण गरेर यो उपाय काममा लगाउनुपरेको थियो । यसरी उनीहरूले आफ्नो 'मुक्ति' प्राप्त गर्नेथिए अर्थात् उनीहरूको समस्या हल हुनेथियो ।

मुक्तिचाहिँ सधैं हाम्रो आत्मासित सम्बन्धित कुरा हुँदैन, तर सन्दर्भअनुसार विभिन्न समस्याहरूबाट छुटकारा पाउनु पनि यस शब्दको अर्थ हुन सक्छ । ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले यी समस्याहरूबाट छुटकारा पाएर परमेश्वरको इच्छा पालन गर्न सक्नुपर्छ । यस अर्थ-अनुसार श्री डब्ल्यू. ई. वाइनले यस शब्दको व्याख्या यसो दिएका छन्: 'मुक्ति भन्ने शब्दले वर्तमान समयमा दुष्टताबाट छुटकारा पाएको सम्पूर्ण अनुभव बयान गर्छ ।'

नयाँ नियममा मुक्ति भन्ने शब्दले विभिन्न अर्थहरू लिएको छ । हामीले देखिसक्यौं: फिलिप्पी १:१९ पदमा मुक्तिले भ्यालखानाबाट

छुटकारा पाएको अर्थ लिएको छ । अनि फिलिप्पी १:२८ पदमा मुक्तिको सन्दर्भचाहिँ हाम्रो शरीरहरूसित सम्बन्धित छ र हामीलाई भविष्यमा त्यस क्षणमा लान्छ, जब अन्तमा हामी पापको उपस्थितिबाट छुटकारा पाउनेछौं, किनभने त्यस दिनमा हाम्रो शरीरको उद्धारको काम पूरा हुने नै छ । यसकारण बुभ्तुहोस्: कुनै शब्दको अर्थ केही हदसम्म सन्दर्भको फल हुँदो रहेछ । यसकारण हाम्रो विचारमा, यस पदमा मुक्तिको अर्थ फिलिप्पीहरूलाई जुन समस्याले चापेको थियो, त्यो समस्या हल हुनु हो । उनीहरूको समस्या आपसी भगडा थियो ।

फिलिप्पी २:१३: फिलिप्पीहरूले आफ्नो 'मुक्ति' कहिले र कसरी प्राप्त गर्ने सक्नेथिए ? त्यो कहिले सम्भव हुनेथियो ? पावललाई थाहा थियो, त्यो कुरा परमेश्वरमा सम्भव नै थियो; यसकारण तिनले फिलिप्पीहरूलाई यसो भनेर सम्भाउँछन्: *'किनकि तिमीहरूभित्र आफ्नो शुभ अभिप्रायअनुसार इच्छा पनि गर्ने र काम पनि पूरा गर्ने मन दिनुहुने परमेश्वर नै हुनुहुन्छ ।'* शुरुमा परमेश्वरले हामीमा उहाँको इच्छा पालन गर्ने चाहना हाल्लुहुँदो रहेछ । त्यसपछि उहाँले त्यो चाहना पूरा गर्ने शक्ति पनि दिनुहुँदो रहेछ; त्यो हामीभित्र उहाँको काम हो ।

यहाँ परमेश्वर र मानिस कुन प्रकारले संयुक्त हुनुपर्छ, सो अद्भुत उदाहरण फेरि एकपल्ट देखिन्छ । एक प्रकारले, प्रेरित पावलको आदेशअनुसार हामीले आफ्नो 'मुक्ति' प्राप्त गर्न काम गर्नुपर्छ; तर अर्को प्रकारले, परमेश्वरले मात्र हामीलाई यसो गर्न सक्षम तुल्याउन सक्नुहुन्छ । हामीले आफ्नो भूमिका निर्वाह गर्नुपर्छ; तब परमेश्वरले आफ्नो भाग पूरा गर्नुहुन्छ । तर यो कुरा पापहरूको क्षमा वा नयाँ जन्मको विषयमा लागू हुँदैन; किनभने त्यसको सम्पूर्ण मुक्तिको काम परमेश्वरको काम हो । हामीले विश्वास गरेर त्यसमा सहभागी हुन्छौं ।

फिलिप्पी २:१४: हामीले उहाँको शुभ अभिप्राय पूरा गर्न पाएका छौं; तब गनगन किन गर्ने ? तब हामी वादविवाद कसरी गरौं ? गनगन र तर्कवितर्क गर्दा-गर्दै हामी भन् ठूला गलती र अपराधहरू गर्न पुग्छौं ।

तब जसोतसो काम किन गर्ने, जब हामीले प्रभुका निम्ति सबै कुरा खुशीसाथ गर्न सक्छौं, उहाँको निम्ति सर्वोत्तम गर्न सक्छौं ?

फिलिप्पी २:१५: हामी गनगन र वादविवाद गर्दैनौं भने, हामी निर्दोष र सोभा अथवा इमानदार र निष्कपट ठहरिन सक्छौं । निर्दोष वा दोषरहित हुनु भनेको आरोप र अभियोग लाउन नसकिने गरी कसूरविना र दोषविना हुनु हो (दानियल ६:४) । निर्दोष मानिसले पाप नगर्नु होइन, तर उसले आफ्नो पाप मानिलिन्छ, क्षमा माग्छ र सम्भव भए क्षतिको पूर्ति गर्छ । सोभा हुनु भनेको कसैको अपकार नगर्ने, तर इमानदार र छलरहित हुनु हो ।

परमेश्वरका छोराछोरीहरू टेढा र भ्रष्ट पुस्ताको बीचमा निष्कलङ्क हुनुपर्छ । तब परमेश्वरका सन्तानहरूको खोट र कलङ्क नभएको जीवनचाहिँ अन्धकारमय संसारको पृष्ठभूमिमा छर्लङ्ग देखिन्छ ।

नभन्दै पावलको विचार अँध्यारो रातमा चम्किरहेका ज्योतिहरूमा पुग्छ । ख्रीष्ट-विश्वासीहरू ज्योतिहरू हुन्; निस्पृह अन्धकारमा एउटा सानो बत्तीले ठूलो काम गर्छ । अँ, उनीहरू सामदानहरू हुन्; किनभने ज्योतिको स्रोत खास उनीहरू होइनन्, तर उनीहरू केवल प्रभुको महिमाको प्रतिबिम्बक हुन्छन्; उनीहरूले ज्योति उत्पादन गर्न सक्दैनन् । अरूले हामीमा प्रभु येशूलाई देख्न सक्नुपर्छ ।

फिलिप्पी २:१६: 'जीवनको वचन पत्रेर वा देखाएर' हाम्रो जीवन ज्योति भएर चम्कन्छ; यसो भए पनि हामीले मुख खोलेर गवाही दिनुपर्छ । यसबाट हामीले छुट पाएका छैनौं । हाम्रो जीवन र हाम्रो मुखको गवाही हामी बहुमुखी साक्षी बन्नपर्छ ।

प्रेरित पावललाई थाहा थियो, फिलिप्पीहरूको जीवन र उनीहरूको मुखको साक्षी मिल्नुपर्छ; तब ख्रीष्टको दिनमा तिनका निम्ति गर्व गर्ने कुनै ठोस कारण हुनेछ । आत्माहरू बाँचेका देख्न पाउनको साथसाथै तिनले नयाँ विश्वासीहरूलाई सधैं ख्रीष्टमा सिद्ध भएको अवस्थामा उपस्थित गराउन चाहन्थे (कलस्सी १:२८) ।

ख्रीष्टको दिनको सन्दर्भ उहाँको दोस्रो आगमन, साथै ख्रीष्टको न्यायआसन हो, जब ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको सेवाको सम्बन्धमा उनीहरूको न्यायजाँच हुनेछ (फिलिप्पी १:६ र १०) । फिलिप्पीहरू प्रभुको काममा विश्वासयोग्य हुनुपरेको थियो । त्यो कुरा ख्रीष्टको दिनमा प्रकट हुनेथियो, र पावलको सेवकाइ व्यर्थ भएको रहेनछ भन्ने कुरा पनि त्यस दिनमा स्पष्टसँग प्रकट हुनेथियो ।

घ) फिलिप्पी २:१७-३०: पावल, तिमोथी र एपाफ्रोडिटस-चाहिँ ख्रीष्टतुल्य उच्च नमुनाहरू हुन् ।

अधिको खण्डमा पावलले प्रभु येशूलाई विनम्र मन भएको सर्वोच्च उदाहरणको रूपमा प्रस्तुत गरे । तर कतिजनाले आफ्नो आपत्ति जनाएर यसो भन्लान्: 'हत्, उहाँ त परमेश्वर हुनुहुन्छ, तर हामीचाहिँ मरणशील मानिस हौं ।' यसकारण पावल अब तीनवटा उदाहरण, मानिसहरूका उदाहरण पेश गर्छन्, जसले आफ्नो जीवनबाट ख्रीष्टको मन भएको प्रमाण दिए: पावल आफै, तिमोथी र एपाफ्रोडिटस । ख्रीष्ट येशू सूर्य हुनुहुन्छ भने, यी तीनैजना चन्द्रमाहरू हुन्, जसले सूर्यको महिमित तेजको प्रतिबिम्ब गर्थे । तिनीहरू अँध्यारो संसारमा चम्किरहेका ज्योतिहरू हुन्थे ।

फिलिप्पी २:१७: प्रेरित पावलले यहाँ फिलिप्पीहरूको सेवकाइ र आफ्नो सेवकाइ बयान गर्ने अति सुन्दर चित्रण दिन्छन् । यहूदीहरू र अन्यजातिहरूको बीचमा निम्न चलन थियो: बलि चढाउँदा बलिदानमाथि अर्घ खनिन्थ्यो । तिनले त्यहाँबाट यो चित्रण लिएका छन् ।

फिलिप्पीहरूले बलिदान चढाउनेहरू हुन्; उनीहरूको बलिदान उनीहरूको विश्वास हो । अनि पावलचाहिँ अर्घबलि हुन् । तिनी शहीद भएर उनीहरूको विश्वासको बलिदान र उनीहरूको सेवामाथि अर्घबलिको रूपमा चढाइन लागेका थिए । यत्तिमै तिनी खुशी हुन्थे ।

श्री जर्च विलियम्सको टिप्पणीमा यस प्रकारले लेखिएको छः

‘प्रेरित पावलले यहाँ फिलिप्पीहरूको आत्मत्याग र लगानी आफ्नो सेवकाइसित तुलना गर्दैछन् । यसो गर्दा तिनले उनीहरूको सेवकाइ महान्, तर आफ्नो सेवकाइ सानो देख्छन् । तिनले र उनीहरूले, दुवैले सुसमाचारको खातिर आफ्नो ज्यान दिइरहेका थिए । तर तिनले उनीहरूको सेवकाइ ठूलो बलिदान सम्भन्धे, तर आफ्नो सेवकाइ त्यस बलिदानमाथि खनिने अर्घबलि ठान्थे । यस प्रकारको सुन्दर, भावात्मक भाषामा तिनले आफ्नो चाँडो हुन सम्भवतः शहीद-रूपी मृत्युको कुरा गरे ।’ 13)

शहीद हुनु परमेश्वरको इच्छा हो भने, तिनी त्यसमा आनन्दित थिए, र तिनले त्यसमा आनन्द गरे ।

फिलिप्पी २:१८: यही कारणले फिलिप्पीहरूका निम्ति पावलको साथमा आनन्दित हुनु उपयुक्त थियो, र उनीहरूले तिनीसँग आनन्द गर्नु उचित थियो । पावल शहीद हुने सम्भावना उनीहरूले एउटा दुःखान्त सम्भन्हुँदैनथियो; तर उनीहरूले बरु तिनलाई स्वर्गीय देशमा जान यस प्रकारको महिमित प्रस्थान पाउनका निम्ति बधाई पो दिनुपर्नेथियो ।

यहाँसम्म पावलले स्वार्थ-त्यागपूर्ण प्रेमका दुईवटा उदाहरण दिएका छन्: प्रभु येशूको र आफ्नो उदाररण । यी दुवैजनाले आफ्नो जीवन अलिकति पनि बाँकी राख्नुभएन, तर मृत्युसम्म दिइहाल्नुभयो । अब स्वार्थ-त्यागीका अभ् दुईवटा उदाहरण पेश गरिन्छन्: तिमोथी र एपाफ्रोडिटस ।

प्रेरित पावलले नजिकको भविष्यमा तिमोथीलाई फिलिप्पीमा पठाउने संकल्प गरेका रहेछन्; किनभने तिनले उनीहरूको हालखबर सुन्न चाहन्थे; किनकि उनीहरूको अवस्था जानेर तिनी साह्रै खुशी हुनेथिए ।

फिलिप्पी २:२०: पावलका सहगामी सँगीहरूमध्ये तिमोथी विशेष थिए; किनभने यिनले निःस्वार्थी भावनाले फिलिप्पीहरूको आत्मिक हितमा चासो राख्थे र वास्तविक रूपले उनीहरूको आत्मिक

अवास्थामा ख्याल र त्यसको चिन्ता गरिदिन्थे । यिनीजस्तो अर्को कोही थिएन; तर तिमोथीमाथि पावलले पूरा भरोसा गर्न सक्थे । यसकारण तिनले यिनलाई पठाउने अठोट गरे । यी जवान तिमोथीको उच्च सिफारिस यस प्रकारको थियो ।

फिलिप्पी २:२१: अरूको कुरा गर्नु हो भने, तिनीहरू त आफ्नो निजी दुनियाँमा डुबे, र आफ्नै मात्र मतलब र चिन्ता गर्दथिए । तिनीहरू आफ्नै कुरामा यति धेरै तन्मय भए र वर्तमान जीवनका निम्ति फिक्री गरेर यति साह्रै जेलिए, कि तिनीहरूलाई ख्रीष्ट येशूका कुराहरूका निम्ति समय नै थिएन । के हाम्रा निम्ति यहाँ कुनै दिव्य वाणी छैन र ? हाम्रो घर, हाम्रो फ्रिज, हाम्रो टीभी र लूका ८:१४ पदका अन्य कुराहरू हाम्रो सानो, साँघुरो दुनियाँ भएका हुन्, होइन र ? होशियार, वचनको बीउ ननिसास्याउनुहोस् !

फिलिप्पी २:२२: तिमोथी विश्वासमा प्रेरित पावलको छोरा थिए । अनि यिनले छोरा भएको भूमिका धेरै विश्वासयोग्यतासाथ निभाउँथे । फिलिप्पीहरूले यिनको सुचरित्र जान्दथिए; अनि यिनको यो चरित्र यिनको धन थियो । छोराले बुबासित जसरी काम गर्छ, त्यसरी नै यिनले सुसमाचारको प्रचारको काममा सक्रिय भई पावलको साथमा सेवा गर्दथिए ।

फिलिप्पी २:२३-२४: तिमोथीको सिफारिस यस प्रकारको थियो; यसकारण पावलले सकेसम्म चाँडै, अँ, तिनले सम्राटलाई चढाएको आफ्नो उजुरको विषयमा केकस्तो भएको हो, सो जात्रे-बित्तिकै यिनलाई फिलिप्पीहरूकहाँ पठाउने चेष्टा गरे । 'आफ्नो विषयमा के हुने हो, सो थाहा पाउनसाथ ...' भन्ने वाक्यांशको अर्थ अवश्य यही हुनुपर्ला । तिनले आफ्नो उजुरमा सफल हुने आशा गर्दथिए । तिनले आफ्नो रिहाइको बाटो हेर्दैथिए । तिनले फिलिप्पी-हरूलाई फेरि भेट्ने आकाङ्क्षा गर्दथिए ।

फिलिप्पी २:२५: अबचाहिँ ख्रीष्टको मन हामी एपाफ्रोडिटसको जीवनमा देख्छौं । के उनी कलस्सी ४:१३ पदमा उल्लेख गरिएका

एपाफ्रास थिए कि ? त्यसमा हामी निश्चित हुन सकेनौं । जे होस्, तिनी फिलिप्पीको बासिन्दा थिए; तिनी यस स्थानीय मण्डलीको दूत थिए ।

पावलले एपाफ्रोडिटसको सहराना यस प्रकारले गरेका छन्: क) मेरो भाइ, ख) मेरो सहकर्मी, ग) मेरो सङ्गीसिपाही । आफ्नै भाइ सम्भेर तिनले एपाफ्रोडिटसलाई प्रेम गर्थे; पावलको सहकर्मीको रूपमा एपाफ्रोडिटस खूब परिश्रमी थिए; सङ्गी-सिपाही भएर तिनी रणभूमिमा उत्रे र पावलसँग आत्मिक लडाइँ लड्थे । अनि तिनले अरू मानिस-हरूसित मिलेर काम गर्न सक्थे । निस्सन्देह, ख्रीष्टीय जीवनमा र ख्रीष्टका निम्ति गरिने सेवामा यो नभई नहुने कुरा हो । कुनै विश्वासीले एकलै आफ्नै पाराले काम गर्ला; यो एउटा कुरा हो । तर अरूसँग काम गरेर दोस्रो स्थान ओगट्नु अर्को कुरा हो । अरूको अरनखटनमा काम गर्न, अरूका आनीबानीहरू सहन, आफू सानो हुन र काम गर्ने टोलीको भलाइका निम्ति आफ्नो इच्छा र आफ्ना विचारहरू इन्कार गर्न चाहिँ कसै-कसैका निम्ति निक्कै कठिन होला । आउनुहोस्, हामी एपाफ्रोडिटसजस्तै असल सहकर्मी र असल सङ्गी-सिपाही बनौं !

एपाफ्रोडिटसको सहराना गर्ने क्रममा अघि बढ्दा पावलले तिनलाई 'तिमीहरूको दूत र मेरो खाँचोमा सेवा गर्ने सेवक' भनेका छन् । तिनको चरित्रमा यो अर्को थप सद्गुण पनि थियो: तिनी जुनसुकै सानातिना सेवाटहल गर्न तयार थिए । वर्तमान समयमा धेरैजना छन्, जसले आफ्नो रुचिअनुसारका कामहरू मात्र गर्छन्, जुन कामहरू मानिसहरूको आँखामा गरिन्छन् र मानिसहरूको वाह-वाह पाउँछन् । तर धन्य ती भाइबहिनीहरू हुन्, जसले शान्तिपूर्वक र कसैले नदेख्ने गरी खुरुखुरु आफ्नो जिम्मामा सुम्पिएको काम पूरा गर्ने गर्छन् । कठोर परिश्रम गरेर एपाफ्रोडिटसले आफूलाई विनम्र तुल्याउँथे । तर परमेश्वरले तिनलाई तिनको विश्वासयोग्य सेवाको खातिर उच्च पार्नुभयो र फिलिप्पीहरूलाई लेखिएको पावलको पत्रको दुई अध्यायमा तिनको अमर वर्णन हाल्नुभयो । किनभने परमेश्वरको

इच्छाअनुसार त्यस समयदेखि यता पुस्तौं-पुस्तौंका विश्वासीहरूले तिनको विषयमा पढेर तिनको सुचरित्र जान्नुपर्छ ।

फिलिप्पी २:२६: फिलिप्पीका पवित्र जनहरूले पावलको सहायता गर्न एपाफ्रोडिटसलाई कम्तीमा सात सय माइल लामो यात्रामा पठाए । तर यी विश्वासयोग्य सेवक बिरामी पो भएछन्; हो, उनी मृत्युको मुखमा पुगेथिए । आफू बिरामी भएको कुराले होइन, तर फिलिप्पीहरूले उनको विषयमा सुनेर फिक्री गर्लान् भन्ने कुराले उनलाई चाप्यो । उनको चिन्ताको कारण यो पो रहेछ । 'हतेरी, हामीले एपाफ्रोडिटसलाई यत्ति लामो यात्रामा नपठाउनुपर्नेथियो; हामीले उनको ज्यान खतरामा पो हालेछौं' भन्ने पछुतो र अफसोस फिलिप्पीका विश्वासीहरूलाई कहिल्यै नलागोस् । एपाफ्रोडिटस कस्तो अचम्मको मानिस थिए ! कति स्वकेन्द्रित नभएका मानिस ! ! आफ्नै कुरा खोज्ने मनलाई अधिबाट पूरा छुट्टी दिएका मानिस ! !

धेरै ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको नराम्रो आदत यस प्रकारको छ: तिनीहरूले चाहिँदो भन्दा बढी समय र आफ्नो पूरा ध्यान आ-आफ्नो रोग र शल्योपचारमाथि केन्द्रित राख्दा रहेछन् । के त्यो तिनीहरूको आफूमाथि स्वकेन्द्रित रहेको पाप ठहरिँदैन र ? आफलाई मात्र प्रेम र दया गर्नु, स्वकेन्द्रित हुनु र आफ्नो मात्र कुरा, मतलब वा प्रदर्शन गर्नु पाप हो ।

फिलिप्पी २:२७: एपाफ्रोडिटस मृत्युको मुखमा पुग्ने गरी बिरामी भएका थिए; तर परमेश्वरले उनलाई दया देखाउनुभयो । परमेश्वरले हामीलाई निको पार्न अपनाउनुभएका तरिकाहरू याद दिलाउन यो खण्ड उचित छ ।

क) पहिले बुभनुहोस्: सबै किसिमको रोग र बिमारी पापको फल होइन । यहाँ एपाफ्रोडिटसको कुरा गरिएको छ – एकजना मानिस, जो 'ख्रीष्टको कामको निम्ति मृत्युको मुखनिर पुगे' (फिलिप्पी २:३०) । उनी आफ्नो कर्तव्य-प्रति पूरा निष्ठावान् हुँदा बिमारी पो भएछन् ।

ख) दोस्रो कुरा: परमेश्वरले सधैं तत्कालै आश्चर्यकर्मद्वारा निको पार्नुहुन्न रहेछ। यो पनि एउटा सिक्नुपर्ने कुरा हो। उहाँको इच्छा अर्को पनि हुन सक्छ नि! एपाफ्रोडिटसको रोग बिस्तारै-बिस्तारै मात्र निको भयो। (तपाईंले यस सम्बन्धमा २ तिमोथी ४:२० र तेस्रो यूहन्ना १:२ पद पनि हेर्नुहोला)।

ग) तेस्रो कुरा: हामी रोग-बिमारबाट निको भयौं भने यो त परमेश्वरको कृपा हो। हामीले उहाँबाट शरीरको चङ्गाइ माग्न सक्छौं, तर हकको रूपमा दाबी गर्न सक्दैनौं।

परमेश्वरले एपाफ्रोडिटसमाथि कृपा देखाउनुभयो; त्यत्ति मात्र होइन, तर पावलमाथि पनि कृपा गर्नुभयो, नत्रता तिनी भारी शोकमा डुब्नेथिए। तिनको शब्दमा भनौं: यस हेतुले तिनले कृपा पाए, कि तिनलाई शोकमाथि शोक नपरोस्। प्रेरित पावललाई भयालखानामा बस्दा निक्कै दुःख छँदैथियो; तर एपाफ्रोडिटसको मृत्यु भएदेखि तिनलाई भारी शोक हुनेथियो।

फिलिप्पी २:२८: तर एपाफ्रोडिटस निको भए; परमेश्वरलाई धन्यवाद होस्! अब पावलले उनलाई तुरुन्तै फिलिप्पीमा, उनको घरमा पठाउँछन्। तब फिलिप्पीहरूले आफ्नो प्रिय भाइलाई फिर्ता पाएकोमा रमाउन पाउनेथिए र पावलको शोक पनि हल्का हुँदै जानेथियो।

फिलिप्पी २:२९: उनीहरूले एपाफ्रोडिटसलाई खुशीसाथ ग्रहण गर्नको साथै उनलाई परमेश्वरको यी प्रिय जनलाई सुहाउँदो सम्मान देखाउनुपरेको थियो। हाम्रा निम्ति प्रभुको सेवामा व्यस्त रहन पाउनु एउटा ठूलो सौभाग्य र ठूलो सम्मान हो। यी पवित्र जनहरूले 'अरे, यो त हाम्रै चिनाजान भाइ हो' नभन्दै यो कुरा याद गर्नुपरेको थियो।

फिलिप्पी २:३०: हामीले अघि भनिसक्यौं: ख्रीष्टको अथक सेवाको सिलसिलामा एपाफ्रोडिटस बिरामी भए। अनि यही कुरा

प्रभुको दृष्टिमा मूल्यवान् हो । खिया पर्नुभन्दा बरु सेवाले घोटिएर खिइनु राम्रो हो । रोगले मर्नु वा दुर्घटनामा पर्नुभन्दा प्रभु येशूको सेवा गर्दा मृत्युमा पर्नु असल हो । हामी मृत्युको साङ्ख्यिकीमा तथ्याङ्कको रूपमा मात्र संकलन किन हुनु ?

‘किनकि मप्रतिको सेवामा तिमीहरूको जे कमी थियो, त्यो पूरा गर्न’ भन्ने वाक्यले एउटा गलत सुभाउ दिन्छ । के फिलिप्पीहरूले साँच्चै पावललाई बेवास्ता गरेका र एपाफ्रोडिटसले उनीहरूको त्यो कमी पूर्ति गरे ? यस प्रकारको अर्थ असम्भव भएको देखिन्छ; किनकि फिलिप्पीका पवित्र जनहरूले एपाफ्रोडिटसलाई पावलकहाँ पठाएका हुन् । यसकारण यस विषयमा हाम्रो राय के हो भने, उनीहरूको तर्फबाट पावलप्रति जे कमी थियो, त्योचाहिँ उनीहरूको असामर्थ्य बुझ्नुपर्छ; किनकि पावल रोममा थिए; अनि उनीहरूले पावललाई यति टाढामा व्यक्तिगत रूपले भेटेर सहायता पुर्याउन सक्दैनथिए । यसैले प्रेरित पावलले यहाँ उनीहरूलाई हप्काएनन्; तर तिनले भन्न खोजेको कुरा यस प्रकारको छ: एपाफ्रोडिटस फिलिप्पीहरूको प्रतिनिधि भएर व्यक्तिगत रूपले पावललाई भेटे, जुन कुरा फिलिप्पीहरूका निम्ति असम्भव भएको थियो ।

ङ) फिलिप्पी ३:१-३: पावलले भूटा शिक्षकहरूको विषयमा उनीहरूलाई चेताउनी दिन्छन् ।

फिलिप्पी ३:१: ‘अन्तमा मेरा भाइहरूहो !’ भन्ने शब्द पावलले आफ्नो पत्र सिद्ध्याउन लागेको सङ्केतको रूपमा लिनहुँदैन; किनभने ‘अन्तमा’ भन्ने शब्दको अर्थ ‘बाँकी कुराहरूको विषयमा’ हो । यही शब्द हामी फिलिप्पी ४:८ पदमा पनि पढ्छौं ।

‘मेरा भाइहरूहो, प्रभुमा आनन्द गर !’ यी शब्द लिएर पावलले फिलिप्पीहरूलाई अर्ती दिन्छन् । किनकि ख्रीष्ट-विश्वासीहरू प्रभुमा सधैं कुनै न कुनै आनन्दको कारण, अँ, आनन्दको खास कारण पाउन

सक्छन् । त्यो आनन्द हाम्रो परिस्थितिहरूमा भर पर्दैन; किनकि हाम्रो आनन्दको स्रोत प्रभु येशू हुनुहुन्छ, जो उच्च स्वर्गमा हुनुहुन्छ । तब हामी आनन्दको स्रोत किन नउचालौं ? हामीले बुलबुल र लार्कलाई यसमा हामीलाई किन जित्न दिने ? कुनै कुराले पनि ख्रीष्ट-विश्वासीको आनन्द भङ्ग गर्न सक्दैन, उसबाट त्यो आनन्द लुट्न सक्दैन; नत्रता पहिले कसैले उसबाट मुक्तिदाता प्रभुलाई खोसेर लैजानुपर्छ । तब उसको आनन्द हुने कारण बन्द हुनेथियो; तर त्यो असम्भव नै छ । पीडा, शोक, रोग, गरिबी र कुनै दुःखद घटनाले हाम्रो स्वाभाविक आनन्द भङ्ग गर्न सक्छन् । तर ख्रीष्ट-विश्वासीको आनन्द यस जीवनमाथि उर्लेर आउन सक्ने सबै प्रकारका छलहरूभन्दा माथि, धेरै माथि उडेको हुन्छ । यसको प्रमाण कहाँ छ ? पावलले यो अर्ती भ्यालखानाबाट लेखेको कुराबाट यो प्रमाणित भएको छ । तिनीजस्तो परिपक्व व्यक्तिको सल्लाह नमानेर हामी कसको सल्लाह मात्रै ? पावलले हामीलाई दिएको सल्लाहमा हाम्रो सुरक्षा निर्भर गर्छ ।

तिनले दिक्क नमानी फिलिप्पीहरूका निम्ति त्यही एउटै कुरा फेरि दोहोर्याउँछन्; किनभने यसमा उनीहरूको सुरक्षा छ । 'प्रभुमा आनन्द गर' भन्ने अर्ती तिनीद्वारा दोहोरिएको हो । तर निश्चय नै यहूदी-वादीहरूको विषयमा तिनले आउँदा पदहरूमा दिन लागेको चेताउनी पनि घरिघरि दोहोरिनुपर्छ । हाम्रो विचारमा, तिनीहरूमाथि यहाँ तिनको ध्यान परेको छ; किनभने फिलिप्पी ३:२ पदमा तिनले तीन पल्ट होशियार भन्ने शब्द प्रयोग गरेका छन् । तिनले एउटै कुरा फेरि र फेरि भन्नुपर्ने कुरा कुनै भिजो सम्झँदैनथिए; किनकि त्यसमा उनीहरूको सुरक्षा रहेको थियो ।

फिलिप्पी ३:२: कुरुरहरूदेखि होशियार ! खराब काम गर्ने-हरूदेखि होशियार !! काटकुट गर्नेहरूदेखि होशियार !!! हाम्रो विचारमा, यी तीनवटा वाक्यहरूले एकै पन्थका मानिसहरूलाई ताकेका छन्, अँ, ती भूटा शिक्षकहरूको विषयमा होशियार गराएका छन्, जसले आफ्ना यहूदीवादका नियमहरूद्वारा ख्रीष्ट-विश्वासी-

हरूलाई बाँध्न र यी विधिविधानहरूको जुवामनि पार्न खोज्दथिए । तिनीहरूको शिक्षाअनुसार मानिसले व्यवस्था पालन गरेर र धर्मकर्म गरेर धार्मिकता प्राप्त गर्न सक्छ अरे ।

ती भूटा शिक्षकहरू कुकुर थिए । पवित्र बाइबलअनुसार कुकुरहरू अशुद्ध पशु हुन् । अनि यहूदीहरूले यो अपशब्द अन्यजातिका मानिसहरूका निम्ति प्रयोग गर्थे । अनि पूर्वीय देशहरूमा कुकुर घर न घाटका भएर आहारको खोजीमा गल्ली-गल्लीहुँदो यता-उता चहारिहिँड्छन् । तर यहाँ पावलले यो कुरा तिनीहरूको थाप्लामा फर्काउँछन् । तिनले कुकुर भन्ने अपशब्द यी यहूदी भूटा शिक्षकहरूका निम्ति प्रयोग गर्छन्, जसले मण्डलीमा गडबड ल्याउन र कति विश्वासीहरूको विश्वास भ्रष्ट पार्न खोज्दथिए । वास्तवमा तिनीहरू नै ख्रीष्टदेखि बाहिर, अँ, मण्डलीदेखि बाहिर थिए । तिनीहरू घर न घाटकाहरू थिए । तिनीहरूको आत्मिक खुराकचाहिँ व्यर्थका रीति र विधिहरू थिए । तिनीहरूले टेबलबाट खसेका, भुइँमा भरेका रोटीका टुक्राटुक्राहरू टिप्थे । तिनीहरू भोजमा किन बस्दैनथिए, सो हामीलाई बुझ्न गाह्रो पर्छ ।

दोस्रो कुरा: तिनीहरू खराब काम गर्नेहरू थिए । तिनीहरूले आफूलाई सच्चा विश्वासी हौं भनेर भइटोपल्थे; र यसरी तिनीहरूले ख्रीष्टीय सङ्गतिभित्र पस्ने बाटो पाइरहेका थिए, जहाँ तिनीहरूले आफ्नो भूटो शिक्षा फैलाउन चाहन्थे । तिनीहरूको कामको प्रतिफल खराब, र खराब मात्र हुन सक्नेथियो ।

अन्तमा पावलले तिनीहरूलाई काटकुट गर्नेहरू भन्ने नाम दिएका छन् । यो व्यङ्ग्यात्मक शब्द हो, जुन शब्दले खतनाप्रति यी भूटा शिक्षकहरूले अपनाएको गलत धारणामा छेड हानेको छ । किनकि मुक्ति पाउनलाई मानिसको खतना हुनुपर्छ भन्ने कुरामा तिनीहरूले जोड गर्थे; यसमा शङ्का छैन । तर तिनीहरूले शरीरमा गरिने खतनामा मात्र चासो लिन्थे । खतनाको आत्मिक अर्थसित तिनीहरूलाई कुनै मतलब हुँदैनथियो ।

खतनाको आत्मिक अर्थ यस प्रकारको छः पापी स्वभावको मृत्यु आत्मिक खतना भनिन्छ । यसर्थ हामीले शारीरिक स्वभावका मागहरू कुनै हालतमा पूरा गर्नुहुँदैन । तर यी शरीरको लिङ्गको खतना हुनुपर्छ भन्ने कुरामा जोड दिनेहरू शरीरका अभिलाषाहरू पूरा गर्नुमा तल्लीन भएका थिए । यो हृदयभित्रको कुरा हो, जहाँ हामीले 'शरीर' नामक पापी स्वभाव र त्यसका कामहरू क्रूसमा चढाउनुपर्छ । अनि यो कुरा तिनीहरूमा थिएन । पावलले भन्न खोजेको कुरा यो होः तिनीहरू बरु अङ्गभङ्ग गर्नेहरू ठहरिन्थे; किनभने तिनीहरूले पुरुषको लिङ्गमा पूरा गरिने धार्मिक रीति र त्यसको आत्मिक अर्थको बीचमा छुट्ट्याउँदैनथिए । शरीरमाथि छुरी लगाउने, तर पापी स्वभावलाई नछुने मानिसहरू पक्का पनि काम बिगार्नेहरू हुनुपर्छ ।

फिलिप्पी ३:३: आकाश र पातालको बीचमा जति अन्तर छ, तिनीहरूबाट साँचो विश्वासीहरू धेरै फरक नै हुन्छन् । पावलले यो कुरा यसरी व्यक्त गर्छन्ः 'हामी नै त्यो साँचो खतना हौं।' यहूदी बुबा-आमाहरूबाट जन्मेकाहरू होइनन्, तर हामी; शरीरमा खतना भएकाहरू होइनन्, तर हामी नै; किनभने शरीर कुनै कामको छैन; मानिसले परमेश्वरको अनुमोदन पाउन केही पनि गर्ने सक्दैन; त्यो उसको शक्तिदेखि बाहिरको कुरा हो ।

पावलले भनेअनुसार साँचो खतना गनिनेहरूलाई निम्न तीनवटा गुणले चिनिन्छन्ः

क) उनीहरूले आत्मामा परमेश्वरको उपासना गर्छन् । साँचो उपासना आत्मिक उपासना हो । साँचो उपासक रीति-विधिहरूमा कहिल्यै सन्तोष हुँदैन । विश्वासद्वारा परमेश्वरको उपस्थितिमा जानु साँचो उपासना भनिन्छ; त्यहाँ उपासकले परमेश्वरलाई आफ्नो प्रेम, स्तुतिप्रशंसा, श्रद्धाभक्ति चढाउँछ र उहाँलाई ढोगेर दण्डवत् गर्छ । तर शारीरिक उपासना पनि हुन्छ; त्यसका निम्ति सुन्दर-सुन्दर गिर्जाघरहरू र तिनका विभिन्न सज्जा-समाग्रीहरू चाहिन्छन्, अलङ्कृत रीति-

विधिहरू चाहिन्छन्, पाद्रीहरूलाई गाउन र जरी वस्त्र चाहिन्छ; मानिसहरूलाई भावुक तुल्याउने र मनलाई आकर्षण गर्ने विभिन्न कुराहरू चाहिन्छन् ।

ख) साँचो खतना गनिनेहरूले ख्रीष्ट येशूमा गर्व गर्छन् । उनीहरूले अरू कुनै कुरामा गर्व गर्दैनन् । उहाँ उनीहरूको आनन्द मनाउने एकमात्र कारण हुनुहुन्छ । आफ्नो व्यक्तिगत उपलब्धीहरूमा के मतलब हुन्छ ? आफ्नो जातीय पृष्ठभूमि के वास्ता ? पवित्र विधिहरू विश्वासयोग्यताको साथ मानेको के अभिमान ?

ग) उनीहरूले शरीरमाथि अर्थात् आफूमाथि कुनै भरोसा राख्दैनन् । आफ्ना कोशिशहरूद्वारा मुक्ति पाउँछु भन्ने आशा उनीहरूमा छँदैछैन । आफ्नो शक्तिले मुक्ति थाम्न सक्छु भन्ने उनीहरूको धारणा नै होइन । आदमको वंशको स्वभावबाट कुनै असल कुरा आउन सक्दैन । यसकारण आफूमा कुनै असल कुरा नभेट्टाउँदा उनीहरू छक्क पर्दैनन्, निराश र हताश पनि हुँदैनन् ।

च) फिलिप्पी ३:४-१४: पावलले ख्रीष्ट येशूका निम्ति आफ्नो पैतृक सम्पत्तिरूपी यहूदी परम्परा र आफ्ना व्यक्तिगत सफलताहरू त्यागे ।

फिलिप्पी ३:४: उक्त यहूदी मानिसहरूले आफ्ना शारीरिक उच्च श्रेष्ठता, योग्यता र उपलब्धिहरूमा घमण्ड गर्थे; यो सम्भेर पावलले मुस्कान छाडेर मुसुक्क हाँसे होलान् । जुन कुराहरूको विषयमा यी भूटा शिक्षकहरूले घमण्ड गर्थे, ती कुराहरूको सम्बन्धमा तिनले भन् बढूता गरी गर्व गर्न सक्नेथिए । आउँदा दुईवटा पदहरूमा मानिसले प्रायः कुन-कुन कुरामा घमण्ड गर्ने गर्छ, सो स्पष्ट हुनेछ; अनि पावलले आफूलाई उत्कृष्ट रूपमा यी स्वाभाविक सम्पत्तिहरूले

सुसम्पन्न भएका देखाउँछन्। बाफरेबाफ, तिनी अरू मानिसहरूले केवल कल्पना गर्न सक्ने र उज्ज्वल आकाङ्क्षा मात्र गर्न सक्ने कुनचाहिँ अभिजात-वर्गमा परेका थिएनन् र, मलाई भन्नुहोस् !

यी आउँदा दुईवटा पदहरूको सिलसिलामा श्री विलियम आर्नोर्टले यसो भनेका छन्:

‘आफूलाई धर्मा सम्भने दम्भी फरिसीको आत्मिक सम्पत्ति जेजति छ, त्यसको सम्पत्ति-सूची यहाँ पेश गरिएको छ; किनभने हेर्नुहोस्, त्यस फरिसीसँग थोत्रा थाङ्ना मात्र छन्। पावलले ती थाङ्नाहरू के-के हुन्, सो प्रदर्शन गर्न मन पराएका र प्रकट गर्न खोजेका छन्।’

तपाईंले याद गर्नुहोला; पावलले यहाँ विभिन्न गर्वहरूको विषयमा कुरा गर्छन्, जस्तै: पूर्वजको विषयमा घमण्ड (फिलिप्पी ३:५^क), शास्त्रसम्मतताको सम्बन्धमा घमण्ड (फिलिप्पी ३:५^ख), धर्मकर्म गरेको घमण्ड (फिलिप्पी ३:६^क) र उच्च नैतिकता प्राप्त गरेको घमण्ड (फिलिप्पी ३:६^ख) ।

फिलिप्पी ३:५-६: पावलका स्वाभाविक र शारीरिक उच्च श्रेष्ठताहरू के-के थिए ?

क) आठौँ दिनमा तिनको खतना भएको थियो। तिनी जन्मजातको यहूदी मानिस थिए। तिनी इस्राएलको सन्तान थिएनन्; तिनी यहूदीधर्म अपनाउने अन्यजातिको मानिस पनि थिएनन्।

ख) तिनी इस्राएली जातिको थिए। इस्राएली जाति यस पृथ्वीमा परमेश्वरको एकमात्र चुनिएको जाति थियो; अनि तिनी यस चुनिएको जातिको सदस्य थिए।

ग) तिनी बिन्यामीन कुलको थिए। बिन्यामीन-कुललाई कुलीन अगुवा मानिन्थ्यो (न्यायकर्ता ५:१४); अनि यस कुलबाट इस्राएलका प्रथम राजा आए।

- घ) तिनी हिब्रूहरूको हिब्रू थिए । यहदीहरूमा तिनी आफ्नो हिब्रू भाषा, आफ्नो जातिका संस्कृति र चलनहरू कायम राख्ने खण्डमा परेका मानिस थिए ।
- ङ) व्यवस्थाको विषयमा भन्नु हो भने, तिनी फरिसी थिए । तिनी सदुकी थिएनन्, जुन सदुकीहरूले मरेकाहरूको बौरिउठाइको शिक्षा त्यागेका थिए । होइन, होइन; तिनी शास्त्रसम्मत मानिस थिए ।
- च) जोशको विषयमा भन्नु हो भने, तिनी मण्डलीलाई सताउने मानिस थिए । बितेको समयमा ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई नामेट गरेर तिनले परमेश्वरको सेवा गर्छु भन्नेका थिए; त्यसमा तिनको इमान र सद्भावना थियो । तिनले आफ्नो धर्म खतरामा परेको देख्थे; यसकारण तिनले इसाई-मत जरैदेखि उखेल्न खोज्थे ।
- छ) व्यवस्थामा भएको धार्मिकताको विषयमा भन्नु हो भने, तिनी दोषरहित थिए । दोषरहित हुनु र पापरहित हुनु बेग्ला-बेग्लै कुरा हुन् । पावलले व्यवस्था सिद्ध र सम्पूर्ण रूपले पालन गरेनन् । रोमी ७:९-१० पदमा तिनले यो कुरा मानिलिएका छन् । तिनमा कुनै दोष थिएन, तर पाप त थियो । तब तिनको विषयमा हाम्रो निष्कर्ष के हो त ? तिनले व्यवस्थाको कुनै नियम भङ्ग गरेमा त्यसका निम्ति निर्धारित बलिदान चढाएको हुनुपर्ला । अर्को शब्दमा भन्नु हो भने, पावल यहूदीधर्मका नियमहरू अक्षरशः रूपले पालन गर्ने मानिस भएका रहेछन् ।

टार्ससको शावलचाहिँ जन्म, वंश, शास्त्रसम्मतता, जोश र व्यक्तिगत धार्मिकताको सम्बन्धमा विशेष र उत्कृष्ट व्यक्ति थिए ।

फिलिप्पी ३:७: तर अब प्रेरित पावलले आफ्नो ठूलो त्यागको उद्घोषणा गर्छन् । यहाँ तिनले हामीलाई आफ्नो आत्मिक आय-व्ययको लेखाजोखा दिएको निष्कर्ष पेश गर्छन्; किनभने यतापट्टि

तिनले आफूलाई पहिले लाभ भएका उपरोक्त कुराहरू खातामा लेख्छन्; त्यसपछि तिनले अर्कोपट्टि एउटै मात्र कुरा, ख्रीष्ट भन्ने शब्द लेख्छन्। तिनले ख्रीष्ट येशूमा जुन धन पाए, त्यस सर्वोच्च धनको तुलनामा यी उपरोक्त कुराहरूको मूल्य केही पनि छैन रहेछ। यसकारण तिनले ख्रीष्टका निम्ति यी सबै कुराहरू हानि सम्भन्थे। यसको विषयमा श्री गुड किडले यसो भनेका छन्:

‘सबै आर्थिक लाभ के, सबै भौतिक लाभ के, सबै शारीरिक लाभ के, सबै शैक्षिक लाभ के, सबै नैतिक लाभ के, सबै धार्मिक लाभ के, यी सबका सबबाट केही पनि फाइदा हुँदैन रहेछ; किनकि हाम्रो खास लाभ, हाम्रो ठूलो लाभ, हाम्रो अनन्त लाभ ख्रीष्ट हुनुहुँदो रहेछ।’¹⁴

जबसम्म पावलले यी उक्त कुराहरूमाथि भरोसा राख्थे, तबसम्म तिनले मुक्ति पाउन सक्दैनथिए। तर मुक्ति पाइसकेपछि यी कुराहरूमा कुनै महत्त्व रहेन; किनभने तिनले प्रभु येशूको महिमा देख्न सके। अनि उहाँको तुलनामा अरू सबै महिमित, प्रतापी, गौरवशाली कुराहरू नगण्य भए।

फिलिप्पी ३:८: मुक्ति पाउनलाई पावल ख्रीष्ट येशूकहाँ गए; त्यस बेलामा तिनले उक्त सबै कुराहरू त्यागे; किनकि त्यस समयदेखि तिनले ख्रीष्ट येशू आफ्ना प्रभुको सर्वश्रेष्ठ चित्रे ज्ञानको खातिर यी सबै कुराहरू हानि सम्भन थाले। सर्वश्रेष्ठ ज्ञान भन्नलाई ज्ञानको सर्वश्रेष्ठता भन्ने हिब्रू-शैली हो, जसको अर्थ धेरै मूल्यवान् चित्रे ज्ञान पनि हुन सक्छ।

अबदेखि उसो प्रेरित पावलले आफ्नो वंश, जाति, संस्कृति, यश, नाम, शिक्षा, धर्म र अन्य व्यक्तिगत सफलताहरूमा कुनै गर्व गर्ने कारण पाउँदैनथिए, देख्दैनथिए। होइन, तिनले बरु ती कुराहरू गोबर, कसिङ्गर, फोहोर-मैला सरह सम्भन्थे; किनभने तिनले ख्रीष्टलाई प्राप्त गर्नुपरेको र उहाँबाट पूरा लाभ उठाउनुपरेको थियो।

पावलले यस पदमा र आउँदो पदमा क्रियापदहरूका निम्ति वर्तमानकाल प्रयोग गरेका छन्; तर तिनले खास गरी मुक्ति पाएको

समयतिर फर्केर हेर्दा यसो भनेका छन् । किनकि तिनले ख्रीष्टलाई प्राप्त गर्नु हो भने तिनले ती कुराहरूपट्टि आफ्नो पिठचूँ फर्काउनुपरेको थियो, जुन कुराहरूको विषयमा तिनले अघि निरन्तर ती कुराहरू आफ्नो परम धन सम्भ भन्ने शिक्षा पाएका थिए । ख्रीष्ट येशू तिनको लाभ हुनु हो भने, तिनले उहाँका निम्ति आफ्नी आमाको धर्म, आफ्नो पैतृक सम्पत्ति अनि आफ्ना व्यक्तिगत सफलता र उपलब्धिहरू बिदा दिनुपरेको थियो ।

अनि तिनले त्यस्तै गरे । तिनले यहूदीधर्म पूरा त्यागे; किनकि त्यस धर्ममा मुक्ति पाउने आशा थिएन । जब तिनले आफ्नो यहूदीधर्म त्यागे, तब तिनका आफन्तहरूले तिनलाई बहिष्कार गरे, तिनका पुराना साथीहरूले तिनलाई छोडिहाले र तिनको जातिका मानिसहरूले तिनलाई सताउन थाले । हो, ख्रीष्ट-विश्वासी हुनका निम्ति तिनले यी सबै कुराहरूको हानि उठाए, यी कुराहरू सहे र खपे ।

फिलिप्पी ३:८ पदमा पावलले वर्तमानकाल प्रयोग गरेको हुनाले तिनी अझै पनि ख्रीष्टलाई प्राप्त गर्ने खोजीमा थिए कि भन्ने बुझ्न सकिन्छ । तर वास्तवमा तिनले प्रभु येशूलाई आफ्नो प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा स्वीकार गरेको र उहाँलाई ग्रहण गरेको समयमा नै तिनले ख्रीष्ट येशूलाई प्राप्त गरे । तर तिनले वर्तमानकाल प्रयोग गरेकोमा छुट्टै उद्देश्य छ । तिनले अझै पनि यी त्यागेका सबै कुराहरू रद्दी सम्भन्थे; तिनले प्रभु येशूलाई चित्र पाएको कुरा अझै पनि आफ्नो परम धन ठान्थे । पावलको हृदयको ठूलो चाहना यस प्रकारको छ: 'म ख्रीष्टलाई प्राप्त गर्न सकूँ ।' तिनका निम्ति सुनचाँदी के, धर्म के, यश र ख्याति के, तिनको सबको सब ख्रीष्ट हुनुहुन्थ्यो ।

फिलिप्पी ३:९: '... र उहाँमा भेट्टाइन सकूँ ।' के पावल अझ पनि 'परमेश्वरले मलाई ख्रीष्टमा भेट्टाऊन्' भन्ने प्रयासमा थिए कि कसो हो ? वास्तवमा तिनले मुक्ति पाउने बेलामा यस प्रकारको ठोस निर्णय लिनुपरेको थियो । अनि यहाँ तिनले त्यस महत्त्वपूर्ण घडीतिर फर्केर हेर्दा तिनले यसो भनेका छन् । के तिनी मुक्ति पाउन खोज्ने आफ्ना सबै

प्रयासहरू छोड्न तयार थिए? के तिनी ख्रीष्टमाथि, अँ, केवल उहाँमाथि विश्वास गर्न राजी थिए? तिनले त्यत्ति बेलामा यो महत्त्वपूर्ण निर्णय गरिछाडे। तिनले सबै कुराहरू त्यागे, अनि तिनी ख्रीष्टमा आए र त्यस बेलादेखि ख्रीष्टमा थिए। प्रभु येशूमाथि विश्वास गरेको क्षणमा परमेश्वरको सामु तिनको ठहर बदलियो, तिनको यो ठहर नयाँ भयो। त्यस समयदेखि उसो तिनी फेरि कहिल्यै आदमको पापी सन्तान गनिनन्, तर तिनी ख्रीष्टमा थिए। यसर्थ परमेश्वर पिताले प्रभु येशूलाई जुन अनुकूल दृष्टिले हेर्दै हुनुहुन्छ, त्यही अनुकूल दृष्टिले उहाँले पावललाई पनि हेर्न थाल्नुभयो। ख्रीष्टमा परमेश्वरको सम्पूर्ण निगाह पावलको हुने भयो।

यस सिलसिलामा तिनले आफ्नो थोत्रो थाड्ना त्यागे, अर्थात् व्यवस्था पालन गरेर आफ्नो धार्मिकता प्राप्त गर्न खोजेको सम्पूर्ण प्रयास छोडिदिए। तिनले आफैमा धर्मी हुन सक्ने कुरा छोडे, तर परमेश्वरको धार्मिकता ग्रहण गरे। मुक्तिदाता प्रभुलाई ग्रहण गर्ने हरेकलाई यो धार्मिकता प्रदान गरिन्छ। यहाँ, यस खण्डमा धार्मिकताले हाम्रो नग्नतालाई छोप्ने, ओढ्ने वस्त्रको रूप लिएको छ। परमेश्वरको सामु खडा हुन सक्न र उहाँको निगाह प्राप्त गर्न मानिसलाई धार्मिकताको खाँचो पर्छ; यो अनिवार्य कुरा हो। तर के गर्ने? मानिसले कुनै हालतमा पनि परमेश्वरको सामु आफ्नो धार्मिकता पेश गर्न सक्दैन। यसकारण जस-जसले परमेश्वरको एकमात्र पुत्रलाई प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गर्छन्, तिनीहरूलाई परमेश्वरले आफ्नो अनुग्रहमा आफ्नै धार्मिकता दिनुहुन्छ। 'ख्रीष्टमा हामी परमेश्वरको धार्मिकता बन्न पाऔं भन्ने हेतुले परमेश्वरले पापै नजात्रुहुने ख्रीष्ट येशूलाई हाम्रा निम्ति पाप तुल्याउनुभयो' (२ कोरिन्थी ५:२१)।

फिलिप्पी ३:८-९ पदको विषयमा हामी जोड दिएर फेरि एकपल्ट भन्न चाहन्छौं: पावलले अघिबाट परमेश्वरको धार्मिकता प्राप्त गरेका हुन्। यस खण्डमा तिनले उहाँको धार्मिकता प्राप्त नगरेको कुनै सङ्केत छैन; किनभने दमस्कस जाने बाटोमा तिनले नयाँ जन्म पाए; र

त्यस दिनदेखि परमेश्वरको धार्मिकता तिनको स्थायी सम्पत्ति भयो । तर यस खण्डमा प्रयोग गरिएको वर्तमानकालको उद्देश्य अर्को थियो: त्यो त त्यस महत्त्वपूर्ण घटनाका परिणाम र असरहरू पावलको जीवनमा जारी रहेको कुरा देखाउनु थियो । किनकि अभै पनि तिनले त्यागेका कुराहरूको मूल्य केही पनि थिएन; तिनले त्यागेका सबै कुराहरूभन्दा ख्रीष्ट नै तिनका निम्ति सब थोक हुनुहुन्थ्यो ।

फिलिप्पी ३:१०: यो पद पढ्दाखेरि हामी प्रेरित पावलको जीवनको मूल नसो छान्न र तिनको मनको सर्वश्रेष्ठ चाहना केमा थियो, सो थाह गर्न सक्छौं । श्री एफ. बी. मेयरले यसको परिभाषा यस प्रकारले गरेका छन्: 'यी शोधार्थीको खोज ख्रीष्ट येशूसितको व्यक्तिगत सम्बन्धमा पूरा भएको छ ।'

'... र उहाँको मृत्युसँग एक रूपको भएर म उहाँलाई, उहाँको बौरिउठाइको शक्ति र उहाँका दुःखहरूको सङ्गति के हो, सो जान्न सक्ँ ।' यस पदले भन्न खोजेको तात्पर्य प्रायः आध्यात्मिक अर्थमा लिइन्छ । यसो हुँदा दुःखहरू, मृत्यु र बौरिउठाइ भन्ने शब्दहरू अक्षरशः अर्थमा लिइँदैनन् । कतिजनाले यी शब्दहरू मानसिक दुःखकष्ट भोग्नुपर्ने, अहमप्रति मर्नुपर्ने र बौरिउठाइको शक्तिमा जिउनुपर्ने आत्मिक अनुभवहरूको परिभाषा हुन् भन्छन् । तर हाम्रो विचारमा, यो पद हामीले अक्षरशः लिनुपर्छ ।

पावलले ख्रीष्ट जिउनुभएको जस्तै जिउन चाहन्छन् । के प्रभु येशूले दुःख भोग्नुभयो ? तब पावलले पनि दुःखहरू भोग्न चाहन्छन् । के प्रभु येशू मर्नुभयो ? तब पावलले पनि शहीद भएर ख्रीष्टको सेवामा मर्न चाहन्छन् । के प्रभु येशू मरेकाहरूको बीचबाट बौरिउठ्नुभयो ? तब पावलले पनि त्यही प्रकारले बौरिउठ्न चाहन्छन् । किनभने दास आफ्नो मालिकभन्दा ठूलो हुन सक्दैन भन्ने कुरा तिनले राम्ररी बुझे । यसकारण तिनले ख्रीष्टलाई पछ्याउन चाहन्थे – उहाँका दुःखहरूमा, उहाँको मृत्युमा र उहाँको बौरिउठाइमा । याद गर्नुहोस्: हामी

सबैजनाले यसो गर्नुपर्छ भन्ने अर्ती तिनले यहाँ दिएका छैनन् । तर अरू कुनै बाटो होइन, तर यही बाटो तिनलाई सठीक लाग्यो ।

‘... म उहाँलाई जान्न सक्ँ ।’ उहाँलाई जान्नु भनेको उहाँलाई घनिष्ठ रूपले चिन्नु हो । यो दिन प्रतिदिनको कुरा हो । के तपाईं प्रभु येशूसित सुपरिचित हुनुहुन्छ ? के तपाईं प्रभुसित समय बिताउनुहुन्छ, उहाँसित सङ्गति गर्दै हुनुहुन्छ ? यसरी नै हामी हाम्रा प्रभुसित सुपरिचित हुँदै जान्छौं । यो व्यावहारिक कुरा हो । ख्रीष्टलाई आत्मीय रूपले चिनेर नै प्रेरित पावलले ख्रीष्टसमान हुन खोज्थे । ख्रीष्टको जीवन तिनमा उत्पन्न भएको तिनको चाहना थियो ।

‘... र म उहाँको बौरिउठाइको शक्ति जान्न सक्ँ ।’ पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलअनुसार जुन शक्तिले प्रभु येशूलाई मरेकाहरूको बीचबाट बौराएर उठायो, त्यो शक्ति सारा सृष्टिमा सबैभन्दा ठूलो शक्ति हो (एफेसी १:१९-२०) । त्योभन्दा ठूलो शक्तिको प्रदर्शन कहिल्यै भएको छैन । दुष्ट शैतानको सारा फौजले प्रभुको मृत-शरीर चिहानमा राखिराख्न खोजेको हामीलाई लागेको छ; त्यो तिनीहरूको दृढ संकल्प थियो । तर प्रभु येशू मर्नुभएको तेस्रो दिनमा परमेश्वरको महा शक्तिले नरकीय सेनामाथि जय पाएर प्रभु येशूलाई बौराएर उठायो । अनि यही अत्यन्त ठूलो शक्ति सबै ख्रीष्ट-विश्वासीहरूका निम्ति उपलब्ध गरिएको छ (एफेसी १:१९); हामीले विश्वासद्वारा यो शक्ति अपनाउनुपर्छ र काममा लगाउनुपर्छ । पावलले आफ्नो जीवन र साक्षीमा यही शक्तिको अनुभव गर्न खोजेका रहेछन् । तिनले यहाँ यसो भनेका छन् ।

‘... र उहाँका दुःखहरूको सङ्गति के हो, सो म जान्न सक्ँ ।’ ख्रीष्ट येशूका निम्ति दुःख भोग्न सक्नलाई ईश्वरीय शक्ति चाहिन्छ । यसकारण यहाँ क्रममा उहाँको बौरिउठाइको शक्ति उहाँका दुःखहरूको सङ्गतिभन्दा पहिले आएको छ ।

प्रभु येशूको जीवनको कुरा गर्नु हो भने, दुःख भोगेर उहाँले महिमामा प्रवेश गर्नुभयो । यसकारण पावलको जीवनमा क्रम पनि

यस्तो हुनुपर्छ । तिनले ख्रीष्टका दुःखहरूमा भागी हुनुपरेको थियो । पावलले भोग्नुपर्ने दुःखहरूमा कुनै त्राणात्मक अर्थ थिएन । किनकि ख्रीष्ट येशूको क्रूसको मृत्युमा त्राणको काम पूरा भयो । तर पावललाई थाहा थियो, कि तिनको प्रभुलाई तिरस्कार गर्ने, कोर्काको चोट पुर्‍याउने र क्रूसको मृत्युदण्ड दिने संसारमा तिनले ऐश-आराम र सुखले पूर्ण जीवन जिउनुहुँदैनथियो; त्यो त कति अमिल्दो कुरा हुनेथियो । यस विषयमा श्री जे. एच. जोवेटको टिप्पणी पढौं, जसले यसो लेखेका छन्:

‘केवल जैतुन-डाँडाको विजयमा सहभागी हुन पाएकोमा पावललाई पूरा सन्तुष्टि हुँदैनथियो; तर तिनले गेत्समनीको व्यथा, त्यस चिसो, प्रभु एकलै पर्नुभएको क्षणको केही अनुभव पनि गर्न चाहन्थे ।’^(१५)

‘... र उहाँको मृत्युसँग एक रूपको भएर;’ हामीले अघि भनिहालेका छौं: यस वाक्यको अर्थ खोल्दा मानिसहरूले त्यसको प्रायः अध्यात्मिक व्याख्या गर्छन् । पावलले ख्रीष्टसँग क्रूसमा टाँगिएको जीवन, अँ, पाप, अहम् र संसारको लेखि मरेको जीवन जिउन चाहे अरे । तर हाम्रो विचारमा, यस प्रकारको व्याख्याले यस वाक्यले भन्न खोजेको अर्थ फ्याट्लो पार्छ र त्यसको हामीलाई धक्का दिने शक्ति हरण गर्छ । ख्रीष्टसँग क्रूसमा टाँगिएको जीवन, अँ, पाप, अहम् र संसारको लेखि मरेको जीवन यस वाक्यको अर्थ नहुनु होइन, तर यसको अर्थ बढी अर्थ हुन्छ । पावलचाहिँ गलगथामा क्रूसको मृत्युदण्ड सहनुभएको प्रभुको जोशिलो, निष्ठावान् अनुयायी थिए । अनि स्टीफनस ख्रीष्टको मण्डलीको प्रथम शहीद भएको बेलामा पावल त्यहाँ उपस्थित थिए । तिनी यिनको हत्या गराउने मतियार-हरूमध्ये एकजना थिए । यसकारण हाम्रो विचारमा, पावल यही प्रकारले आफ्नो जीवन अर्घबलिको रूपमा खन्याएर शहीद हुनुमा उत्सुक थिए । हुन सक्छ, शहीद नभई तिनी अरू कुनै शानदार बाटोबाट भएर स्वर्गमा पुगेको भए, स्वर्गमा स्टीफनसलाई भेट्दाखेरि पावललाई

पूरा शर्म लाग्नेथियो, कि कसो हो ? श्री जे. एच. जोवेटले यसमा आफ्नो सहमति जनाएर यसो भनेका छन्:

‘धेरै इसाईहरू छन्, जसले केही हदसम्म आफ्नो जीवन प्रभुका निम्ति खर्च त गर्छन्, तर उहाँका निम्ति आफ्नो रगत बगाउन तयार छैनन् । जुन कुरा तिनीहरूलाई आवश्यक छैन, तर फाल्टु छ, त्यो कुरा दिन तिनीहरू राजी छन् । जुन दान-अनुदानहरू तिनीहरूले दिन्छन्, ती दान-अनुदानहरूप्रति तिनीहरूको ममता छैन; यसकारण ती दान-अनुदान दिँदा तिनीहरूलाई दुःख्दैन; तिनीहरूको त्याग यहाँसम्म जान्छ । त्यसले तिनीहरूको जीवन छुनुहुँदैन । तिनीहरूबाट तिनीहरूको प्राणाधार हुने अत्यावश्यक कुराको माग गरिँदा तिनीहरू टाप ठोकछन् । विजयोत्सवहरूमा तिनीहरू भाग लिनुमा प्रथम हुँदा रहेछन्, र ब्यानर र ब्याजहरू जस्तै भिलीमिली सज्जा-समाग्रीका निम्ति तिनीहरू केही रकम खर्च गर्न तयार हुँदा रहेछन् । तर जब होसन्ना र जयजयकारको ध्वनि बदली भएर गनगन, विरोध र धम्कीहरूको अशुभ रूप लिन्छ, र तिनीहरूलाई गलगथाको सम्भना आउँछ, तब तिनीहरूले आफ्नो सुरक्षाका निम्ति चम्पत कस्दा रहेछन् ।

तर यहाँ प्रेरित पावल छन्, जो आनन्दसाथ शहीद हुने सर्वोच्च र सङ्कटपूर्ण माग कहिले पूरा गर्न पाऊँ भन्ने प्रत्याशामा बसिरहेका थिए । परमेश्वरको राज्यको सेवामा आफ्नो रगतको शक्तिबल खर्च गर्न तिनी निक्कै अधीर भएको देखिन्छ । आवश्यक खण्डमा तिनी आफ्नो रगत बगाउन तम्तयार थिए ।’ 16)

त्यही सिलसिलामा श्री हड्सन टेलरले उस्तै कुरा लेखेका छन्:

‘संसारका मानिसहरूले जीवन पाऊन् भन्ने हेतुले हामीले आफूलाई दिइहाल्नु आवश्यक छ । ... अनि जसले फल फलाउन चाहन्छ, उसले क्रूस उठाउनुपर्छ । “गहुँको दाना भुइँमा खसेर मरेन भने त्यो एकलै रहन्छ” (यूहन्ना १२:२४) । प्रभु येशू कसरी फलवन्त हुनुभयो, सो कुरा हामी जान्दछौं । यसका निम्ति उहाँले क्रूस बोक्नुभयो; यत्ति मात्र होइन, तर यसका निम्ति उहाँ क्रूसमा मर्नुभयो । तब हाम्रो विषयमा कुरा कसो हो ? के हामी यस कुरामा उहाँसित सङ्गति गरेको

अनुभव जान्दछौं ? किन भने आरामतलबी इसाईहरूका निम्ति ऐयास गर्नुहुने, आराम दिनुहुने ख्रीष्ट र असाधारण विश्वासीहरूका निम्ति दुःख भोग्नुहुने, घोर परिश्रम गर्नुहुने ख्रीष्ट, अहँ, दुईजना ख्रीष्टहरू हुँदै हुनुहुन्न; ख्रीष्ट केवल एकैजना हुनुहुन्छ । अनि के हामी उहाँमा रहिरहन राजी छौं ? तब हामी फल फलाउनेछौं ।' 17)

अन्तमा आउनुहोस्, हामी यस विषयमा श्री सी. ए. कोट्सको कुरा सुनौं, जसले यसो भनेका छन्:

‘स्वर्गको महिमामा हुनुहुने ख्रीष्ट येशूको ज्ञान प्राप्त गर्नुचाहिँ पावलको हृदयको उत्कृष्ट चाहना हुन्थ्यो; अनि ख्रीष्ट येशू जहाँ हुनुहुन्थ्यो, त्यहाँ पुग्न पाऊँ भन्ने उत्कट इच्छा तिनको यस तीव्र चाहनाको फल थियो; त्यो अनिवार्य थियो । यसकारण जसको मनले उहाँको तिरसना गर्छ, त्यस मानिसले स्वभावैले त्यो बाटो अपनाउँछ, जुन बाटोबाट भएर प्रभु येशू स्वर्गको महिमामा पुग्नुभयो । उहाँ हुनुभएको ठाउँमा पुग्नु हो भने, हामीले उहाँ हिँड्नुभएकै बाटोबाट भएर जानुपर्छ; तब यो लक्ष्य प्राप्त गरिन्छ । त्यस मानिसको मनभित्रको प्रश्न छ: “मेरा प्रभु कसरी स्वर्गको महिमामा पुग्नुभयो ? के बौरिउठेर होइन र ? अँ, बौरिउठ्नुभन्दा अघि उहाँले दुःखहरू र क्रूसको मृत्यु सहनुपरेको थियो; यो आवश्यक थियो ।” त्यसपछि उसको हृदयले भन्छ: “तब जुन बाटो मेरा प्रभुले बौरिउठेपछि प्राप्त हुने महिमा पाउनलाई अपनाउनुभयो, त्यही बाटोबाट भएर उहाँ हुनुभएको ठाउँमा पुग्नु र बौरिउठेपछि प्राप्त हुने महिमा पाउनुभन्दा उत्तम कुरा मेरो निम्ति अरू के हुन सक्नेथियो र ?” शहीदहरूको मन यस्तो हुन्छ । पावलले दुःखहरू र मृत्यु सहनुपरेको बाटो अर्थात् शहीद हुने बाटो अपनाएर बौरिउठाइ र महिमामा पुग्न चाहन्थे; किनकि तिनको हृदय जित्नु-भएको परममध्य प्रभुले अपनाउनुभएको बाटो पनि त्यही थियो ।’ 18)

फिलिप्पी ३:११: यस पदमा फेरि व्याख्या गर्ने कुरा आयो । के हामीले यस पदले भनेको कुरा अक्षरशः लिनु उचित छ, कि के हामीले यसको अर्थ अध्यात्मिक दृष्टिले बुझ्नुपर्ला ? यस पदका विभिन्न व्याख्याहरू दिइएका छन्, जसमध्ये तीनवटा निम्न व्याख्याहरू मुख्य हुन् ।

- क) पहिलो, हामीलाई सरासर बेठीक लाग्ने व्याख्या यस प्रकारको छः आफू मरेकाहरूबाट बौरिउठ्ने सम्बन्धमा पावल दोधारमा परेका थिए; यसकारण बौरिउठाइमा सहभागी हुन तिनले सकभर प्रयास गरिरहेका थिए अरे । यस प्रकारको व्याख्या सम्भव छैन । किनकि बौरिउठाइमा सहभागी हुने कुरा अनुग्रहको फल हो, कर्महरूद्वारा प्राप्त हुने मानिसहरूको कमाइ होइन भन्ने कुरा पावलले सधैं सिकाउने गर्थे । अनि २ कोरिन्थी ५:१-८ पदको खण्डमा तिनले बौरिउठाइमा सहभागी हुनेछु भन्ने आफ्नो निश्चितता प्रकट गरेका छन् ।
- ख) दोस्रो व्याख्याअनुसार पावलले यहाँ शारीरिक बौरिउठाइको कुरा नगरेर यस संसारमा बौरिउठाइको जीवन जिउन चाहने उत्कट इच्छा प्रकट गरेका छन् अरे । बहुसङ्ख्य टिप्पणी-कारहरूले यस प्रकारको व्याख्या गरेका छन् ।
- ग) तेस्रो व्याख्या यस प्रकारको छः पावलले यहाँ शारीरिक बौरिउठाइको कुरा गरेका छन् । अनि तिनले यसमा सहभागी हुने हो कि वा नहुने हो कि भन्ने शङ्का प्रकट गरेका छैनन् । बरु तिनले बौरिउठाइ प्राप्त गर्ने बाटोमा आफूमाथि आइपर्ने दुःखहरूको केही पर्बाह नगरेको भन्छन् । तिनी वर्तमान समयमा, बौरिउठाइ हुनुभन्दा अघि, जति पनि कठिन परीक्षा र सतावटहरू सहन तयार थिए । ‘जसरी भए पनि’ भन्ने वाक्यांशले यहाँ भनिएको कुराको विषयमा कुनै शङ्का प्रकट गर्न खोजेको होइन नि, तर पावलको उत्कट इच्छा र आकाङ्क्षा कस्तो थियो, सो बताउन चाहेको छ; किनभने तिनले जेजस्तो भएर र जुनै हालतमा पनि त्यस बौरिउठाइमा भाग लिन चाहन्थे । याद रहोस्: ‘जसरी भए पनि’ भन्ने शब्द प्रेरित २७:१२ पदमा ‘कुनै न कुनै प्रकारले’, रोमी १:१० पदमा ‘कुनै पनि रीतिले’ र रोमी ११:१४ पदमा ‘कुनै न कुनै प्रकारले’ अनुवाद गरिएको छ ।

हाम्रो निम्ति यहाँको तेस्रो व्याख्या सठीक लाग्छ । प्रेरित पावलले ख्रीष्टको समान रूपमा परिवर्तन हुन चाहन्थे । अनि ख्रीष्ट येशूले दुःख सहनुभयो, उहाँ मर्नुभयो र मरेकाहरूको बीचबाट उहाँको पुनरुत्थान भयो; यसकारण पावलले यही कुरा सर्वोच्च ठानेर आफ्नो निम्ति पनि यसको चाहना गर्थे । सुखसाधन, ऐयासी र आराम खोज्ने हाम्रो चाहनाले धेरै पल्ट बीचमा आएर पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलका यी पदहरू भुत्ते पो पार्ने काम गर्छ । यी पदहरूलाई हामीले आफ्नो जीवन छाँटकाट गर्न र लाग्न दिँदैनौं । यी बाइबलका पदहरू हामीले यिनको प्रत्यक्ष मूल्यमा लिनु हाम्रा निम्ति कति उचित हुनेथियो, अँ, यी पदहरू अक्षरशः लिनु सबैभन्दा बेस हुनेथियो । कुनै पद वा खण्डको अक्षरशः अर्थ लिन पवित्र बाइबलको अन्य भागबाट पेश गरिएको प्रकाशित मिल्दैन भने मात्र हामीले अक्षरशः अर्थ लाउने काम बन्द गर्नुपर्छ ।

यस पदको कुरा छोड्नुभन्दा अघि हामीले अभै पनि एउटा कुरा याद गर्नुपर्छ । पावलले यहाँ मरेकाहरूको बीचबाट बौरिउठ्ने कुरा पेश गरेका छन् । सबै मरेकाहरू एकै चोटि बौरिउठ्नेछैनन् भन्ने अर्थ यस वाक्यको मतलब हो । यस बौरिउठाइमा कतिजना बौरै उठ्ने रहेछन्, तर कतिजना चिहानमा छोडिनेछन् । अनि १ थेस्सलोनिकी ४:१३-१८ र १ कोरिन्थी १५:५१-५७ पदको खण्डबाट हामीलाई थाहै छ, कि ख्रीष्ट-विश्वासीहरू ख्रीष्ट येशूको दोस्रो आगमनमा बौरिउठ्नेछन् । ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षणमा कतिजना बौरिउठ्नेछन् भने सङ्कष्टकालको अन्तमा पनि कतिजना बौरिउठ्नेछन् । तर प्रकाश २०:५ पदअनुसार बाँकी मरेकाहरूचाहिँ पृथ्वीमा ख्रीष्ट येशूको हजार वर्षको राज्यको अन्तमा मात्र बौरिउठ्नेछन् ।

फिलिप्पी ३:१२: प्रेरित पावलले आफूलाई सिद्ध र सम्पूर्ण सम्भेका थिएनन् । सिद्ध र सम्पूर्ण हुने कुराको सन्दर्भ अघिल्लो पदमा प्रस्तुत गरिएको बौरिउठाइ होइन । तर यसको सिलसिलाचाहिँ पूरापूर ख्रीष्ट येशूको समान रूपमा परिवर्तन हुनु हो । पापरहित सिद्ध अवस्था

हासिल गर्न सक्ने सम्भावना पावलको दिमागदेखि बाहिरको कुरा थियो । जीवनको अवस्था यस्तो चरमसीमामा आइपुग्न सक्नेछ, जहाँबाट अघि बढ्ने कुनै ठाउँ हुनेछैन भन्ने विचार तिनको थिएन, त्यो त परको कुरा थियो । तिनले महसुस गरे: प्राप्त गरेको सफलताको विषयमा हुने सन्तुष्टिचाहिँ प्रगतिलाई दफन गर्ने चिहान हो ।

प्रभु येशूले तिनलाई कुनै खास उद्देश्यका निम्ति बचाउनुभयो; अनि त्यही उद्देश्य प्राप्त गर्न पावल अघि बढे, त्यसको पिछा गरे, त्यसको पछेटो गरे । ख्रीष्ट येशूले दमस्कस जाने बाटोमा प्रेरित पावललाई आफ्नो हातमा लिनुभयो । यस स्मरणीय क्षण र दिव्य भेटघाटको उद्देश्य के थियो ? त्यस समयदेखि उसो पावल पवित्र जनहरूको आदर्श हुनुपरेको थियो । ख्रीष्ट येशूले एकजना मानिसको जीवनमा के-के गर्न सक्नुहुन्छ, सो कुरा परमेश्वरले पावलको जीवनबाट हामीलाई देखाउन चाहनुभयो । तिनको रूप ख्रीष्टको समान भइसकेको थिएन । तर यो दिव्य परिवर्तन-कार्य चलिरहेको थियो । परमेश्वरको अनुग्रहले यो परिवर्तन-कार्य गर्दै गरोस् र गहिरो पारिदेओस् भन्ने कुरा पावलको एकमात्र चिन्ताको कारण थियो ।

फिलिप्पी ३:१३: पावलले आफ्नो भौतिक धेर-थोर कुरामा सन्तुष्ट हुन सिकेका थिए (फिलिप्पी ४:११); तर तिनी आफ्नो आत्मिक सफलताहरूमा कहिल्यै सन्तोष हुन सक्दैनथिए । तिनले आफ्नो विषयमा 'म पहुँचमा पुगें' भन्न सकेनन् । तब हिजोआज हामी 'लौ, आइपुगें' भनेर कसरी भन्छौं ? खास गरेर तिनले केचाहिँ गर्थे ? आउनुहोस्, हामी यो कुरा अब सुनौं !

क) 'म एउटै कुरा गर्छु ।' पावल एकै कुराको चिन्ता गर्ने मानिस थिए । तिनको लक्ष्य एउटै थियो र तिनको उद्देश्य पनि त्यही थियो । यसमा राजा दाऊदसित तिनी उस्तै थिए, जसले भने: 'एउटै कुरा मैले परमप्रभुबाट मागेको छु' (भजन २७:४) ।

ख) 'पछिल्लिरका कुराहरू बिसैर'; तिनले पछाडि छोडिदिएका कुराहरू तिनका पापहरू र तिनका विफलताहरू थिए, साथै यस अध्यायको शुरुमा बयान गरिएका तिनका स्वाभाविक र शारीरिक उच्च श्रेष्ठताहरू, सौभाग्यहरू र उपलब्धिहरू, अं, तिनका आत्मिक विजयहरू पनि थिए ।

ग) 'अघिल्लिरका कुराहरूतिर लम्कंदै'; इसाई जीवनका सौभाग्यहरू र जिम्मेवारीहरू तिनको सामु थिए । परमेश्वरको उपासनामा, प्रभुको सेवामा र ख्रीष्टीय चरित्रको सम्बन्धमा तिनको व्यक्तिगत विकासमा - यी क्षेत्रहरूमा तिनी अभ बढ्नु थियो ।

फिलिप्पी ३:१४: पावलले आफूलाई दौड दौडने खेलाडी सम्भन्थे; ख्रीष्ट येशूमा परमेश्वरको उच्च बोलावटको पुरस्कारका निमित्त तिनी पूरा बल लगाएर निशानातिर लम्कंदै दगुर्थे ।

हेरेक दौडमा निशाना हुन्छ, जहाँ दौडको टुङ्गो देखाउने एउटा डोरो लगाइएको हुन्छ । अनि पुरस्कारचाहिँ दौडमा विजेता भएको खेलाडीको हुनेछ । अनि यहाँ, यस दौडको सन्दर्भ हाम्रो जीवनरूपी दौडको अन्त हो, अनि विशेष गरी ख्रीष्टको न्यायआसन हो । अनि यसको पुरस्कार धार्मिकताको मुकुट हुनेछ । अनि २ तिमोथी ४:८ पदमा पावले यो पुरस्कार दौड पूरा गर्ने र प्रभु येशूको आगमनलाई प्रिय मात्रेहरूलाई दिइनेछ भनेर भन्छन् ।

ख्रीष्ट येशूमा परमेश्वरको उच्च बोलावटको सन्दर्भचाहिँ परमेश्वरका सबै अभिप्राय र उद्देश्यहरू हुन्, जति अभिप्राय र उद्देश्यहरू उहाँले हामीलाई बचाउनुभएकोमा मनमा राख्नुभयो । मुक्ति पाउनु, ख्रीष्टको समान रूपमा हुने हाम्रो परिवर्तन, उहाँसित हामी सह-उत्तराधिकारीहरू हुन पाउनु, हाम्रो स्वर्गको घर र हामीलाई दिइने अन्य अनगिन्ती आत्मिक आशिषहरू त्यसमा समावेश हुन्छन् ।

छ) फिलिप्पी ३:१५-२१: प्रेरित पावलले फिलिप्पीहरूलाई
तिनीको स्वर्गीय चालको उच्च नमुनाको देखासिकी गर
भन्ने आदेश दिन्छन् ।

फिलिप्पी ३:१५: जतिजना सिद्ध र सम्पूर्ण भएका हुन्छन्,
तिनीहरूले ख्रीष्ट येशूका निम्ति दुःख भोगेर मर्न तयार हुने पावलको
जस्तो तत्परता अपनाउनुपर्छ । तिनीहरू प्रभु येशूको समान रूपमा
परिवर्तन हुने खोज र प्रयासमा पूरा संलग्न हुनुपर्छ । इसाई विश्वासको
सम्बन्धमा परिपक्व हुनेहरूको धारणा यही हो । कतिजनाको विचारमा,
यो हृदयदेखि बाहिरको कुरा हो, अति र धर्मोन्मादको कुरा हो । तर प्रेरित
पावलले के भन्छन् भने, परिपक्व प्रौढहरूका निम्ति यस प्रकारको
धारणा स्वस्थचित्तको, समझदार र तर्कसङ्गत हुन्छ । योचाहिँ
गलगथामा उनीहरूका निम्ति आफ्नो जीवन-रक्त बहाउनुभएको
प्रभुप्रति उनीहरूको एकमात्र सुयोग्य प्रतिक्रिया हो ।

‘अनि यदि तिमीहरू कुनै कुरामा अर्कै मनका हुन्छौं भने
परमेश्वरले यो पनि तिमीहरूलाई प्रकट गर्नुहुनेछ ।’ सबैजना तिनीसँग
सहमत हुँदैनन् भन्ने कुरा पावललाई थाहा थियो । आफ्नो ज्यान
खतरामा राख्ने धारणा अपनाउन सबैजना तयार छैनन् । तर के हामी यस
सम्बन्धमा वास्तविकता के हो, सो जान्न चाहन्छौं ? तब हाम्रो निम्ति
परमेश्वरले यो कुरा हामीलाई प्रकट गर्नुहुने आशा छ । हाम्रो निम्ति
पावलको आश्वासन यही हो । तर हामीले यस विषयमा वास्तविकता
जान्न चाहँदैनौं; आरामतबली, मगनमस्त, आत्मसन्तुष्ट इसाईहरूबाट
यो कुरा वर्तमान समयमा प्रमाणित भएको छ । इसाईधर्मको सर्वोच्च
सिद्धान्तका मागहरू पूरा गर्न को-को तयार छन् ? परमेश्वर
यिनीहरूलाई सत्यता प्रकट गर्न तयार हुनुहुन्छ; किनभने यिनीहरू यस
सत्यताअनुसार चलन इच्छुक भएका हुन्छन् ।

फिलिप्पी ३:१६: हाम्रा निम्ति पावलको थप सल्लाह यस प्रकारको छ: ठिक्कै छ; त्यस आदर्शको अवस्थामा नपुगेसम्म आफूले प्रभुबाट पाएको प्रकाशअनुसार हामी जिउनुपर्छ । इसाई भएको नाताले हामीले के-के गर्नुपर्ने हो, सो कुरा जान्नलाई पूरा ज्ञान प्राप्त गरिने समय पर्खनुहुँदैन । हामीले सत्यताको विषयमा जेजति बुभेका छौं, त्यो सब हामीले पूरा गर्नुपर्छ, पालन गर्दै जानुपर्छ । तब प्रभुले आफ्नो समयमा हामीलाई क्रूसको तात्पर्यका सबै बुँदाहरू प्रकट गर्दै जानुहुन्छ । दिव्य प्रकाश पाउन पर्खदा-पर्खदै केवल हाम्रो समय खेर जान्छ । होइन, आउनुहोस्, हामी विश्वासको क-ख-ग-बाट शुरु गर्दै जाऔं !

फिलिप्पी ३:१७: अबचाहिँ पावलले फिलिप्पीका विश्वासी-हरूलाई अर्ती दिन्छन् । यसो गर्दा तिनले पहिले उनीहरूलाई तिनको अनुसरण र देखासिकी गर्ने उत्साह दिन्छन् । उदाहरणीय जीवन भएको मानिसले मात्र यस्तो कुरा लेख्न सक्छन् । उनीहरूका निम्ति तिनको योगदान यो थियो । ‘मलाई नहेर, ख्रीष्टलाई हेर !’, ‘मैले गरेअनुसार होइन, तर मैले भनेअनुसार गर !’ आदि कुरा हामी दाजुभाइहरूको मुखबाट घरिघरि सुन्छौं । यो ठट्टाको, वा मामुली कुरा होइन । प्रेरित पावलको कुरा सुन्नहोस् ! तिनले तनमनले ख्रीष्ट येशू र उहाँको योजनाप्रति श्रद्धाभक्ति देखाउन सक्थे, तिनको जीवन एउटा उच्च कोटिको नमुना थियो, अँ, देखासिकी गर्न लायकको जीवन थियो ।

यस सम्बन्धमा श्री लेहम्यान् स्ट्राउसले यस प्रकारको टिप्पणी गरेका छन्:

‘पावलले आफूलाई कुन दृष्टिले हेर्थे ? तिनले परमेश्वरको कृपा यस हेतुले पाए, कि तिनी एउटा उच्च नमुना बन्न सकून् । यसकारण प्रभु येशूकहाँ फर्केपछि तिनले ख्रीष्ट-विश्वासी कस्तो हुनुपर्छ, सो रेखाचित्र अरूलाई प्रस्तुत गर्न आफ्नो जीवन समर्पण गरे । परमेश्वरले पावललाई बचाउनुभएकोमा उहाँको निम्न उद्देश्य थियो: पावल एउटा नमुना बन्नपरेको थियो; किनकि प्रभु येशूले पावललाई बचाएर तिनको निम्ति जे गर्नुभयो, त्यो कुरा उहाँ अरू मानिसहरूका निम्ति, अँ, तपाईं

र मेरो निम्ति पनि गर्न तयार हुनुहुन्छ । तब हामीले आफूलाई यो प्रश्न सोधौं: “के हाम्रा प्रभुले तपाईं र म, हामीमाथि आफ्नो कृपा देखाउनुभएकोमा उहाँको विशेष उद्देश्य यही होइन र?” मेरो विचारमा, पछि आउने विश्वासीहरूका निम्ति हामी नमुना बनाउँ भन्ने अभिप्रायले उहाँले हामीलाई बचाउनुभएको हो । तब के हामी उहाँको अनुग्रहले मुक्ति पाएकाहरूका निम्ति उदाहरणीय नमुना बनेका छौं ? यस्तै हुँदै गरोस् !” १९)

‘अनि हामी तिमीहरूको नमुना हौं; यिनीहरू जो हामीजस्तै हिँड्छन्, यिनीहरूलाई नै ध्यानपूर्वक हेर !’ यस वाक्यको सन्दर्भ तिनीहरू हुन्, जो पावलको जस्तो जीवन जिइरहेका थिए । तिनीहरूप्रति आफ्नो बेखुशी प्रकट गर्नलाई हामीले तिनीहरूलाई चिनिराख्नु होइन, जसरी ३:१८ पदमा हामीलाई नकारात्मक उदाहरण देखाउने-हरूसित गर्ने आदेश दिइन्छ; तर हामीले यहाँकाहरूका पाइलाहरूमा टेक्नुपर्छ र तिनीहरूलाई पछ्याउनुपर्छ ।

फिलिप्पी ३:१८: जसरी सत्र पदमा विश्वासीहरूले जस-जसलाई पछ्याउन र जस-जसको देखासिकी गर्नुपर्छ, सो हामीलाई स्पष्टसँग बताइएको छ, ठीक त्यसरी नै यस खण्डमा हामीले पछ्याउन र देखासिकी गर्न नहुनेहरूको परिचय दिइएको छ । प्रेरित पावलले ती मानिसहरूको नाम-नाम लिँदैनन् । के तिनीहरू फिलिप्पी ३:२ पदमा उल्लेख गरिएका यहूदीवादका भूटा शिक्षकहरू थिए ? अथवा के तिनीहरू इसाई शिक्षकहरू थिए, जसले इसाई स्वतन्त्रता नैतिक रूपले छाडा हुन पाउने स्वतन्त्रता सम्बन्ध र परमेश्वरको अनुग्रह पाएको बहाना तुल्याउँथे ? तिनले तिनीहरूलाई चिनाउँदैनन्; तिनले भन्दैनन् ।

पावलले अघि कुनै समयमा यी पवित्र जनहरूलाई ती मानिसहरूको विषयमा गम्भीर चेतावनी दिइसके । अनि अहिले तिनी रुँदै-रुँदै उनीहरूलाई फेरि चेतावनी दिन्छन् । तर तिनी यहाँ त्यस्ताहरूलाई गम्भीर दोषारोपण लगाउँदाखेरि किन आँसु बगाउँछन् ? किनभने ती मानिसहरूले परमेश्वरका मण्डलीहरूको बीचमा ठूलो

हानि गरे । किनकि ती मानिसहरूले कतिजनाको जीवन बर्बाद गरे । किनभने ती मानिसहरूले ख्रीष्टको नाममाथि ठूलो बदनाम निम्त्याए । किनकि ती मानिसहरूले क्रूसको वास्तविक अर्थ धमिलो पारे । हो, यी सबै कुराहरू आँसु बहाउने कारणहरू हुन् । तर सबैभन्दा बढूता, ख्रीष्टको क्रूसको शत्रुहरूलाई दोषारोपण गर्दाखेरि साँचो प्रेम भएको मानिस रून्छ । यसकारण पावलले आँसु बगाए । प्रभु येशूले पनि त्यस्तै गर्नुभयो, जब उहाँले यरूशलेम त्यस खूनी शहरमाथि बिलौना गर्नुभयो ।

फिलिप्पी ३:१९: ती मानिसहरू अनन्त विनाशको योग्य थिए । तिनीहरूको अस्तित्व कहिल्यै मेट्नेछैन; तर तिनीहरूले परमेश्वरको सजाय अनन्त-अनन्तसम्म आगोको तालमा भोग्नेछन् ।

तिनीहरूको पेट तिनीहरूको ईश्वर थियो । तिनीहरूले जे-जे गर्थे, त्यो सबै तिनीहरूले पेटपूजा र रक्सीसक्सीका निम्ति गर्ने गर्थे । तिनीहरूको धर्म पनि यसैमा सीमित थियो । किनभने तिनीहरूले जुनै हालतमा पनि आफ्नो शरीरका अभिलाषाहरू पूरा गर्नुपर्थ्यो । श्री एफ. बी. मेयरले आफ्नो अन्तर्दृष्टि लगाएर यी मानिसहरूलाई यसरी बयान गरेका छन्: 'तिनीहरूको भान्सा तिनीहरूको गिर्जा, तिनीहरूको मन्दिर भएको रहेछ ।'

तिनीहरूको शर्ममा महिमा के थियो र ? जुन कुराहरूको विषयमा तिनीहरूलाई लाज लाग्नुपर्थ्यो, ती कुराहरूको विषयमा तिनीहरूले घमण्ड गर्थे, जस्तै: तिनीहरूको नग्नता र तिनीहरूको व्यभिचारको विषयमा ।

तिनीहरू पृथ्वीका कुराहरूमा तल्लीन हुन्थे; तिनीहरूले यी कुराहरूमाथि मन लगाउँथे । तिनीहरूका निम्ति खानेकुरा, लुगाफाटा, आदर-सम्मान, ऐयासी, सुखविलास र मनोरञ्जनहरू महत्त्वपूर्ण कुराहरू हुन्थे । यस संसारको आहालमा लड्डीबुडी नगर्नलाई न स्वर्ग र नरकका अनन्त विचार-वस्तुहरू, न अन्य आत्मिक कुराहरूले तिनी-

हरूलाई रोक्न सक्थे । के तिनीहरू नमरीकन यस पृथ्वीमा सधैंभरि रहनेथिए ? तिनीहरूको निरन्तर निस्फिक्रीको व्यवहार यस्तै थियो ।

फिलिप्पी ३:२०: प्रेरित पावलले अब ती मानिसहरूलाई छोडेर साँचो ख्रीष्ट-विश्वासीहरूतिर आफ्नो ध्यान लगाउँछन्, जसको मन स्वर्गीय कुराहरूमाथि लगाइरहेको हुन्छ ।

याद रहोस्: पावलले यो पत्र लेख्दाखेरि फिलिप्पी शहर रोमी उपनिवेश थियो (प्रेरित १६:१२) । यसर्थ फिलिप्पीका बासिन्दाहरू रोमी नागरिक थिए, जुन रोमी नागरिकहरूको सुरक्षा र तिनीहरूका विशेषाधिकारहरू हुन्थे । रोमी नागरिक मात्र नभई तिनीहरू स्थानीय सरकारका पनि नागरिकहरू थिए । यो पृष्ठभूमि लिएर प्रेरित पावलले यी विश्वासीहरूलाई यसो भन्दै सम्भना दिलाउँछन्: *'किनकि हाम्रो नागरिकता स्वर्गमा छ ।'* अथवा श्री जेम्स मोप्फाटले अनुवाद गरेअनुसार *'हामी स्वर्गको उपनिवेश हौं ।'*

ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको दुईवटा नागरिकता छन् । तिनीहरूको स्वर्गको नागरिकता छ, र यस पृथ्वीमा तिनीहरूको आ-आफ्नो देशको नागरिकता पनि छ । पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलका अन्य वचनहरूले हामीलाई सफासँग सिकाउँछन्, कि हामीले सरकारी अधिकारीहरूको अधीनतामा रहनुपर्छ; किनभने यी अधिकारीहरू परमेश्वरको ठहर र नियुक्तिअनुसार त्यस उच्च ओहदामा बसेका छन् (रोमी १३:१-७) । वास्तवमा ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले सबै कुराहरूमा आफ्नो सरकारको आज्ञापालन गर्नुपर्छ, प्रभुले मनाही गर्नुभएका कुराहरू छोडेर । यसकारण फिलिप्पी विश्वासीहरू स्थानीय शासन-प्रशासनप्रति, साथै रोमी सम्राटप्रति आज्ञाकारी हुनुपरेको थियो; यो उनीहरूको कर्तव्य थियो । यसकारण यस पृथ्वीमा भएका सरकारहरूप्रति हाम्रा जिम्मेवारीहरू छन्; तर स्वर्गमा हुनुहुने हाम्रा प्रभुप्रति निष्ठावान् रहनु हाम्रो प्राथमिकता हो ।

हामी स्वर्गका नागरिकहरू हौं, जसले स्वर्गबाट आउनुहुने मुक्तिदाता प्रभु येशू ख्रीष्टको बाटो हेर्दछौं । बाटो हेर्नु भन्ने शब्दको अर्थ

मूलभाषामा 'उत्सुकतासाथ आउनै लागेको कुरा प्रतीक्षा गर्नु' हो; अथवा अभै अक्षरशः अर्थमा 'केही कुरा सुन्ने र देख्ने तीव्र आकाङ्क्षामा आफ्नो टाउको र गर्दन सकेसम्म ठन्क्याउनु' हो ।

फिलिप्पी ३:२१: जब प्रभु येशू स्वर्गबाट आउनुहुनेछ, तब उहाँले हाम्रा शरीरहरू बदली गर्नुहुनेछ । हाम्रो शरीर दुष्ट होइन; त्यसमा तुच्छ सम्भनुपर्ने केही पनि छैन । तर हामी आफ्नो शरीरको दुरुपयोग गर्छौं; खराबी यसैमा छ ।

तर हाम्रो शरीर एउटा दीनहीन शरीर हो, जुन शरीरले हामीलाई नम्र तुल्याउँछ; किनभने त्यसमा चाउरीहरू देखा पर्छन्, त्यसमा चोटका डाम र दागहरू बस्छन्; उमेरमा बढ्दै जाँदा त्यो पुरानो हुँदै जान्छ । हाम्रो शरीर दुःख्छ । हामी बिरामी हुन्छौं । हाम्रो शरीरको मृत्यु हुनेछ । हाम्रो शरीरले हामीलाई सीमित राख्छ, र त्यसमा जिउन हामीलाई साँघुरो लागेको छ ।

प्रभु येशूले हाम्रो शरीर बदली गर्नुहुनेछ र त्यसलाई एउटा महिमित शरीर तुल्याउनुहुनेछ । महिमाको शरीर भन्नाले के-के बुभ्नुपर्छ, सो हामीलाई पूरा ज्ञान भएको छैन । तर यो निश्चित छ, कि त्यो महिमित शरीर बढ्दो हुनेछैन, त्यो फेरि मर्नेछैन । त्यसलाई न समयले, न प्रकृतिका अवरोध र सीमाहरूले सीमित राख्नेछन् । त्यो महिमित शरीर एउटा वास्तविक शरीर नै हो; त्यो शरीर स्वर्गमा हुने वातावरणहरूको निम्ति सुयोग्य र पूरा सुहाउँदो शरीर हो । त्यो महिमित शरीर बौरिउठ्नुभएको प्रभु येशूको शरीरजस्तो हुनेछ ।

तब हामी सबैजनाको शरीरको रूप एउटै किन हुने? बौरि-उठ्नुभएको प्रभु येशूलाई अभै पनि चिन्न सकिन्थ्यो र चिन्न सकिन्छ । यसकारण अनन्त महिमामा हामी हरेकको शरीरमा आ-आफ्ना व्यक्तिगत चिनारीहरू हुनेछन् ।

परमेश्वरका विशेष सदगुणहरूको सम्बन्धमा हामी पक्का पनि प्रभु येशूजस्तै हुनेछौं । यस खण्डबाट अर्को कुरा सिकाउन सकिँदैन ।

हामी कहिल्यै, अँ, कहिल्यै सर्वज्ञानी र सर्वशक्तिमान् हुनेछौं । हामी एकै समयमा सबै ठाउँहरूमा हुने गरी सर्वव्यापी पनि हुनेछौं ।

तर नैतिक हिसाबले हामी प्रभु येशूजस्तै हुनेछौं । हामी अनन्त-अनन्तसम्म पापबाट मुक्त हुनेछौं । यस खण्डले हाम्रो जिज्ञासा पूरा तृप्त नपार्ला, तर यहाँबाट हामीलाई सान्त्वना दिन र हाम्रो आशा बढाउन प्रशस्त प्रेरणा मिल्छ ।

‘त्यही कार्यअनुसार, जुन प्रभावशाली कार्यद्वारा उहाँले सबै कुराहरू आफ्नो वशमा पार्न सक्नुहुन्छ ।’ हाम्रा शरीरहरूको परिवर्तन गर्नुहुँदा प्रभु येशूले त्यही ईश्वरीय शक्ति काममा लगाउनुहुनेछ, जुन शक्ति उहाँले पछि सबै कुराहरू आफ्नो वशमा पार्नुहुँदा काममा लगाउनुहुनेछ । हिब्रू ७:२५ पदअनुसार उहाँ पूरा रूपले बचाउन सक्षम हुनुहुन्छ । हिब्रू २:१८ पदअनुसार उहाँ परीक्षामा परेकाहरूलाई सहायता गर्न सुयोग्य हुनुहुन्छ । अनि यहूदा १:२४ पदअनुसार उहाँ हामीलाई लड्नदेखि बचाउन र हामीलाई आफ्नो महिमाको सामु अति आनन्दसहित दोषरहित खडा गराउन सक्नुहुन्छ । अनि फिलिप्पी ३:२१ पदअनुसार उहाँ सबै कुराहरू वशमा पार्न सक्नुहुन्छ । ‘यिनै परमेश्वर सदा-सर्वदा हाम्रा परमेश्वर हुनुहुन्छ; उहाँ नै मृत्युसम्म हाम्रो अगुवा हुनुहुनेछ’ (भजन ४८:१४) ।

ज) फिलिप्पी ४:१-९: पावलले उनीहरूलाई निम्न अर्तीहरू दिन्छन्: उनीहरूको बीचमा मेलमिलाप हुनुपर्छ; उनीहरूले एक-अर्कालाई सहायता दिनुपर्छ; प्रभुमा आनन्द गर्नुपर्छ; धीरज धर्नुपर्छ; प्रार्थनाशील हुनुपर्छ; उनीहरूले आफ्नो सोचाइमा लगाम लगाउनुपर्छ ।

फिलिप्पी ४:१: अघिल्लो पदमा प्रेरित पावलले यी खीष्ट-विश्वासीहरूको सामु कति सुन्दर, अद्भुत आशा प्रस्तुत गरे! यस आशाको आधारमा उनीहरू प्रभुमा स्थिर हुनुपरेको थियो; अब

उनीहरूका निम्ति तिनको अर्ती यही हो। यस पदमा यी विश्वासीहरूका निम्ति स्नेहपूर्ण नामहरू प्रयोग गरिएका छन्, जस्तै: 'अति प्रिय भाइहरू', 'आनन्द र मुकुट', अनि 'प्रियहरू'। पहिले पावलले उनीहरूलाई आफ्ना भाइहरू भनेका छन्। यति मात्र कहाँ हो र? उनीहरू तिनका अति प्रिय भाइहरू थिए, जसको तिर्सना तिनले गरिरहेका थिए, अर्थात् तिनले उनीहरूलाई भेट्ने र उनीहरूसित सङ्गति गर्ने खूबै चाहना गरिरहेका थिए। अनि उनीहरू तिनको आनन्द र मुकुट पनि थिए। निश्चय नै वर्तमान समयमा उनीहरू तिनको आनन्दको कारण थिए, र ख्रीष्टको न्यायआसनको सामु उनीहरू तिनको मुकुट हुनेथिए। यस पदको अन्तमा तिनले उनीहरूलाई 'प्रियहरू' भनेका छन्। प्रेरित पावलले यी विश्वासीहरूलाई प्रेम गरेकोमा हामीलाई कुनै शङ्का छैन। अनि प्रभुको काममा तिनको ठूलो प्रभावकारिता कहाँबाट आयो, यसको रहस्य खोल्ने एक चाबी यही पनि हो।

फिलिप्पी ४:२: इयोदिया र सुन्तुखेचाहिँ फिलिप्पीको मण्डलीका दुई बहिनीहरू थिए, जसको बीचमा अमेल थियो। तिनीहरूको बीचमा अमेल ल्याउने समस्या के थियो, सो जानकारी मिलेको छैन, अनि त्यसको जानकारी नमिलेको राम्रो होला।

'म इयोदियालाई विन्ती गर्छु, अनि म सुन्तुखेलाई विन्ती गर्छु' भनेर प्रेरित पावलले यी दुईजनालाई यहाँ बराबर अर्ती दिन्छन्। तिनले तिनीहरूलाई 'प्रभुमा एकै मनका होओ' भन्ने आग्रह गर्छन्। दैनिक जीवनमा सबै कुराहरूमा एक हुनु असम्भव होला; तर प्रभुका कुराहरूमा हामी एक हुन सक्नुपर्छ, एक हुन सम्भव हुन्छ; यसकारण आफ्ना सानातिना व्यक्तिगत भिन्नाभिन्नै विचारहरू हामीले प्रभुको महिमाका निम्ति र उहाँको कामको वृद्धिका निम्ति त्यागनुपर्छ।

फिलिप्पी ४:३: पावलले यस ठाउँमा 'हे साँचो जोड़ीदार!'²⁰ भनेर कसलाई सम्बोधन गरे, सो सम्बन्धमा एकमत छैन। कतिजनाको सुभाउअनुसार यो जोड़ीदार तिमोथी वा लूका थिए अरे; तर मेरो विचारमा एपाफ्रोडिटस यो साँचो जोड़ीदार हुनुपर्ला। जेजस्तो भए

पनि, यी जोड़ीदारले यहाँ 'ती स्त्रीहरूलाई सहायत गर' भन्ने आदेश पाए; ती स्त्रीहरूले बितेको समयमा पावलसँग सुसमाचारमा मेहनत गरेका थिए । यहाँ ती इयोदिया र ती सुन्तुखेको कुरा गरिएको छ । अनि प्रेरित पावलले यहाँ दिएको सल्लाह आजको दिनसम्म हाम्रो अनुभवमा धेरैपल्ट हितकारी सल्लाह ठहरिएको छ । दुईजनाले आपसमा भगडा गरिरहेको बेलामा कुरा मिलाउन प्रायः तेस्रो निष्पक्ष व्यक्ति, एकजना मध्यस्थको खाँचो छ । अनि यो मध्यस्थ परिपक्व हुनुपर्छ, आत्मिक र विवेकी मानिस हुनुपर्छ । मध्यस्थ यस मामिलाको नर्णायक हुनुपर्दैन; उसले न्याय गर्नुपर्दैन, फैसला गर्नुपर्दैन । उसले भगडा गर्नेहरूलाई परमेश्वरको वचनप्रति निष्ठावान् होओ भन्ने आह्वान गर्नुपर्छ र पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलबाट यी दुईजनालाई यिनीहरूको समस्या समाधान गर्ने उपाय यही हो भनेर देखाउन सक्नुपर्छ ।

'जुन स्त्रीहरूले मसँग सुसमाचारमा मेहनत गरे' भन्ने वाक्यमा अर्थ लगाउने काम हामीले होशियारीसाथ गर्नुपर्छ । यी स्त्रीहरूले प्रेरित पावलसित सुसमाचार प्रचार गर्दथिए भन्ने कल्पना हृददेखि बाहिरको हो । दिदीबहिनीहरूका निम्ति सुसमाचारमा परिश्रम गर्न सक्ने अरू धेरै तरिकाहरू छन्, जस्तै: ख्रीष्टका सेवकहरूलाई अतिथि-सत्कार गरेर, घर-घरमा मानिसहरूलाई भेटघाट गरेर, दिदीबहिनीहरू र नानीहरूको बीचमा सेवकाइ गरेर । तर सार्वजनिक शिक्षा दिनु र प्रचार गर्नु स्त्रीहरूलाई मनाही गरिएको छ । यसकारण तिनीहरूले यस प्रकारको सेवकाइ नखोजून् ।

यहाँ क्लेमेन्ट नाम भएका अर्को सहकर्मीको नाम उल्लेख गरिएको छ, जसको विषयमा हामीलाई केही निश्चित जानकारी भएको छैन । त्यसपछि पावलले आफ्ना अन्य सहकर्मीहरूको कुरा गर्छन्, जसका नामहरू जीवनको पुस्तकमा लेखिएका छन् । ख्रीष्ट येशूमाथि राखिएको विश्वास र उहाँको निम्ति गरिएको सेवा कति धन्यको हुँदो रहेछ, यो यहाँ कति सुन्दर ढङ्गले व्यक्त गरिएको छ ! यो त एउटा अनन्त, अवर्णनीय धन्यता हो ! !

फिलिप्पी ४:४: पावलले फिलिप्पीको सम्पूर्ण मण्डलीलाई सम्बोधन गरेर अब आफूलाई मन पराएको अर्ती दोहोस्त्राउँछन् । तिनले दिएको अर्तीको रहस्य खोल्ने चाबीरूपी शब्द 'प्रभुमा' हो । हाम्रो जीवनमा कस्ता-कस्ता प्रतिकूल परिस्थितिहरू आइपर्न सक्छन्, तर ख्रीष्ट-विश्वासीहरू सधैं प्रभुमा रमाउन सक्छन् ।

ख्रीष्टमा हुने आनन्दको विषयमा श्री जे. एच. जोवेटले आफ्नो अनुभव यस प्रकारले बताएका छन्:

'ख्रीष्टमा हुने आनन्द हाम्रो वरिपरिका परिस्थितिहरूमा निर्भर गर्दैन; किनभने हाम्रो आनन्द हाम्रो वातावरणको फल हो भने, हाम्रो आनन्दको निम्ति कुनै निश्चयता हुनेछैन । यो त हावाबतास चलिरहेको रातमा खुला जग्गामा एउटा मैनबत्ती बालेको बराबर हो । एक क्षणमा त्यस मनबत्तीले उज्यालो देला र त्यसको बलाइ स्थिर होला; तर अर्को एक क्षणमा हावाको भोक्काले बत्ती धीमा पारिहाल्ला र त्यो एकैक्षणमा निभिहाल्ला । तर ख्रीष्टमा पाइने आनन्द हाम्रो जीवनको अदलबदल हुने परिवेशसित सम्बन्ध राख्दैन । हाम्रो दिन बितिजान्छ, तर हाम्रो आनन्द त्यससित बित्दैन ।

मेरो जीवनमा मैले गरेको अनुभवको कुरा आयो: एक समयमा मेरो सुदिन असर महिनाको घमाइलो दिनजस्तो थियो । तर केही समयपछि त्यस सुदिनको ज्वार भाटा पो बन्यो, र पुसमाघको धमिएको, उराठलाग्दो दिनजस्तै भयो । आजको दिनमा मैले विवाहको सेवकाइ सुसम्पन्न गरें; भोलिपल्ट एउटा दफनको सेवकाइ गरियो । एक दिनमा मले दसजनालाई प्रभुका निम्ति जितें; त्यसपछि लामो समयसम्म मैले आफ्नो सेवकाइद्वारा कसैलाई पनि प्रभुकहाँ ल्याउन सकिनँ । हाम्रा दिनहरू मौसमजस्तै बदलिन्छन् । तर ख्रीष्टमा पाएको आनन्द स्थिर रहन्छ । अनि उहाँको आनन्दको यस अचम्मको अटल स्थिरताको रहस्य केमा छ होला त ?

त्यसको रहस्य यहाँ खोलिन्छ । यसको रहस्य प्रभु येशूको निम्न प्रतिज्ञामा छ: 'हेर, म सब दिन, अँ, यस युगको अन्तसम्म तिमीहरूको साथमा छु' (मत्ती २८ : २०) । हाम्रा दिनहरू अदलबदल हुन्छन्; तर

उहाँ कहिल्यै बदली हुनुहुन्न (यकूब १:१७), न कुनै समयमा थाक्नुहुन्छ (यशैया ४०:२८) । उहाँ सुदिनको साथी हुनुहुन्न; कुदिन आएर हामीलाई त्यस चिसो वातावरणमा हाम्रा दुःखहरूमा एकलै छोडिजाने मित्र हुनुहुन्न । मेरा उत्सव र खुसीयालीका दिनहरूमा मलाई भेट्न आउनुहुने, तर मेरा गरिबी र हारका दिनहरूमा बेपत्ता हुनुहुने मतलबी मित्र उहाँ हुनुहुन्न । मैले आफ्नो जीतको माला पहिरेको दिनमा उहाँ देखा पर्नुहुने, तर मैले काँडाको मुकुट लाएको दिनमा मबाट लुक्नुहुने उहाँ कहाँ हुनुहुन्छ र ? होइन, होइन, उहाँ त सबै दिनहरूमा मेरो साथमा हुनुहुन्छ नै । मैले उन्नति गरिरहेका दिनहरूमा र मेरो विरोध भइरहेका दिनहरूमा, कसैको मृत्युको अशुभ दिनमा होस्, अथवा कसैको विवाहको शुभ दिनमा होस्, सबै दिनहरूका निम्ति 'म तिम्रो साथमा छु' भन्ने प्रतिज्ञा जारी रहेको छ । जन्मको दिनदेखि जीवनभरि मृत्युको दिनसम्म, अँ, न्यायको दिनमा पनि प्रभु येशू हाम्रो साथमा हुनुहुन्छ र हुनुहुनेछ ।' 21)

फिलिप्पी ४:५: 'तिमीहरूको कोमलता सबै मानिसहरूलाई थाहा होस् !' पावलले उनीहरूलाई यहाँ यसो गर्नका निम्ति आग्रह गर्छन् । कोमलताको अनुवाद निम्न किसिमले गरिएको छ, जस्तै: समर्पण, विनम्र भुकाइ, असल समझदारी, मनोहर सन्तुलन र आफ्नो जिद्दी तुरुन्तै छोडिहाल्ने तत्परता । यस शब्दको अर्थ बुझ्नुमा हामीमध्ये कसैलाई केही समस्या नहोला; तर यो आदेश सबै मानिसहरूको सिलसिलामा पालन गर्न हामीलाई किन यति गाह्रो भइरहेको छ ? यो एउटा गहन तलाशको विषय हो ।

प्रभु नजिकै हुनुहुन्छ । प्रभु येशू अहिले यहाँ हामीसँग उपस्थित हुनुहुन्छ, र उहाँको दोस्रो आगमन पनि नजिकै छ । यी दुईवटा कुराहरू सत्य छन्, तब यीमध्ये किन छानौं ? आउनुहोस्, हामी यी दुईवटा कुराहरू यस व्याख्याको सठीक अर्थको रूपमा रहन दिऔं !

फिलिप्पी ४:६: ख्रीष्ट-विश्वासीले कुनै कुराको निम्ति फिक्री नगर्नु – के यो सम्भव छ ? हो, जबसम्म विश्वासको प्रार्थना हाम्रो स्रोत हुन्छ, तबसम्म यो कुरा सम्भव हुन्छ । हाम्रो जीवन खिचखिचदेखि

कसरी मुक्त हुन्छ, सो कुरा यस पदको बाँकी भागमा बताइन्छ । हामीले हरेक कुरा प्रार्थनामा प्रभुकहाँ लानुपर्छ । अनि हरेक कुरा भनेको हरेक कुरा हो । उहाँको प्रेमी वास्ता र चासो नलाग्ने सानो वा ठूलो कुरा केही पनि हुँदैन ।

प्रार्थना भनेको प्रार्थना चढाउने कार्य बुझिन्छ; तर प्रार्थना मनको भावना पनि हो । किनभने विभिन्न समयहरूमा प्रार्थना गरेर हामी प्रभुकहाँ जान्छौं, र उहाँको सामु हाम्रा विन्तीहरू पेश गर्छौं । तर हामीमा प्रार्थना गर्ने वातावरण सृजना गर्न पनि मिल्छ, र त्यस प्रकारको वातावरणमा सधैं जिउन सकिन्छ । हाम्रो जीवनको नित्य मनस्थिति प्रार्थना गर्ने मनस्थिति हुन सक्छ र हुनुपर्छ पनि । हाम्रो जीवनको मनोभावना प्रार्थना हुनुपर्छ; 'सबै कुरामा प्रार्थना' भन्नाले हाम्रो मनको भावना बुझ्न सकिन्छ भने '... र विन्ती' भन्नाले हाम्रा विभिन्न अनुरोधहरू बुझ्नुपर्ला, जुन अनुरोधहरू हामी प्रभुको सामु ल्याउँदछौं ।

तर हामीले अनुरोधहरू धन्यवादसाथ परमेश्वरलाई जनाउनुपर्छ । एकजना अज्ञात भाइले यस पदको सार यस प्रकारले गरेका छन्: 'कुनै कुरामा हामी चिन्तित हुनुहुँदैन; हरेक कुरामा हामीले प्रार्थना गर्नुपर्छ; जुनै कुरामा पनि हामी धन्यवादी हुनुपर्छ ।'

फिलिप्पी ४:७: हाम्रो जीवनमा यी सद्भावनाहरूको बलियो जग बसालिएको छ भने, परमेश्वरको शान्तिले हाम्रो हृदय र हाम्रो मन ख्रीष्ट येशूमा र उहाँद्वारा रक्षा गर्छ । परमेश्वरको शान्तिले हाम्रो सारा समझलाई मात गरिदिन्छ । जब ख्रीष्ट-विश्वासीले परमेश्वरमाथि ठूलो आङ्भरोसा गरेको हुन्छ, तब परमेश्वरको शान्ति उसको मनमा उर्लेर आउँछ र उसमा एउटा पवित्र विश्राम र परितोष पैदा गर्छ ।

नदीजस्तो राम्रो ईश्वरको शान्ति,
दुःख हटाउँछ हाम्रो, हुँदा खूब वृद्धि,
पूरा छ, तै हुन्छ, भन् फराकिलो,
पूरा छ, तै बढ्छ अभै गहिरो ।

कोरसः परमेश्वरमा स्थापित मनमा छ आराम,
वचनअनुसार पाई शान्ति र विश्राम ।

श्री फ्रान्सिस रिड्ली हावर्गलको रचनाअनुसार

परमेश्वरको शान्तिले हाम्रो सारा समभलाई मात गरिदिन्छ । संसारका मानिसहरूले यस कुराको एक छेउ धरि बुझ्न सक्दैनन्; अनि परमेश्वरको शान्ति अनुभव गर्ने ख्रीष्ट-विश्वासीहरूका निम्ति पनि परमेश्वरको शान्ति एउटा रहस्यमय कुरा रहन्छ । दुःखद घटना घटेको घडीमा वा प्रतिकूल परिस्थितिहरूमा उनीहरूलाई डरत्रास केही पनि छैन, कसरी ? यसमा उनीहरू आफै पनि छक्क पर्दछन् ।

यस शान्तिले हृदयको रक्षा-कवचको काम गर्छ, र हाम्रो विचारको प्रवाह रक्षा गर्ने बलियो मोर्चा हुन्छ । यसकारण यो कति उपयोगी पुष्टिकर चास्नी हो; किनभने हाम्रो समयचाहिँ मानसिक रोगहरू, मानसिक विकारहरू, मानसिक तनावहरू र प्रशान्तक दवाईहरूको जमाना हो ।

फिलिप्पी ४:८ : अबचाहिँ प्रेरित पावलले हाम्रो विचारगराइ र सोचाइको विषयमा केही निर्देशात्मक सल्लाहहरू दिन लागेका छन् । पवित्र बाइबलको शिक्षा यस विषयमा जहाँ पनि सुस्पष्ट हुन्छ: हामीले आफ्नो सोचाइ नियन्त्रण गर्न सक्छौं, र नियन्त्रण गर्न सक्नुपर्छ । यसकारण जब हाम्रो मन हामीलाई मन नपरेका विचारहरूले भरिएको हुन्छ, तब हामीले 'म यी विचारहरू आउनदेखि रोक्न सक्दिनँ' भनेर यस प्रकारको हार खाएको भावना अपनाएकोमा कुनै बहाना गर्न पाउँदैनौं । वास्तवमा हामीले यी नचाहिएका विचारहरू रोक्न सक्छौं । अनि यस रहस्यको चाबीको नाम सकारात्मक सोचाइ हो । नयाँ, असल सोचमा पुराना विचारहरू निकालिदिने ठूलो रेचक शक्ति छ भन्ने नियम हिलोआज राम्ररी चिनिएको छ । किनभने कुनै पनि मानिसले एकै समयमा आफ्नो मनमा खराब विचारहरू र प्रभु येशूमाथि केन्द्रित विचारहरू राख्न सक्दैन । यसकारण खराब विचारहरू आउन खोजेमा

उसले तुरुन्तै ख्रीष्ट येशू र उहाँको त्राणको काममाथि आफ्नो विचार लगाएर यी कुराहरूको विषयमा मनन-चिन्तन गर्नुपर्छ। वर्तमान समयमा ज्ञानसुसम्पन्न मनोवैज्ञानिक र मनश्चिकित्सकहरू प्रेरित पावलसित यस कुरामा सहमत हुन्छन्। तर तिनीहरूले नकारात्मक विचारहरूबाट आउने खतराहरूमा बढी जोड दिन्छन्।

हामीले फिलिप्पी ४:८ पदमा प्रभु येशू ख्रीष्टलाई देख्न सक्नलाई ठूलो खोज गर्नुपर्दैन। किनकि जे-जे कुरा सत्य छन्, जे-जे कुरा आदरको योग्य हुन्छन्, जे-जे कुरा न्यायसङ्गत छन्, जे-जे कुरा चोखा र शुद्ध छन्, जे-जे कुरा मनोहर छन्, जे-जे कुरा तारिफ गर्न लायकका छन्, सबै सद्गुणहरू र प्रशंसाको योग्य जे पनि – ती सबका सब कुराहरू हामीले उहाँमा भेट्दाउँछौं। आउनुहोस्, हामी यी सद्गुण-हरूमाथि एक-एक गरी ध्यान दिऔं !

- क) सत्य कुराचाहिँ भूटो र भर नपर्दो होइन, तर साँचो, सच्चा र वास्तविक हो।
- ख) आदरको योग्यको कुरा छलरहित र इमानदार हुनुपर्छ, नैतिक हिसाबले आकर्षित हुनुपर्छ।
- ग) न्यायसङ्गत मानिस परमेश्वर र मानिसहरूप्रति धर्मी र न्यायी हुन्छ।
- घ) चोखोपनाले मानिसको उच्च नैतिक चरित्र सङ्केत गर्छ।
- ङ) मनोहर कुरा हेर्नुमा र विचार गर्नुमा प्रशंसनीय, बिलकुल सठीक र अनुकूल देखिन्छ।
- च) तारिफ गर्न लायकको कुरा यशपूर्ण र सुनामको योग्य वा सुन्नुमा मीठो हुनु भनेर अनुवाद गर्न सकिन्छ।
- छ) सद्गुणचाहिँ नैतिक श्रेष्ठता हो।
- ज) प्रशंसाको योग्य हुने कुरा सिफारिस र अनुमोदन गर्न लायक हो।

फिलिप्पी ४:७ पदमा पावलले यी पवित्र जनहरूलाई यो आश्वासन दिएका छन्: परमेश्वरले उनीहरूका हृदय र विचारहरू खीष्ट येशूमा रक्षा गर्नुहुन्छ । तर यस कुरामा उनीहरूको पनि जिम्मेवारी रहेको छ । त्यो कुरा तिनले उनीहरूलाई भन्न भुलेनन् । जुन मानिसले आफ्नो सोचाइ शुद्ध भएको चाहँदैन, परमेश्वरले त्यस मानिसको मन र विचार रक्षा पनि गर्नुहुन्न ।

फिलिप्पी ४:९: प्रेरित पावलले फेरि पनि आफूलाई पवित्र जनहरूका निम्ति उत्तम उदाहरणको रूपमा पेश गर्छन् । जुन कुराहरू यी विश्वासीहरूले तिनीबाट सिके र तिनको जीवनमा देखे, ती कुराहरू उनीहरूले व्यवहारमा ल्याउनुपर्छ; उनीहरूका निम्ति तिनको आग्रह यही हो ।

अनि पावलको यो आग्रह फिलिप्पी ४:८ पदसित नजिकको सम्बन्ध राख्छ; यो महत्त्वपूर्ण कुरा हो । असल, उच्च चरित्रचाहिँ असल, उच्च विचारको फल हो । जसको सोचाइ शुद्ध छ, उसको जीवन पनि शुद्ध हुनेछ । तर जसको मन भ्रष्टताको कुवा हो, त्यसको भ्रष्टाचारको धारा बग्दैछ; यो सुनिश्चित छ । अनि यो पनि कहिल्यै नबिसर्गै: जुन मानिसले कुनै खराब कुराको विचार लामो समयसम्म आफ्नो मनमा ठाउँ दिन्छ, त्यस मानिसले अन्तमा त्यो खराबी पूरा गरिछोड्नेछ ।

प्रेरितको उच्च उदाहरण जस-जसले देखासिकी गर्छन्, तिनीहरूलाई शान्तिको परमेश्वर साथमा हुनुभएको प्रतिज्ञा गरिएको छ । फिलिप्पी ४:७ पदमा परमेश्वरको शान्ति प्रार्थनाशील मानिसको भाग र हिस्सा भएको छ भने, यहाँ, यस पदअनुसार शान्तिको परमेश्वर पवित्र जीवन जिउनेहरूको साथमा हुनुहुने मित्र हुनुहुन्छ । यहाँ भन्न खोजिएको तात्पर्य के हो भने, जस-जसको जीवन सत्यताको मूर्त रूप भएको हुन्छ, उनीहरूको नजिक परमेश्वर हुनुहुन्छ र उहाँसितको आत्मीयता उनीहरूको वर्तमान मीठो अनुभव हुन्छ ।

भ) फिलिप्पी ४:१०-२०: यी पवित्र जनहरूले पठाएको आर्थिक सहायताका निम्ति तिनले उनीहरूलाई धन्यवाद दिन्छन् ।

फिलिप्पी ४:१०: यस खण्डमा पावलले आर्थिक सहयोगको विषयमा फिलिप्पीको मण्डली र तिनको बीचमा सम्बन्ध केकस्तो थियो, सो बताउँछन् (फिलिप्पी ४:१०-१९) । परमेश्वरका पवित्र जनहरूमध्ये जस-जसको आर्थिक समस्या हुन्छ र जो-जो विपत्तिहरूको चपेटमा परेका छन्, तिनीहरूका निम्ति यी पदहरू धेरै अर्थपूर्ण ठहरिएका छन्, यसको साध्य छैन ।

पावल रमाउँदैथिए; किनभने अहिले, अन्तमा फिलिप्पीहरूले तिनलाई प्रभुको काममा सहायता पुऱ्याउन तिनीकहाँ केही आर्थिक सहयोग पठाए; किनकि बीचमा केही समयका निम्ति उनीहरूले केही पठाउँदैनथिए । जुन समयमा तिनले उनीहरूबाट कुनै सहायता पाउँदैनथिए, 'त्यस समयमा तिमीहरूले किन केही पनि पठाएनौ' भनेर तिनले उनीहरूलाई कुनै पनि दोष लाउँदैनन्; किनभने उनीहरूले आर्थिक सहयोग पठाउने मौका पाएनन् । श्री मोफ्फाटले यो कुरा यस प्रकारले अनुवाद गरेका छन्: 'तिमीहरूमा मेरो वास्ता गर्ने अभाव कहाँ थियो र ! ? मलाई वास्ता देखाउने तिमीहरूको मौका नै थिएन ।'

फिलिप्पी ४:११: आर्थिक सहयोगको विषयचाहिँ बढो होशियार हुनुपर्ने र शिष्टाचार देखाउने विषय हो । पावलले यो विषय यहाँ कसरी व्यवहार गरेका छन्, सो हेर्न लायकको छ; किनभने तिनले आफ्नो आर्थिक खाँचोगाहोको विषयमा गनगन गरेका छैनन् । कुनै हालतमा पनि फिलिप्पीहरूमा तिनको विषयमा यस प्रकारको विचार आउनु हुँदैनथियो । किनकि तिनी भौतिक परिस्थितिहरूमाथि पराश्रित हुँदैनथिए । तिनको आर्थिक अवस्था जस्तोसुकै होस्, तिनले सन्तुष्ट रहने पाठ सिकेका थिए । सन्तुष्टि धनसम्पत्तिभन्दा ठूलो कुरा हुँदो रहेछ;

किनकि सन्तुष्टिले कुनै धन कमाउँदैन, तर जुन प्रसन्नता धनसम्पत्तिले दिन सक्छ, त्यस प्रकारको प्रसन्नता सन्तुष्टिले धन-सम्पत्ति प्राप्त गर्ने इच्छा हामीबाट वञ्चित गरेर पो हामीलाई दिन्छ ।

‘ख्रीष्ट-विश्वासीको पेट खाली छ, रपनि निराश नभई उसले आफ्नो शिर उठाएको छ भने; उसको गोजी रितै छ, तापनि उसको मुख अँध्यारो छैन भने; उसले आफ्नो तलब वा वेतन नपाएर पनि उसको हृदय खुशी हुन्छ भने; अरू मानिसहरूले हार खाएको अवस्थामा ऊ परमेश्वरमा रमाउन र आनन्दित रहन सक्छ भने, त्योजस्तो आशिषित रहस्य अरू के हुन सक्थ्यो त ?’ (सङ्कलित)

फिलिप्पी ४:१२: पावलले होचिन जान्दथिए, अँ, आफूसँग उब्रोपाब्रो हुन पनि जान्दथिए । यहाँ होचिनु भनेको जीवनका अति आवश्यकता परेका कुराहरू नभएका हुनाले नीचो हुनु बुझिन्छ । अनि भरिपूर्ण अवस्थाचाहिँ आफूलाई चाहिएको भन्दा बढी भएको स्थिति हो; तिनका निम्ति बेला-बेलामा यस्तो समय पनि भएको थियो । सबै ठाउँमा र सबै कुराहरूमा भरपेट हुन, साथै भोकै रहन, भरिपूर्ण हुन, साथै खाँचोमा पर्न पनि तिनले सिकेका थिए । प्रेरित पावलले यो पाठ कसरी सिके ? परमेश्वरको इच्छाअनुसार जिएर नै । अनि यसमा तिनी निश्चित हुन्थे: तिनी जहाँ थिए, त्यहाँ तिनी परमेश्वरको खटनमा भएका थिए; अनि जुन परिस्थितिहरू तिनले सामना गर्नुपरेको थियो, ती परिस्थितिहरू परमेश्वरले ठहराउनुभएको हो भन्ने कुरामा तिनी ढुक्कै हुन्थे । तिनी भोकै रहनुपर्थ्यो भने, तिनका निम्ति परमेश्वरको इच्छा यस्तो हुन्थ्यो । अनि जब तिनी भरपेट भएका थिए, तब तिनका निम्ति प्रभुको योजना यस प्रकारको थियो । तिनी ख्रीष्ट राजाको सेवामा व्यस्त रहन्थे, र त्यसमा विश्वासयोग्य हुन्थे; यसकारण तिनले पनि भन्न सके: ‘हो पिता, किनकि तपाईंको दृष्टिमा यस्तै असल ठहरियो’ (मत्ती ११:२६) ।

फिलिप्पी ४:१३: त्यसपछि प्रेरित पावलले ‘मलाई शक्ति दिनुहुने ख्रीष्टद्वारा म सबै कुराहरू गर्न सक्छु’ भन्ने वाक्य लेख्छन् । धेरैजना

त्यसमा छक्क परेका छन् । के हामी यस वाक्यको अर्थ अक्षरशः लिन सक्छौं ? के तिनले 'मेरो निम्ति गर्न नसक्ने केही पनि छैन; म जे पनि गर्न सक्छु' भन्ने कुरा पक्का विश्वास गर्थे र ? यस प्रश्नको उत्तर यस प्रकारको छः 'म सबै कुराहरू गर्न सक्छु' भन्नेमा प्रेरित पावलले परमेश्वरको इच्छानुसार आफूले गर्नुपर्ने जेजति कुराहरू सम्भन्थे । प्रभुका अह्लाउपहाउहरूको साथमा उहाँबाट यी आदेशहरू पूरा गर्ने शक्ति पनि आउँछ भन्ने कुरा तिनले अनुभवबाट सिकेर जान्थे । तिनलाई थाहै थियो, कि परमेश्वरले तिनलाई जुन काम अह्लाउनुहुन्छ, त्यो काम पूरा गर्ने अनुग्रह पनि दिनुहुन्छ, नत्र उहाँले तिनलाई त्यो काम कहिल्यै अह्लाउनुहुनेथिएन । अनि यहाँ 'सबै कुराहरू' भन्ने सन्दर्भ ठूलो गरिबी र भोकमरी बुभ्नुपर्ला, असाधारण साहसपूर्ण कार्यहरू होइन ।

फिलिप्पी ४:१४: अहिलेसम्म लेखेको कुरा एकातिर पारेर तिनले यी फिलिप्पीका विश्वासीहरूलाई यसो भन्दै धन्यवाद दिन चाहेका छन्: 'मेरो कष्टमा सहभागी भएर तिमीहरूले असल गर्द्यौ।' पावल भ्यालखानामा बसिरहेका थिए, अनि फिलिप्पीहरूले तिनको खाँचो पूरा गर्न केही आर्थिक सहयोग पठाएको सिलसिलामा तिनले यसो लेखे होलान् ।

फिलिप्पी ४:१५: अनि बितेको समयमा पनि फिलिप्पीहरू दिने सम्बन्धमा प्रशंसनीय थिए । किनभने पावलको सेवकाइको शुरुमा, जब तिनी म्यासिडोनियाबाट हिँडे, तब अरू कुनै मण्डलीले तिनलाई आर्थिक सहयोग गर्दैनथियो । तर फिलिप्पीहरू त्यस सेवामा विशेष थिए ।

परमेश्वरको परमप्रिय वचनमा यीजस्ता सानातिना कुराहरू लेखिएकोमा हामीले अचम्म मान्नुहुँदैन । किनभने हामीले प्रभुका सेवकहरूलाई जेजति सहायता दिन्छौं, त्यो सबै हामीले वास्तवमा प्रभु येशूलाई दिएका हौं भन्ने कुरा यसबाट बुझिन्छ । उहाँले एक-एक पाईको हिसाब राख्नुहुँदो रहेछ । उहाँको निम्ति जे गरिन्छ, त्यसको

ख्याल हुन्छ-हुन्छ । अनि उहाँले पूरा नाप, खाँदी-खाँदी, हल्लाई-हल्लाई र पोखिने गरी प्रतिफलहरू दिनुहुन्छ (लूका ६:३८) ।

फिलिप्पी ४:१६: हो, पावल थेस्सलोनिकामा हुँदाखेरि उनीहरूले तिनको खाँचो पूरा गर्न समय-समयमा केही रकम पठाए । फिलिप्पी-हरूले प्रभुसित घनिष्ठ सम्बन्ध कायम राख्थे, र यसैकारणले अनुदान दिने विषयमा उनीहरूले उहाँको अगुवाइ पाउने गर्थे भन्ने कुरा सुस्पष्ट देखिन्छ । पवित्र आत्माले उनीहरूको हृदयमा बेला-बेलामा प्रेरित पावलका निम्ति बोझ हालिदिनुभयो । अनि उनीहरूले उहाँको अगुवाइअनुसार तिनलाई कुनै रकम पठाए, अँ, उनीहरूले थेस्सलोनिकामा दुईपल्ट पठाए । पावल त्यस शहरमा थोरै समय मात्र बसेको कुरा हामीले भुल्नुहुँदैन । तब तिनका निम्ति यी विश्वासीहरूको वास्ता कति ठूलो थियो, सो अभै स्पष्ट हुन्छ ।

फिलिप्पी ४:१७: पावलको निःस्वार्थी भावना यस पदबाट देखा पर्छ । फिलिप्पीहरूको अनुदानभन्दा तिनले सधैं उनीहरूको वृद्धि र लाभ खोज्थे । तिनका निम्ति आर्थिक सहयोग पाउनु ठिककै थियो, तर यसका निम्ति प्रशस्त प्रतिफल यी ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको खातामा लेखिएको होस्; तिनको खास चाहना यसैमा थियो । प्रभुलाई दिइएको रकमचाहिँ दिने दाताको खातामा लेखिन्छ; त्यसको हरहिसाब हुन्छ । आउँदो दिनमा यसका निम्ति सय गुणा प्रतिफल दिइनेछ ।

हामीसँग भएको जेजति पनि प्रभुको सम्पत्ति हो । अनि जब हामीले प्रभुलाई केही दिन्छौं, तब हामी खास गरी उहाँलाई उहाँकै सम्पत्तिको केही अंश दिएका छौं । ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले आपसमा दशांश दिने-नदिने सम्बन्धमा तर्कवितर्क गर्छन्; तर यस विषयमा तिनीहरूले खास कुरा बुझेका छैनन् । दशांश दिने आज्ञा त व्यवस्थाको अधीनतामा रहेका इस्राएलीहरूलाई पो दिइएको थियो । दशांशचाहिँ परमप्रभुलाई दिने निम्नतम रकम थियो । तर हामी अनुग्रहको समयमा बाँचिरहेका छौं । यसकारण 'मैले प्रभुलाई कति दिए ठीक हुन्छ होला ?' भन्ने प्रश्न सोध्नु उचित होइन, तर बरु 'प्रभुको सम्पत्तिबाट मैले

कति राखे ?' भन्ने प्रश्न पो समुचित ठहरिन्छ । यसकारण कमखर्च गर्ने, त्यागपूर्ण जीवन जिउने इच्छा ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको चाहना हुनुपर्छ । प्रभुको कामका निम्ति हामी आफ्नो आम्दानीबाट सकभर ठूलो हिस्सा दिने गरौं, अझै ठूलो हिस्सा दिने कोशिश गरौं ! ख्रीष्टको सुसमाचार नसुनेर मानिसहरू किन नष्ट होऊन् ? हाम्रो खातिर कोही पनि नाश हुनु नपरोस् ।

फिलिप्पी ४:१८: 'मसँग सबै थोक छन्, र म भरपूर भएको छु' भनेर पावलले भन्न सके । हाम्रो एक्काइसौं शताब्दीमा यो कस्तो सुनिन्छ ? प्रभुको कुनचाहिँ सेवक 'मसँग प्रशस्त छ' भन्ने कुरा स्वीकार गर्न तयार होलान् ? होइन, रकम मागिहिँड्ने विभिन्न व्यापारधन्ध अपनाउने 'प्रभुका दासहरू'को कानमा पावलको यो कुरा पक्का पनि अनौठो सुनिनुपर्छ । वर्तमान समयमा प्रभुको नाममा गरिने, निर्लज्ज ढङ्गले गरिएका आर्थिक संग्रह-अभियानहरू परमेश्वरको दृष्टिमा कति घिनलाग्दा हुनुपर्ला, विचार गर्नुहोस् ! यी अनुचित कार्यहरूद्वारा ख्रीष्ट येशूको नामको निन्दा भएको छ । यस किसिमको संग्रह गर्ने काम अनावश्यक छ । किनकि बितेको समयमा श्री हड्सन टेलरले यसो भन्न सके: 'परमेश्वरको कामका निम्ति परमेश्वरको तरिका अपनाउनुपर्छ; तब त्यसका निम्ति परमेश्वरको प्रबन्धमा कहिल्यै कुनै अभाव हुनेछैन ।' तर वर्तमान समयमा हामीले परमेश्वरको काम र उहाँका निम्ति गरिएको परिश्रमको बीचमा छुट्ट्याउन छोडेका छौं; हाम्रो समस्या यसैमा छ । किनभने नामअनुसार मात्र गनिएको ख्रीष्टको निम्ति गरिने सेवामा व्यस्त रहेर पनि हामीले परमेश्वरको इच्छा पूरा नगरेको सम्भव हुन्छ । अनि जहाँ पैसा प्रशस्त हुन्छ, त्यहाँ ठूलो खतरा पनि छ: यस्तो अवस्थामा परमेश्वरको अनुमोदन र स्वीकृति नपाइएका कामहरूमा संलग्न हुनु बढी सम्भव देखिन्छ । हामी यहाँ श्री हड्सन टेलरको कुरा फेरि एकपल्ट उद्धृत गर्छौं, जसले यसो भनेका छन्: 'हाम्रो कोषमा आर्थिक अभाव हुन्छ कि भन्ने डर होइन, तर कतै पवित्र नपारिएका रकमहरू पो जम्मा हुनुदेखि हामी बढी डराउनुपर्छ ।'

फिलिप्पीहरूबाट एपाफ्रोडिटसको हातमा पठाइएको प्रेमसहितको दानको बयान पावलले कसरी गर्छन्, सो सुन्नुहोस् ! 'यो त मीठो बास्ना आउने सुगन्ध, एउटा ग्रहणयोग्य बलिदान हो, जुनचाहिँ परमेश्वरलाई खूबै मन पर्छ।' नयाँ नियममा अरू कहीं होइन, केवल एफेसी ५:२ पदमा, र त्यहाँ ख्रीष्ट येशूको सम्बन्धमा यी शब्दहरू अर्को एकपल्ट मात्र प्रयोग गरिएका छन्। फिलिप्पीहरूले पावललाई पठाएको बलिदानयुक्त अनुदान परमेश्वरको निम्ति मीठो बास्ना आउने सुगन्ध थियो; यसो भनेर पावलले यो अनुदान कति सम्मानित तुल्याएका छन् !! यो त परमेश्वरका निम्ति मीठो बास्ना आउने एउटा बलिदान थियो, जुन बलिदानचाहिँ ग्रहणयोग्य र परमेश्वरलाई खूबै मन पर्दो भएको थियो।

श्री जे. एच. जोवेटले त्यसको स्पष्टीकरण यस प्रकारले दिएका छन्:

'अहो, अरूको आँखाहरूमा सानो, नगण्य एकै दयाको कामको प्रभाव कति विशाल हुँदो रहेछ ! जुन कुरा हामीले एकजना गरिब दुःखीको सेवा गरेको ठान्यौं, त्यो कुरा वास्तवमा स्वर्गको राजासितको बरताव पो भएछ ! जुन सुगन्ध हाम्रो वरिपरि, हाम्रै छिमेकमा सीमित रहन्छ भनेर हामीले भन्थान्यौं, त्यस सुगन्धको मकमक बास्ना विश्वभरि पो छरिएको रहेछ। अहो, पावलसितको उनीहरूको सरोकारचाहिँ पावलका प्रभु र मुक्तिदाताको सेवा पो भएको रहेछ।' 22)

फिलिप्पी ४:१९: अबचाहिँ पावलले यस अध्यायको सबैभन्दा प्रख्यात र सर्वप्रिय पद लेख्न लागेका छन्। तर यस सम्बन्धमा हामी यो कुन सन्दर्भमा लेखियो, सो कुरा नभुलीं: फिलिप्पीहरूको विश्वास-योग्य भण्डारीपनाको वर्णन गरेपछि यो प्रतिज्ञा लेखिएको छ। अर्को शब्दमा भन्न हो भने, उनीहरूले परमेश्वरलाई आफ्ना भौतिक सम्पत्ति-बाट यति धेरै दिए, कि उनीहरूको भण्डार रिक्तो भयो र उनीहरू अब जीविका कसरी चल्ने हो भन्ने जोखिममा परेका थिए। यसकारण परमेश्वरले उनीहरूको सबै खाँचो पूरा गर्नुहुनेथियो। यस पदको

सन्दर्भमा केही ख्याल नगरी हामीले यो पद आफ्नो निम्ति प्रयोग गर्नुहुँदैन; त्यो त सरासर यसको दुरुपयोग गरेको ठहरिनेथियो। हे ख्रीष्ट-विश्वासीहो, के तपाईंले सबै पैसा आफ्नो लागि मात्र खर्च गर्नुहुन्छ र तपाईंलाई परमेश्वरको कामको निम्ति दिनुपर्छ भन्ने सम्भना धरि आउँदैन? यो त फुर्मासी ठहरिन्छ। के यही अवस्थामा 'परमेश्वरले तिमीहरूको सबै खाँचो पूरा गरिदिनुहुनेछ' भन्ने प्रतिज्ञा तपाईंले आफ्नो मन बिसाउने नरम सिरानी तुल्याउनु ठिक्कै छ त?

हो, परमेश्वरले आफ्ना जनहरूका खाँचोहरू पूरा गर्नुहुन्छ भन्ने कुरा साँचो र सत्य हो। तर यहाँ, यस पदको विशेष प्रतिज्ञा तिनीहरूका निम्ति हो, जसले ख्रीष्टको कामको निम्ति दिनुमा विश्वासयोग्य र पूरा समर्पित हुन्छन्। परमेश्वरको यस प्रतिज्ञानुसार यिनीहरूलाई नै कहिल्यै कुनै कुराको खाँचो हुँदैन।

परमेश्वरले आफ्ना जनहरूका खाँचोहरू पूरा गर्ने सम्बन्धमा धेरैपल्ट यसो सुनिएको छ, कि उहाँले आफ्नो धनबाट यसो गर्नुहुन्न, तर महिमामा भएको आफ्नो धनअनुसार ख्रीष्ट येशूद्वारा त्यो खाँचो पूरा गर्नुहुन्छ। करोडपतिले कुनै केटालाई एउटा चाँदीको सिक्का दिए भने तिनले आफ्नो धनबाट उसलाई केही दिए; तर जब तिनले कुनै उचित शुभ कार्यको निम्ति एक लाख दिए भने यो तिनको धनअनुसारको योग्य दान ठहरिन्छ। परमेश्वरले स्वर्गको महिमामा भएको धनअनुसार दिनुहुन्छ, ख्रीष्ट येशूद्वारा दिनुहुन्छ। तब त्योभन्दा बढ्ता धन कसको हुन्छ होला? मलाई भन्नुहोस्!

श्री जर्च विलियम्सले फिलिप्पी ४:१९ पदको कुरा स्वर्गको ब्याङ्कबाट चेक भुक्तान गरिएको कुरासित तुलना गरेका छन्, जस्तै:

- क) ब्याङ्कका मालिकको नाम 'मेरा परमेश्वर' हो।
- ख) 'महिमामा' – योचाहिँ स्वर्गको ब्याङ्कको ठेगाना हो।
- ग) 'आफ्नो धनअनुसार' – ब्याङ्कको अपार पुँजी यस्तो छ।
- घ) 'ख्रीष्ट येशूद्वारा' – यस चेकमा उहाँको सहीविना यसको मूल्य हुँदैन र यो चेक चल्दैन।

ङ) 'तिमीहरूको सबै खाँचो' पूर्ति गर्ने दाम यस चेकको मूल्य हो ।

च) 'परा गर्नुहुन्छ' भन्ने प्रतिज्ञा ब्याङ्कको बिमा-पत्र हो । 23)

फिलिप्पी ४:२०: परमेश्वरको अपार प्रबन्ध यस्तो छ; त्यस कुराले प्रेरित पावलको मनबाट परमेश्वरको स्तुतिप्रशंसा गर्ने फोहरा खोलिदिन्छ । परमेश्वरको हरेक छोरा र उहाँकी हरेक छोरीलाई परमेश्वरको स्तुति गर्न सुहाउँछ; किनभने हामीले दिन प्रतिदिन उहाँको प्रेमी वास्ता अनुभव गरिरहेका छौं । किनकि उहाँले हामीलाई हाम्रो जीवनमा मार्गदर्शन दिनुहुन्छ; पापको परीक्षामा परेको बेलामा हामीले तत्कालै उहाँको सहायता पाइरहेका हुन्छौं; अनि हाम्रो आत्मिक जीवन सेलाउँदा उहाँले हामीलाई पुनर्जागृत गराउनुहुन्छ ।

ज) फिलिप्पी ४:२१-२३: बिदाको अभिवादन ।

फिलिप्पी ४:२१: फिलिप्पीको मण्डलीका सबै विश्वासीहरू भेला भएर तिनले उनीहरूलाई लेखेको पत्रको शब्द सुन्दै गरेको विचारले पावलले फिलिप्पीमा ख्रीष्ट येशूमा भएको हरेक पवित्र जनलाई अभिवादन टक्राउँछन् र आफ्नो साथमा भएका भाइहरूको तर्फबाट उनीहरूलाई न्यानो अभिवादन पठाउँछन् ।

फिलिप्पी ४:२२: यहाँ, यस ठाउँमा रोमी सम्राटको घरानाको कुरा सुन्न हामीलाई साह्रै खुशी लाग्छ । हामी यहाँ आफ्ना कल्पनाहरूमा लगायत लगाइदिऔं ! यी सम्राट नेरोको घरानाकाहरू को-को थिए होलान् ? के तिनीहरू प्रेरित पावलको रक्षा गर्ने रक्षासेनाका सिपाहीहरू थिए, जसले तिनको सेवकाइद्वारा मुक्ति पाए ? के तिनीहरू राजदरवारमा काम गर्ने कर्मचारीहरू वा दासदासीहरू थिए । अथवा के यसमा रोमी सरकारका कोही अधिकारीहरू पनि समावेश थिए कि ? त्यो हामीले निश्चित रूपले जान्न र भन्न सक्दैनौं । ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले माउसुलीहरूले जस्तै राजाका दरवारहरूभित्र पस्ने बाटो भेट्टाउँछन्-भेट्टाउँछन् भन्ने तथ्यको निम्ति सुन्दर उदाहरण यो पनि

हो (हितोपदेश ३०:२८) । सुसमाचारको साँधसिमाना हुँदैन । त्यसले जुनै पनि पर्खाल, अँ, नाघ्न नसकिने पर्खालहरू पनि नाघ्न सक्छ । सुसमाचारको नामनिशाना मेटाउन खोज्नेहरूको बीचमा त्यसले आफूलाई स्थापित गर्न जान्दछ । नरकका ढोकाहरू ख्रीष्टको मण्डली-माथि प्रबल र विजयी हुन सक्दैन-सक्दैनन् (मत्ती १६:१८) । परमेश्वरको स्तुति होस् !

फिलिप्पी ४:२३: 'हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको अनुग्रह तिमीहरू सबैजनासँग रहोस्' भनेर पावलले आफ्नो आदतअनुसारका शब्द लेखेर यो पत्र अन्त्याउँछन् । अनुग्रह ! यो त यस पत्रको शुरुमा पढिएको उज्ज्वल शब्द हो, होइन र ? अनि यस पत्रको अन्तमा फेरि यही शब्द आएको छ । मानिसको हृदय जेले भरिएको छ, उसको मुखले त्यही कुरा बोल्छ । अनि पावलको हृदयको कुरा गर्नु हो भने, तिनको हृदय सबै युगहरूको सबैभन्दा महान् विषयवस्तुले पोखिने गरी भरिएको थियो: ख्रीष्ट येशूद्वारा परमेश्वरको अनुग्रह हामीकहाँ प्रकट भएको हो । तब यस बहुमूल्य सत्यताले तिनको जीवनको हरेक क्षेत्र प्रभावित पारेको र पूरा भिजाएकोमा हामीले अचम्म मान्नुपर्दैन ।

श्री पावल रीसले हाम्रा निम्ति यस पत्रको उचित टुङ्गा यस प्रकारले कल्पना गरेर लेखेका छन्:

'अबचाहिँ एकजना महापुरुषले आफ्नो सबैभन्दा न्यानो पत्र लेखिसकेछन् । तिनले आफ्नो प्रेमको कर्तव्य पूरा गरे । त्यस दिनको काम सिद्धियो । प्रेरित पावलको नाडी अझै पनि साङ्लोले बाँधिएको थियो; अनि त्यस रोमी सिपाहीले अझै पनि तिनको रक्षा गर्दैथियो । यसको के परवाह ? पावलको मन पूरा स्वतन्त्र थियो; तिनको दिमाग तीखो थियो; तिनको हृदय प्रेम र जोशले भरिएको थियो ।

अनि भोलिपल्ट बिहानै एपाफ्रोडिटसले पावलको यो पत्र लिएर फिलिप्पीतर्फ प्रस्थान गरे ।' 24)

ENDNOTES:

- 1) **Introduction:** H. A. A. Kennedy, "Philippians," *The Expositor's Greek Testament*, III: 407.
- 2) **1:1:** J. H. Jowett, *The High Calling*, p. 2.
- 3) **1:7:** W. E. Vine, *The Epistles to the Philippians and Colossians*, p. 23.
- 4) **1:10:** By derivation the word translated "sincere" (*eilikrineus*) means "unmixed," or possibly "sun-proof." If the latter, it has the same idea as English "sincere" (lit. "without wax"). An honest sculptor would keep chipping away to remove a flaw in a white marble statue. An "insincere" one would fill the gouge up with wax. But, in the sun, a statue with a wax filling would soon expose the sculptor's cover-up.
- 5) **1:11:** Lehman Strauss, *Devotional Studies in Philippians*, p. 63.
- 6) **1:13:** T. W. Drury, *The Prison Ministry of St. Paul*, p. 22.
- 7) **1:20:** Guy King, *Joy Way*, p. 33.
- 8) **1:21:** J. H. Jowett, *Calling*, p. 34.
- 9) **2:1:** F. B. Meyer, *Devotional Commentary on Philippians*, pp. 77-79.
- 10) **2:5:** Guy King, *Joy Way*, p. 51.
- 11) **2:6:** E. H. Gifford, *The Incarnation*, pp. 44, 45.
- 12) **2:11:** Charles R. Erdman, further documentation unavailable.
- 13) **2:17:** George Williams, *The Student's Commentary on the Holy Scriptures*, p. 931.
- 14) **3:7:** Guy King, *Joy Way*, p. 81.
- 15) **3:10:** J. H. Jowett, *Calling*, p. 217.
- 16) **3:10:** *Ibid.*, pp. 81, 82.
- 17) **3:10:** Hudson Taylor, quoted by Mrs. Howard Taylor in *Behind the Ranges*, p. 170.
- 18) **3:10:** C. A. Coates, *The Paths of Life and Other Addresses*, p. 127.
- 19) **3:17:** Lehman Strauss, *Philippians*, p. 202.

- 20) 4:3:** “Yoke-fellow” (Gk. *su(n)zugos*) may be a proper name (Synzygus). Though it has not yet been found elsewhere, it is the sort of name a slave especially might receive.
- 21) 4:4:** J. H. Jowett, *Day by Day*, pp. 169-171.
- 22) 4:18:** *Ibid*, p. 225.
- 23) 4:19:** George Williams, *Student’s Commentary*, p. 934.
- 24) 4:23:** Paul Rees, *The Adequate Man*, p. 127.

BIBLIOGRAPHY

Erdman, C. R. *The Epistle of Paul to the Philippians*. Philadelphia: Westminster Press, 1928.

Gifford, E. H. *The Incarnation: A Study of Philippians*. London: Hodder & Stoughton, 1897.

Jowett, J. H. *The High Calling*. London: Andrew Melrose, 1909.

Kelly, William. *Lectures on Philippians and Colossians*. London: G. Morrish, n.d.

Kennedy, H. A. A. "Philippians," *The Expositor's Greek Testament, Vol. III*. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1961.

King, Guy H. *Joy Way*. London: Marshall, Morgan & Scott, Ltd., 1954.

Meyer, F. B. *Devotional Commentary on Philippians*. Grand Rapids: Kregel Publications, 1979.

Rees, Paul. *The Adequate Man*. West wood, N.J.: Fleming H. Revell Co., 1959.

Strauss, Lehman. *Devotional Studies in Philippians*. Neptune, N.J.: Loizeaux Bros. Publishers, 1959.

Vine, W. E. *The Epistles to the Philippians and Colossians*. London: Oliphants, 1955.

विलियम म्याक डोनाल्डका अन्य टिप्पणीहरू र अन्य आत्मिक पुस्तक-पुस्तिकाहरू तपाईंले हाम्रो निम्न web-page बाट डाउन-लोड गरेर पढ्न सक्नुहुन्छ: www.nbcinepal.org

हामीसित सम्पर्क गर्न हाम्रो ठेगाना: nbcinepal@gmail.com

यी किताबहरू तपाईंले निम्न ठेगानाबाट पाउन सक्नुहुन्छः

Maranatha Books and Stationaries
Chabahil Chowk
P.O. Kathmandu
Nepal

Phone No. 00977/9841275267 or 00977/14478738

विलियम म्याक डोनाल्डका अन्य किताबहरू यस प्रकारका छन्ः

- १) साँचो चेलापन
- २) मामुली जीवनभन्दा उच्च जीवन
- ३) आफ्नो भविष्यको विषयमा सोच्नुहोस् !
- ४) प्रश्नमाथि प्रश्न - जवाफ कसले दिने ?
- ५) अब यो परमेश्वरको अचम्मको अनुग्रह
- ६) मेरो हृदय, मेरो जीवन र मेरो सबै थोक
- ७) त्यो बिर्सको आज्ञाः पवित्र होओ !

विलियम म्याक डोनाल्डका अन्य टिप्पणीहरू

- १) मत्तीको सुसमाचारको टिप्पणी
- २) मर्कूसको सुसमाचारको टिप्पणी
- ३) लूकाको सुसमाचारको टिप्पणी
- ४) यूहन्नाको सुसमाचारको टिप्पणी
- ५) प्रेरितको पुस्तकको टिप्पणी
- ६) रोमीको पुस्तकको टिप्पणी
- ७) पहिलो कोरिन्थीको टिप्पणी
- ८) गलातीको पुस्तकको टिप्पणी
- ९) एफेसीको पुस्तकको टिप्पणी
- १०) कलस्सी र फिलेमोनका पुस्तकको टिप्पणी
- ११) थेस्सलोनिकीहरूका पहिलो र दोस्रो पत्रको टिप्पणी
- १२) तिमोथीलाई लेखिएको पावलको पहिलो पत्रको टिप्पणी

- १३) तिमोथीलाई लेखिएको पावलको दोस्रो पत्रको टिप्पणी
- १४) तीतसको पुस्तकको टिप्पणी
- १५) पास्टरीय पत्रहरूको टिप्पणी
- १६) हिब्रूहरूको पुस्तकको टिप्पणी
- १७) याकूबको पुस्तकको टिप्पणी
- १८) पहिलो र दोस्रो पत्रसका पत्र र यहूदाको पत्रको टिप्पणी
- १९) १-३ यूहन्नाका पत्रहरूको टिप्पणी
- २०) प्रकाशको पुस्तकको टिप्पणी